

ПРВИ ДЕО – САСЛУШАЊЕ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА, 4. август 2003.

Истражни судија Вучко Мирчић: Вероватно су вас упознали, ја сам истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду, Вучко Мирчић, ту је тужилац Радовановић Милан, **ваши браниоци Гојковић Маја** и Јерковић Славко и наш записничар Бабовић Новка. Пошто сте ви захтевали да се ово све снимим и визуелно и звучно, то је могуће по нашем Закону о кривичном поступку, односно он то и прописује у члану 179 и ми ћемо то све да снимимо. Да бисмо имали потпуну слику о свему овоме, оно што законик захтева јесте да унесемо основне ствари, да констатујемо где се ова истражна радња спроводи, пред којим лицима и ваше податке. Јесте ли са тиме сагласни?

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: После тога ја бих вам предочио оно по закону за шта се ви сумњичите и после тога ви можете да имате прилику да се о свему томе изјасните. Ту су и ваши уважени браниоци и тужилац, ви сте правник, сви ћемо имати могућност да ово обавимо што боље. Е овако, значи...

Др Војислав Шешељ: Да вас не стресе струја?

Истражни судија Вучко Мирчић: Неће. Истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду констатује да се истражна радња, саслушање осумњиченог др Шешељ Војислава обавља у судници број два Међународног кривичног суда за ратне злочине почиње на подручју бивше Југославије у Хагу, и то дана 4. августа 2003, са почетком у десет часова. Овој истражној радњи присуствују истражни судија Вучко Мирчић, записничар суда Бабовић Новка, осумњичени др Шешељ Војислав, специјални тужилац Радовановић Милан, браниоци осумњиченог Гојковић Маја и Јерковић Славко, адвокати. Позивам осумњиченог да нам да основне податке о себи. Име и презиме?

Др Војислав Шешељ: Војислав Шешељ.

Истражни судија Вучко Мирчић: Надимак да ли имате?

Др Војислав Шешељ: Не.

Истражни судија Вучко Мирчић: Име родитеља?

Др Војислав Шешељ: Никола и Даница Шешељ.

Истражни судија Вучко Мирчић: Девојачко презиме мајке?

Др Војислав Шешељ: Мисита.

Истражни судија Вучко Мирчић: Где сте рођени?

Др Војислав Шешељ: У Сарајеву, 11. октобра 1954. године.

Истражни судија Вучко Мирчић: Народност и држављанство?

Др Војислав Шешељ: Србин, држављанство Србије.

Истражни судија Вучко Мирчић: Занимање?

Др Војислав Шешељ: Доктор правних наука, редовни професор универзитета.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ваше породичне прилике, јесте ли ожењени?

Др Војислав Шешељ: Ожењен и имам четворо деце.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли има малолетне, овај, пунолетне деце?

Др Војислав Шешељ: Да, један пунолетан и једно унуче.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли сте писмени? Сувишно питање. Писмен. Какве сте школе завршили?

Др Војислав Шешељ: Завршио сам Правни факултет, и магистрирао и докторирао на Правном факултету у Београду.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли сте служили војску?

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Где и када?

Др Војислав Шешељ: Године 1980, у Београду.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли имате неки чин резервног официра војске?

Др Војислав Шешељ: Десетар сам био. А после нисам унапређиван пошто сам био антикомунистички дисидент.

Истражни судија Вучко Мирчић: Водите ли се у војној евиденцији?

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Где?

Др Војислав Шешељ: У Земуну.

Истражни судија Вучко Мирчић: Води се у војној евиденцији у Земуну, ово о одликовању сте рекли.

Др Војислав Шешељ: Два одликовања имам. Кад сам рекао?

Истражни судија Вучко Мирчић: Извињавам се, одликовања каква имате?

Др Војислав Шешељ: Имам орден Републике Српске и орден Карађорђевог ордена првог степена са лентом.

Истражни судија Вучко Мирчић: Каквог сте имовног стања?

Др Војислав Шешељ: Просечног.

Истражни судија Вучко Мирчић: Мислим, да ли имате нешто од непокретности?

Др Војислав Шешељ: Не, немам никакве некретности.

Истражни судија Вучко Мирчић: Без некретности, просечног имовног стања. **Јесте ли када за нешто осуђивани?**

Др Војислав Шешељ: Никада.

Истражни судија Вучко Мирчић: Није осуђиван.

Др Војислав Шешељ: И ако је било некад, одавно је застарело и то не сме ни да ме подсећа нико. Је ли тако?

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли се против вас води још неки други поступак осим овог поступка?

Др Војислав Шешељ: Води се много поступака.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли се води у Београду?

Др Војислав Шешељ: У Београду.

Истражни судија Вучко Мирчић: О чему се ради, за каква дела?

Др Војислав Шешељ: Прво, води се поступак, то је кривично дело ширења лажних вести, је ли тако? А никад нису смели да ми закажу суђење кад сам разоткрио убице Момира Гавриловића. Водио се поступак, истражни судија радио, радио, а никад суђење није заказано. Онда су подношене кривичне пријаве и покретан поступак, али је све стало после неких изјава у Скупштини итд. И води се неколико поступака по приватној тужби, једно четрнаест-петнаест – Станко Суботић Цане, Небојша Човић, неколико.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли сте сагласни да ваши браниоци, кад су ти поступци у питању, евентуално нама доставе писани податак где би набројали који поступци се воде.

Др Војислав Шешељ: То може.

Истражни судија Вучко Мирчић: Може. Кажете овако: води се више поступака, сагласан је да податке о томе његови браниоци доставе суду.

Др Војислав Шешељ: Број списка.

Истражни судија Вучко Мирчић: На почетку сам рекао и сада ћемо да констатујемо да се све ово снима. Ми ћемо по закону касету о овоме рочишту, вашем саслушању, прикључити спису предмета, пре тога ћемо извршити препис тога да имамо и писани записник. Ви сте то, рекао сам на почетку, захтевали, а и то је по закону нашем тако, односно Законику о кривичном поступку, који прописује да ће лице које, када суд одлучи да се обави такво снимање, о томе упознати лице. С обзиром да сте ви већ претходно захтевали то, онда је очигледно да сте сагласни, да ту нема проблема да се на тај начин води записник о овој истражној радњи. Је ли тако?

Др Војислав Шешељ: Ако немате ништа против, ја бих вам рекао одмах зашто сам то захтевао.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не морате.

Др Војислав Шешељ: Ако вас не интересује, онда нећу.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не.

Др Војислав Шешељ: Можда тужиоца интересује.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не, овај, само да вам кажем, о томе можете после да нам кажете, није проблем. Што се тиче овог осталог у погледу ваших права итд., само да тај део завршимо па ћемо после прећи на ово. Обавештен сам од административне службе овог суда да сте ви предложили да вам као браниоци буду два браниоца који су ту, којима смо ми, значи, успели да обезбедимо одређена средства да би могли да дођу. Јесте ли ви сагласни да вам они буду браниоци?

Др Војислав Шешељ: Да.

Славко Јерковић: Па чули смо мало пре и регистратора, на састанку пре овога свега, да је само и под тим условима, по правилима Трибунала, Трибунал одобрио данашње саслушање, ако сам добро схватио. Тако да не треба помињати, сувишно је помињати наше законе у земљи.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ако, али морамо, да вам кажем, ми то морамо да констатујемо, јер закон прописује да у погледу снимања истражне радње, то морамо да констатујемо и записнички да не би било неких дилема, разумете, а ово је све остало...

Славко Јерковић: Да чујемо.

Истражни судија Вучко Мирчић: Хоћете овако: констатује се да се саслушање снима визуелно и звучно, од стране технике овога суда у Хагу, те да ће касета бити прикључена овом записнику и представљати саставни део записника и да ће се извршити препис овог снимка. Прво на шта би требало да вам скренем пажњу, јесте да по нашем Законику о кривичном поступку, поступци ове врсте су службена тајна, и, нормално, одавање службене тајне представља кривично дело.

Значи, констатује се да је истражни судија саопштио свим присутним лицима да је предметна истрага службена тајна и упозорио их је да одавање службене тајне представља кривично дело. Оно што изјавите може бити употребљено као доказ против вас. Ја сам дужан на то да вас упозорим. Тако пише у члану 13 Законика о кривичном поступку. Ви по закону нисте дужни ништа да изјавите, значи нисте дужни да изнесете одбрану, нити да одговарате на постављена питања. Констатоваћу да су ваши браниоци, пре овог саслушања, захтевали поверљив разговор са вама и да им је то омогућено. Је ли тако? Ја ћу сада да вам предочим ово за шта вас тужилаштво, односно тужилац окривљује. Ви, нормално, као што знате, можете да се изјасните на све околности које вас терете и, евентуално, да предложите да се друге околности испитују, које би вам ишле у корист.

Дакле, овако. Тужилац је нама поднео захтев за спровођење истраге 8. маја 2003. против 45 лица. Током истраге је поднео захтев за проширење истраге још против једног лица, тако да се истрага води против 46 лица. Оно што је везано за вас, за шта вас тужилац терети, јесте кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 2, у вези става 1 Кривичног закона СРЈ, у стицају са кривичним делом убиства представника највиших државних органа из члана 122, у вези члана 23 КЗ СРЈ. Да вас подсетим, за ово прво кривично дело, значи, удруживање ради непријатељске делатности, сумњичи вас да сте постали припадник тог удружења ради непријатељске делатности, не значи да сте организатор, него припадник. Ја ћу вам овамо прочитати, односно предочити шта у погледу тих радњи тужилац наводи, а што се тиче овог другог дела, убиство представника највиших државних органа. Терети вас за подстрекивање у извршењу тог кривичног дела. Је ли вам то јасно?

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Мало је обиман, ако може тако да се каже, овај први део захтева за спровођење истраге, али је он повезан са овим делом за које се ви окривљујете, па онда сам у обавези да вам то предочим, а не само директно ове радње.

Овако, тужилац подноси захтев против Луковић Милорада, Јовановић Звездана, Симовић Милоша, Константиновић Нинослава, Симовић Александра, Милисављевић Владимира, Миленковић Дејана, Каленић Сретка, Јуришић Милана, Крсмановић Душана, Пејаковић Саше, Безаревић Бранислава, Сувајцић Миладина, Вукојевић Зорана и Тојага Жељка. Надам се да ћете моћи да пратите. Каже овако, да су они током 2002. године у Београду, и то осумњичени Луковић Милорад заједно са покојним Душаном Спасојевићем, створили постојеће злочиначко удружење. Да вас подсетим, кривично дело злочиначко удруживање кажњиво је по члану 227 Кривичног закона Србије. Вероватно знате о чему се ради – ко створи одређено злочиначко удружење ради извршења кривичних дела, одговоран је по Кривичном закону Србије, а постоји и други став, ко постане члан тог злочиначког удружења.

Значи, да је постојеће злочиначко удружење, које је створио Спасојевић, а које је имало за циљ извршење кривичних дела предвиђених републичким законом, створило заверу. Њих двојица су створили заверу као организовану криминалну групу ради извршења непријатељске делатности и кривичних дела против уставног уређења и

безбедности СРЈ, за која су предвиђене казне затвора у трајању дужем од четири године, а ради стицања финансијске и друге материјалне добити и моћи, при чему су чланови ове криминалне групе имали унапред одређене улоге уз поштовање интерне дисциплине чланова ауторитетом осумњиченог Луковића и покојног Спасојевића, који су се ослањали на утицај који су имали на одређене политичке структуре правосуђа и медија, ЈСО (Јединицу за специјалне операције) и одређене војне структуре. Планирали су делатност организације применом насиља на дужи период, до освајања власти, а све у намери да се активно насиље, пре свега лишавањем живота председника Владе Србије као и других лица – функционера савезних и републичких органа, као и другим актима насиља и експлозијама угрозе уставно уређење и безбедност СРЈ и тиме створи осећање несигурности код грађана. То би омогућило да ова организација, уз помоћ Јединице за специјалне операције, такозваних патриотских снага, антихашких снага и других политичких фактора блиских организацији, освоји власт. Ради тога су осумњичени Луковић и Спасојевић почели да врбују чланове организације објашњавајући им циљеве. Крајем 2002. године, припадници завере, као организоване криминалне групе, постали су Јовановић, Звездан, Симовић Милош, Константиновић, Симовић Александар, Милосављевић, Миленковић, Калинић, Јуришић, Крсмановић, Пејаковић, Безаревић, Сувајџић, Вукојевић и Тојага. Они су прихватили постојећи план и свако од њих, са одређеним задатком везаним за припрему предстојећег атентата на председника Владе Србије, предузимао је одређене активности везане за извршење овог задатка: обезбеђивање оружја, прикупљање података о кретању премијера и других података везаних за сам атентат, извиђање терена, обезбеђење станова као скровитих места за чланове ове организације, набавку аутомобила и друге технике за брзо дејство чланова организације, како пре, тако и за време и после атентата, уништавање трагова кривичних дела и другог. И овде се сад наводи: чиме би Луковић извршио кривично дело удруживање ради непријатељске делатности из члана 136, став 1, значи као организатор, а ови остали то кривично дело из члана 136, став 2, у вези става 1 КЗ СРЈ, као припадници те групе.

У вези овога, у даљем тексту се наводе радње које се односе на припрему и на сам атентат на Ђинђића. То се не односи на вас, али овај први део сам био у обавези да вам предочим да бисте схватили везу са овим за шта се ви окривљујете.

У овом делу тужилац сумњичи вас, Томић Ацу, Булатовић Радета, Микелић Борислава и Вујчић Драгана да сте, у другој половини 2002. године, у Земуну, постали припадници завере коју су организовали покојни Спасојевић и Милорад Луковић, а која је описана под овом тачком коју сам вам малопре прочитао и то тако “што су непосредно и у више наврата остваривали контакте са организаторима ове завере, међусобно размењујући актуелне политичке информације и ставове, а на којима је Луковић код осумњиченог Томића инсистирао да се регулише питање статуса ЈСО, положај и понашање такозваних хашких оптуженика за случај њиховог хапшења, инсистирајући на одговору код осумњиченог Томића какво би понашање било специјалних јединица војске “Кобра” у случају ако би био ухапшен и испоручен Хагу. Да би осумњичени Томић, у знак захвалности, од покојног Спасојевића добио на поклон мобилни телефон “нокиа” са камером”. Е сад су радње у односу на вас: “док је осумњичени Шешел више пута у својој кући и кући покојног Спасојевића у улици Шилеровој контактирао са Луковићем и Спасојевићем, који су новчано помагали финансирање Српске радикалне странке а када су му давали инструкције како у јавним иступима да објашњава статус њихове организације и тумачи догађај од 21. фебруара 2003. године, код хале “Лимес”, а заузврат им је обећао пуну подршку у скидању издајничке власти, па је у неколико наврата тражио од њих да убију издајника Ђинђића, што је поновио и пред одлазак у Хаг, када им је рекао: “Убијте Ђинђића за мене”, чиме је са умишљајем подстрекао осумњиченог Луковића на извршење кривичног дела убиства представника највиших државних органа, а чиме би се угрозила безбедност и уставни поредак СРЈ”. Ето, то је то што се односи на вас.

Др Војислав Шешел: То је све?

Истражни судија Вучко Мирчић: То је све. Хоћете ли да се изјашњавате?

Др Војислав Шешељ: Да, ја бих се прво изјаснио, онда сам спреман да одговорим на сва питања, и јавног тужиоца и одбране. Кривична пријава и на њој заснован захтев за спровођење истраге, бар у оном делу који се тиче мене, потпуно су засновани на лажима и измишљотинама. Никада нисам постао члан никакве злочиначке организације, никаквог злочиначког удружења и никада нисам ни са ким планирао извршење било каквих кривичних дела, а поготово ових кривичних дела која су најтеже врсте. То је, дакле, све чиста измишљотина и за то апсолутно ни јавни тужилац нема никаквих доказа, нити је могла да има полиција.

Зашто је дошло до те измишљотине? Зато што је требало после убиства Зорана Ђинђића додатно политизовати цели случај да би се кривица и одговорност за убиство пребацили на политичке противнике досманлијског режима, уместо...

Истражни судија Вучко Мирчић: Извињавам се, нисам сигуран да се снима све ово што причате. Кад притиснете зелено, снима се, је ли?

Др Војислав Шешељ: Код мене се овде упалило. Да, да, снима се.

Истражни судија Вучко Мирчић: Е добро, извињавам се.

Др Војислав Шешељ: Ја сам већ овде искусни робијаш, немојте се секирати.

Истражни судија Вучко Мирчић: Изволите.

Др Војислав Шешељ: Циљ је, дакле, да се сакрије права позадина убиства. Постојало је веома моћно злочиначко удружење криминалног карактера и на челу тог удружења стајао је Зоран Ђинђић, био је један од главних шефова. У том злочиначком удружењу дошло је до унутрашњег сукоба. Тај сукоб је кулминирао у лето прошле године, зато што су се поједини чланови осећали изданим од свог главног шефа Ђинђића, превареним, насамареним и лично угроженим због претње изручењем Хашком трибуналу, односно претње ликвидацијом, претње хапшењем и суђењем за кривична дела, од трговине дрогом па тако даље. Ја никада нисам улазио у удружење такве врсте, а што се тиче имена људи са кривичне пријаве, познајем свега четири или пет. Сад ћу вам тачно рећи кога сам познавао. Познавао сам Милорада Луковића Легију, сусрели смо се четири пута у животу, познавао сам Душана Спасојевића, познавао сам Ацу Томића, познавао сам Борислава Микелића и Градишу Катића и то је све. Рећи ћу вам на који сам начин које од њих упознао. Градишу Катића већ знам дуго као новинара, некад смо у мало бољим односима, кад ми његова новина да публицитет, а некада се затегну наши односи до свађе и прекида, кад његова новина објави нешто против мене, што је, онако, испод сваког моралног критеријума. Рецимо, као јесенас, негде после првог круга избора, кад су објавили текст неког Витомировића из Зајечара и неког Слободана Јовића. Тај Слободан Јовић је тврдио да сам му заклао жену, а тај Витомировић да сам ко зна шта тамо урадио, ти текстови постоје у "Идентитету". Онда се он извињава, онда он обећава да више тако неће бити, па онда опет објави неки интервју са мном, да ми публицитет, онда кад ми ниједан други медиј не даје итд.

Што се тиче Милорада Луковића, први пут сам га у животу видео у октобру 2000. године, када је Савезна скупштина сазвана на прво заседање после избора, кад је Коштуница полагао заклетву. Седница је због спаљивања зграде Савезне скупштине одржана у Сава центру. Милорад Луковић Легија је био у друштву Чеде Јовановића и још неких људи. Пошто је била веома напета ситуација, ја сам био наоружан, дошао сам са пиштољем у Сава центар и са мном је било неколико мојих људи од највећег поверења. Знате, све је било стално на граници инцидента, сала је била пуна Црвених беретки и много је криминалаца тамо било, сви су били до зуба наоружани. У једном тренутку, у паузи, сретнемо се на оном ходнику, била је нека дистанца између нас и Чеда Јовановић мене зове да приђем. Стоји поред Луковић Легије, и сад он мени наређује, као "дођи овамо". Ја кажем: "Чедо, војводи се на ноге долази, дођи ти овамо". И он гледа онако разрогачено и приђе ми. Легија није прилазио, пришао је Чеда. Разговарали смо око те напете атмосфере и ја сам рекао – ако с ваше стране не буде инцидента, са наше сигурно неће бити, али ако се понови оно што сте нам организовали пред Републичком скупштином, онда може и крв до колена да падне. Иначе је та криминална банда организовала сачекивање наше посланичке групе, након заседања Републичке скупштине после петог октобра. Ми смо за то сазнали, добро смо наоружани ушли у зграду Скупштине и из зграде Скупштине изашли, и ви се сећате, био је један пуцањ у

ваздух у том инциденту, онда се та криминална банда разбежала. Дакле, та криминална банда, која је преузела власт у Србији 2000. године, није била начисто како да се постави према Српској радикалној странци, да ли да иде на дефинитивни обрачун или да избегне наше учешће у обрачуну, пошто тих дана још није била сигурна да ће освојити власт. Тим поводом су код мене у Земун долазили Зоран Ђинђић и Чедомир Јовановић. Ја сам им рекао – ја никада нећу подржати ово што ви радите, политички сам против тога, али нисам ни министар полиције нити имам неку оружану моћ да бих вам се ефикасније супротставио, ако се појавите у некој институцији коју предводи радикал, у неком министарству или другој државној институцији, знајте да тог радикала нећете отерати без крвопролића. То је било време кризних штабова, отимања Савезне управе царина, Народне банке Југославије итд.

После сам, у неколико наврата, нападао Милорада Луковића јавно. До контакта међу нама је дошло након мог говора у Савезној скупштини, поводом извештаја Анкетног одбора о убиству министра одбране Павла Булатовића. Ја сам тај извештај објавио, комплетан материјал, на хиљаду страна. Уграбио сам прилику, одмах након окончања рада Анкетног одбора, да објавим стенограм на око петсто страна у часопису “Српска слободарска мисао” и да многим београдским редакцијама поделим делове тог стенограма, јер сам сматрао да јавност мора бити обавештена да се све то, до чега је дошао Анкетни одбор, не би заташкало. Ђинђић је реаговао бесно, претњама, притисцима, покушао је да спречи објављивање, подносили су кривичну пријаву против мене, та кривична пријава мора да постоји негде у списима, што сам објавио извештај Анкетног одбора са стенограмима. Чак је била иницијатива у Савезној скупштини да се формира нови анкетни одбор који би се са мном бавио, па су онда схватили да сам их надмудрио и да немају никаквог законског основа. На почетку рада Анкетног одбора ми смо рад прогласили тајним. Али, чим смо изгласали извештај, ми смо скинули ту ознаку тајности, то постоји и у стенограму рада Анкетног одбора, и рекли чак и у извештају да сматрамо да комплетан материјал треба да буде доступан и политичкој и стручној јавности ради даље истраге самог убиства.

Ми смо тада дирнули у осињак. На седници Савезне скупштине сам о томе отворено говорио и ту сам, између осталог, напао жестоко и Зорана Ђинђића и Милорада Луковића Легију. После те седнице, након што су штампа, радио и телевизија објавили извештаје, и то поновили у краћим цртама, мене је телефоном звао Легија. Однекуд је сазнао мој број, то вероватно није било тешко и рекао је: “Здраво, овде Легија, што ме нападаш”? Ја сам му тада опсовао, и то онако крвнички опсовао мајку, и рекао: “Хоћу да те стрпам у затвор”. “Што хоћеш да ме стрпаш у затвор?” “Хоћу да те стрпам у затвор, тако сам одлучио”. И он ми је тада прекинуо везу. Ја сам то испричао неким новинарима, неке новине су то објавиле, мислим “Српска реч”, “Идентитет”, можда и “Национал” и још неке. Чак је и неки новинар звао телефоном Легију да га пита да ли је то истина. Легијина верзија је била – јесте, звао сам господина Шешеља, биле су ми потребне неке информације, питао сам га, кад ми је одговорио, ја сам се љубазно захвалио и тако је разговор завршен. После тога није било више никаквих контаката, осим што сам добијао одређене информације у погледу моје евентуалне ликвидације.

Почетком августа кренула је предизборна кампања и у неколико наврата, преко извесног посредника, Легија је тражио да се види са мном. Ја сам прво оклевао, да вам искрено кажем, нисам знао о чему се ради, нисам знао шта све може да се деси. Међутим, онда сам пристао и нашли смо се на новосадском аутопуту, на локат кривини. Ја сам прешао у његов џип. То је био службени полицијски џип црне боје, каквим су се возили и Ђинђић и Чедомир Јовановић. За воланом џипа био је Душан Спасојевић. Душана Спасојевића ја нисам познавао, једном сам га срео кад сам био председник општине. Он је нешто тражио у општини да регулише и знам да је дошао, окићен с много злата, уплетен ланац од више оних ситних ланчића и једино ми је то остало у сећању. Нисам му се ни лика сећао осим тога ланца. Знао да сам то коментарисао. Питао сам га је ли то неко одликовање, је ли то нека ознака статусна или тако нешто, нека шала је била у погледу тога. И ово је, дакле, био тај други сусрет са мном.

Они су покушали да откраве атмосферу, као, није њима циљ да буду у сукобу са мном, они мене цене као патриоту, као овога, као онога и жао им је кад год их нападам. Ја,

додуше, нисам често нападао Спасојевића, свега неколико пута сам му име поменуо, јер Спасојевић још није био важан у тим криминалним круговима. Он је био један од чланова сурчинског клана, некад је то све био сурчински клан. Тек је 2002. године створен земунски клан као посебан, дистанцирањем од сурчинског клана па су чак неки Сурчинци пришли овој земунској групи. Спасојевић је био можда седми-осми у рангу у "сурчинском клану" пре него што им се прикључио Легија. Легија је битно ојачао Спасојевића, па су његови апетити вероватно порасли до оне границе која је била неподношљива Ђинђићу, као једном од главних људи. У том разговору су ми испричали неколико ствари, на пример то како су се чудили кад су видели да сам сазнао 2001. године да Ђинђић спрема моју ликвидацију – Ђинђић, Душан Михајловић и још неки. Ђинђић је тражио од њих да ме ликвидирају, да то изведу неки из Црвених беретки, али причали су ми како су се они нећкали, како нису хтели то. Иако сам им стао на жуљ, иако сам им био сметња, ипак нису хтели у то да се упуштају.

Друго, сама чињеница да сам ја провалио јавности да се то спрема деловала је на њих да одложе целу акцију. Иначе, акција је проведена тако што ми је прво полиција отела, на крајње бруталан начин, џип који је Српској радикалној странци доделила држава из разлога моје безбедности. Када је полиција сазнала да Андрија Драшковић припрема моју ликвидацију, а и био је неки покушај, та документација постоји у полицији и до тога може доћи јавни тужилац ако га буде интересовало, додељен нам је један од џипова који је заплена у време рата, који је ваљда остао од ОЕБС-а, од Вокера. Вокер је то био наменио шиптарским терористима. Иначе је те џипове преузела полиција, још се виђају по Београду, још су у употреби. Један од тих блиндираних џипова, решењем Министарства унутрашњих послова Србије, мислим на лични предлог, захтев Слободана Милошевића, додељен је Српској радикалној странци. На основу тога џип је регистрован на Српску радикалну странку у полицији. Џип је пренесен у власништво Српској радикалној странци као правном лицу, на крајње легалан начин и са овом аргументацијом коју сам изнео. Полиција је отела џип, а да није издала ни потврду о отимању. Издала је само потврду о отимању регистарских таблица и саобраћајне дозволе, а пошто нису могли да дођу до саобраћајне дозволе, нисам хтео да им дам, добили смо само потврду за регистарске таблице.

Ми смо то судски терали, стигло је и до Врховног суда, Врховни суд је досуђивао у два наврата у нашу корист, тражио обнову процедуре. Међутим, полиција до данас тај џип није хтела да врати. То је, дакле, била прва акција на плану моје ликвидације. После је било још неколико спреманих акција, али сам увек на неки начин то предухитрио нападима на Ђинђића, изазивањем неке друге политичке афере, изношењем у јавност итд. Они су тада рекли како су били запањени и мојом храброшћу и уопште откуд мени то сазнање, кад је то било у веома уском кругу људи. Тада је још било речи о предстојећим изборима. Било је онако више неког ћаскања, ја знам да ми се том приликом покварио опасач на панталонама, и да сам га, онако мртав хладан, извукао и поправљао. Знате, она гајка се некад скида сама од себе, такав сам имао каиш па сам га поправљао, а они су се чудили, на пример, тој хладнокрвности. Још је један сусрет био, али из далека. На сахрани Влајка Стојиљковића су ми показали Легију, али га тада нисам добро ни видео.

Сусрет је био и пред други изборни круг, тражили су да се видимо, да ме питају, тако су то представили, шта ја мислим за други изборни круг. Ја сам одмах, као из топа, рекао да ћемо бојкотовати изборе и да нема говора да подржимо било кога – ни Коштуницу ни Лабуса. Али, они нису нападно улазили у тај разговор, они су испипавали пулс, мало као износили неке своје ставове, али се нису ни изјашњавали, против Лабуса су сигурно били, али се нису изјашњавали ни за Коштуницу. Трећи пут су тражили да се видимо кад је похапшена Макина група, да ми испричају како је Мака заиста хтео и мене да ликвидира. Јер, кад је то изнесено у јавност, то је Душан Михајловић изнео, ја сам се шалио – откуд ја међу тако угледним људима као што су Ђинђић и Чеда Јовановић. Онда су они хтели то да ми потврде, и тада су ми њих двојица рекли да су лично учествовали у хапшењу Макине групе. Знам да сам питао – како, кад си ти пензионер, па ти уопште ниси у полицији. Ма, каже – ми смо ту. Отприлике је тако некако текао разговор, не могу ја сад сваку реч дословно да интерпретирам.

Мени су тада многе ствари биле сумњиве, када је кренуо други изборни турнус, мада нисам имао довољно доказа, и нисам могао баш све да до краја да расветлим. Али, изашао сам у јавност са тезом да се мафија поделила. У првом изборном турнусу ја сам говорио да за Коштуницу могу да кажем свашта, али не могу да кажем да је повезан са мафијом. Ја сам у другом изборном турнусу већ почео да оптужујем да се мафија поделила и у два клана диференцирала, један око Ђинђића, други око Коштунице. И тад је било неких сигнала, наговештаја како су они бесни због тога. А ја их нисам помињао, помињао сам само чињеницу да је овај Шљука био шеф обезбеђења на завршном Коштуницином митингу у првом изборном турнусу, на пример, и можда још неке детаље, што се може видети из тих мојих јавних наступа. То је можда до сада већ све публиковано. И неколико месеци није било више никаквих контаката.

Ја сазнајем, крајем јануара, да је у Хагу спремљена оптужница против мене. Иако је то власт у Београду негирала, ја сам имао неке поуздане изворе информација. И сазнајем да је Ђинђић спремио моје киднаповање, експедовање у Хаг, које би било представљено као – ево он је већ отишао добровољно. За тај план сам сазнао и осујетио га. Прво вече кад је кренула полицијска акција, људи из Српске радикалне странке обезбеђивали су моју кућу. Паркирали смо већи број старих аутомобила испред капије, испред оградe. Возила су била пуна бензина и спремали смо се, ако крене полиција или ако крене било каква група, јер ко зна шта је ту све могло да се изведе, да та возила запалимо и да тако изазовемо што већу буку. Полиција је то сазнала. Долазили су негде иза поноћи, тројица су била са аутоматским пушкама а већи број у цивилу и један мој човек је случајно чуо како са бензинске пумпе јављају у своју централу да је много шешељеваца око моје куће и да имају много бензина итд. Сутрадан сам држао конференцију за штампу на којој сам све то обелоданио и садржај целе конференције сам такође објавио.

Негде дванаестог, сад ћу вам тачно рећи како се сећам тог датума, ових раније се не сећам, али се сећам овог датума, јер сам 13. фебруара имао рочиште у Првом општинском суду у Београду. Рочиште је било поводом моје тужбе за исплату јавно обећане награде кад сам раскринкао позадину и извршиоце три убиства: Момира Гавриловића, Славка Ђурувије и Радована Стојчића Баце. Пошто је награда јавно обећана 2001. године, ја сам се јавио, поднео сам полицији имена људи који су били непосредни извршиоци. После сам то допунио и случајем Ђурувија, где сам сву четворицу идентификовао. Пошто сам се већ спремао да идем у Хаг, ја сам хтео да у судски спис приложим материјал од 172 густо сложене стране текста. Ово је све материјал на основу полицијских информација који садржи много, много података о умешаности Ђинђићевог режима, многих појединаца. Ту се помиње и Легија, ту се помиње и Спасојевић, ту се помињу још многи људи, Пециони итд. Ја сам спремио десет примерака овог материјала да поделим новинарима на импровизованој конференцији за штампу испред Палате правде.

Дан очи тога, дакле 12. фебруара, код мене су дошли Легија и Спасојевић и тражили да не идем у Хаг, нудили ми да стигну по мене оклопна кола, неко оклопно возило из Куле, да ме штите Црвене беретке и да ће ми они обезбедити добар смештај, сигурну егзистенцију итд. Рекли су да не смем да идем у Хаг, а ко зна шта ће се све ове године десити у Србији, промениће се ситуација и све ће кренути набоље. Тај разговор је трајао негде око сат времена. Ја сам тада објашњавао да је за мене питање части да одмах одем у Хаг, ја сам то и наговештавао, ја сам то и хтео, јер желим да се суочим са Хашким судом.

Пошто нису успели да ме убеду, отишли су. Ако дођете до овог списка у Првом општинском суду, то је под бројем римско дванаест, П.бр. 2083/2, видећете да сам тамо на неколико места маказама из самог текста изрезао имена. Изрезао сам Легијино име, можда Спасојевићево и не знам да ли је још неко било. Зашто? Пошто сам планирао да то поделим новинарима, било ми је непријатно, они тај дан мени нуде заштиту, нуде да ме чувају, нуде да ме спасу од Хага, а ја сутрадан у суд предајем документ са њиховим именима. Наравно, не бих ја оклевао, моја борба против криминала је бескомпромисна, али би новинари одмах објавили оно што су добили, и ја нисам одбацио цео документ, него само исекао оно што би новинари могли одмах да ставе у оптицај, пошто су документи били аутентични. Ја сам те документе и предао у судски спис и онај ко је стручан одмах може из самог контекста видети о коме се ради и чије је име ту. То би, дакле, било све што се тиче мојих евентуалних контаката са овом двојицом људи.

Што се тиче ових осталих, никада никог од њих нисам срео, за многе нисам ни знао да постоје док се није десило Ђинђићево убиство. Међутим, има нешто друго што је овде интересно. Ја сам био у току, знао сам да се спрема врло крвав обрачун у Србији. Нисам знао да ће бити убијен Ђинђић, али сам знао да ће крв пасти до колена. То сам говорио јавности, ја сам то рекао и на седници Народне скупштине, у емисији на БК телевизији и у неколико новинских интервјуа, на неколико конференција за штампу. А ви ћете видети из овог материјала да сам имао веома поуздане информације. Овде имам материјал који говори о контакту Зорана Ђинђића са Карлом дел Понте из децембра, где се он жали да му се спрема ликвидација. А Карла дел Понте је то потврдила након Ђинђићеве смрти. Она је изјавила да је Ђинђић рекао да се боји, да се осећа лично угроженим итд. То су знали сви упућени људи, то ни за ког није била тајна, за све људе који су били истакнутији на политичкој сцени, који су били у полицији, у разним безбедносним структурама. До усијања је доведена ситуација поготово због намере да се уништи та Јединица за специјалне операције, јер је вршен притисак споља. Ја имам материјале и о томе. Затим да се испоруче у Хаг Јовица Станишић и још неки, да се ликвидирају Легија и Френки, јер се Ђинђић бојао њихове испоруке Хагу. Мислио је да је најбоље да се, приликом хапшења, деси нешто слично као што се десило код покушаја хапшења Душана Спасојевића и Милета Луковића. Они су ликвидирани, мада нису морали бити ликвидирани. Интерес истраге био би да су ухваћени живи, међутим, интерес власти није био да буду ухваћени живи, него да буду ликвидирани.

Режим се сада највише боји евентуалног хватања Милорада Луковића Легије. Режиму би највише одговарало да он нестане, да га неко ликвидира, да једноставно у земљу пропадне, јер он би тек могао да проговори шта све зна о људима из режима чији је најближи пријатељ био. Ја сам у књизи "Глогов колац у досовском срцу", то је 31. том мојих сабраних дела, објавио гомилу материјала из полицијских извора. Највећи део материјала се односи на период од 2000. године наовамо, али сам ту објавио и део материјала који се односи на период од 1992. године па наовамо. То сам сматрао интересантним, и овај сам материјал спремио био као моје доказе за кривични процес који се водио поводом мојих изјава да су Горан Петровић и Зоран Мијатовић организовали убиство Момира Булатовића по Ђинђићевом налогу. Тај поступак се водио у Четвртом општинском суду, и то се толико неозбиљно и аљкаво водио да је било очигледно да власти није у интересу да до процеса дође. Овај материјал обилује подацима о спреси Ђинђићевог режима са мафијом. Овде ћете видети, под шифром "Лука" и под шифром "Рамбо", делове који се односе на Легију, на Јединицу за специјалне операције итд.

Дакле, мени ни у једном тренутку није било спорно чиме се бави Легија, ни у једном тренутку није било спорно да треба јавно политички осуђивати такву делатност, а поготово спрегу режима с њима. Али, наравно, намеће се сада питање: а чему онда контакти? Знате, ја сам контактирао много чешће са Зораном Ђинђићем, а Зоран Ђинђић је много тежи криминалац и од Легије, и од Спасојевића, и од Чумета и од свих осталих. Ја сам имао контакте и са Арканом, али ми ти контакти нису сметали да Аркана нападам за криминалне афере, онда кад сам имао чврсте доказе да су се те афере десиле. Сам контакт не може бити доказ за тако грозну оптужбу са каквом наступа јавни тужилац.

Друго, Ђинђић у децембру већ зна да му је глава у торби, на одређен начин. Ја сам то говорио у више наврата. Да сам учествовао у том злочиначком подухвату, па не бих ваљда унапред наговештавао. Нисам знао да ће Ђинђић бити ликвидирани, али да ће неко други бити убијен у том судару, то сам осећао. И друго, знали су и са Запада да је то веома опасна операција, због тога су послали више од четрдесет припадника специјалних британских јединица. Ја сам то сазнао у јануару и обавестио јавност, а ево, пре пет дана гледам на Би-Би-Сију британског војног аналитичара који говори о тим британским специјалцима у Србији, јер главна акција још није изведена, она је одложена. Оно што сам ја рекао да Србији прети 29. мај, можда неће баш бити 29. маја. То је симболика, али ви сви знате, претпостављам, да главна операција тек следи, да се та главна операција припрема, а непрекидно се оклева са њеним извођењем, и да је та главна операција везана за хватање генерала Младића. Тек ту може да буде крви до колена.

Наравно, ова Јединица за специјалне операције, због Ђинђићевог убиства које је, вероватно, изненадило многе људе, много је лакше укинута него што би то било у ситуацији да Ђинђић није убијен, јер су, вероватно, људи били у шоку, и у тој јединици. Расположење у тој јединици је било да се супротставе сопственој ликвидацији, и ја сам то сазнао, као што сам сазнао многе друге ствари. Ђинђића су убили исти они који су га довели на власт. Кад мафија доводи на власт, онда доводи пучем, спаљивањем парламента, као што се то десило 5. октобра. Кад мафија смењује, мафија смењује ликвидацијом и то је ваљда јасно до краја. Немам никаквог разлога да сумњам у ваше добре намере, и вас и специјалног тужиоца, и претпостављам да су вас по неким чисто људским и стручним квалитетима одабрали за ове функције. Али, не верујем да сте у стању да се обрачунате са целом мафијом, јер све ово што се дешава, то је обрачун са једним мафијашким крилом, оним које се дистанцирало од Ђинђића. Ако сам ја неком својом јавном изјавом допринео да се тај сукоб међу мафијашима продуби, нарочито између Чумета и Спасојевића, ја сам на то поносан, јер за једно друштво нема ништа боље него кад се криминалци међусобно сукобе. Али, да сам наручивао нечије убиство, то су грозне измишљотине. Лично сам се обрадовао кад сам чуо да је Ђинђић погинуо, да је Ђинђић мртав, и овде, у затвору, показао сам то својој околини. Јер Ђинђић је велики издајник српског народа и велики криминалац, највећи у Србији, заслужио је такву судбину. Мени је жао његове породице, његове деце што су остала без оца, као што ми је жао и Спасојевићевог детета које је остало без оца. Али, што се тиче квалификација које већи криминалац, Ђинђић је без премца и ја то једноставно немам намеру ни да кријем.

Што се тиче оних који су извршили Ђинђићево убиство, за њих никада у животу нисам чуо да постоје док медији нису објавили њихова имена – од Звездана Јовановића па надаље. Не знам да ли сте доказали да су то баш они, али апсолутно никаквог контакта са њима нисам имао.

Зашто сам инсистирао да се све ово данас сними и да добијем видеокасету овог саслушања? Ја ћу данас одговорити на сва ваша питања осим, евентуално, на питања, уколико будете инсистирали, од кога добијам информације, јер знам да ти људи не би остали живи. Знам да би онога чије име бих поменуо сутра нашли негде у каналу и ја то не смем да кажем. Али, немам шта да кријем што се тиче чињеница, што се тиче конкретних околности, и конкретних догађаја и збивања.

Инсистирао сам на томе, пошто је полиција веома некоректно обављала свој посао. Полиција неког саслуша, а онда Човић изађе у јавност и каже – тај и тај је рекао то и то, или Чета Јовановић каже – тај и тај је рекао то и то. Ви знате, као јавни тужилац, да то не сме да се деси, али дешавало се. И онда Човић лицитира да ме финансирала земунска мафија, па помиње неких 36 милиона марака, па помиње неке ручкове итд. Све су то глупости. Никад се такве ствари нису десиле. И ова двојица кад су долазила код мене, попили су само киселу воду, вероватно су се бојали да их неко не отрује, нису ни видели моју жену, а камоли да су били на неком ручку, апсолутно никаквог ручка није било, нити је наша комуникација била таква. Знате, она је увек била на одређеној дистанци, испијавање терена, ослушкивање хоће ли неко нешто од некога чути.

Једну сам ствар заборавио да вам кажем. У току тог мог трећег сусрета 2002. године, инсистирао сам да ми некако обезбеде контакт са Љиљаном Бухом. Нудио сам да Љиљана Буха дође на конференцију за штампу Српске радикалне странке. Они су као обећали, па видећемо, па ово, па оно, међутим, то нису испунили. После су дошли они моји напади о дељењу мафије на два клана, тако да више никаквих контаката није било. Опет је била затегнута ситуација на тој релацији. Можда вам је познато, ја сам први обавестио јавност да је Љиљана Буха покушала да отрује свог мужа Чумета. Обавестио сам јавност и да су Чумета посећивали Зоран Ђинђић, Небојша Павковић и многи други државни функционери, а све сам то сазнао из полицијских белешки које имам овде. Мени је било интересантно да с њом разговарам да бих сазнао још неке ствари. Видите, ова операција “Сабља” ишла је у правцу расветљавања једног дела убиства, ликвидација и пљачки. Али, симптоматично је што ни речи нема о неким другим који су умешани, људима који су и даље Ђинђићеви следбеници и блиски врху ДОС-а. Реч је о убиству Ђурувије. Зашто? Ниједне речи о убиству Момира Гавриловића. Зашто? Ниједне речи о отмици сина Лепе Брене. Зашто? Зато што су га Ђинђићеви људи отели и имали подршку

режима. Ја не знам тачно ко су извршиоци, али, све је ишло кроз Сурчин. Уосталом, тад су Земунци и Сурчинци још били заједно, па ће се ваљда разјаснити. Али, потребна је промена власти у Београду да би се до краја рашчистиле криминалне афере. Ни речи о отмици Милорада Мишковића, ту је седам-осам милиона марака откупнине плаћено. Зашто? Ваљда је и то интересно за јавност, а и постоји објективна друштвена потреба да се то до краја разјасни.

Да би се све ово разјаснило, истрага треба да обухвати и друге крупне криминалце. Нико није саслушавао Владимира Поповића Бебу. Његове криминалне афере су повод сукоба унутар сурчинског клана и његовог диференцирања на сурчински и земунски. То је био повод, можда су разлози дубљи, можда датирају и уназад годину-две дана, али конкретан повод је био њихов сукоб око огромне зараде на име асфалтирања. Чуме је то договорио са Ђинђићем. Ђинђић је свима њима обећао, после петог октобра, нормализацију одређених врста делатности како више не би морали да се баве криминалом. Међутим, знате, криминалци крупног кова имају увек огромне апетите и ти апетити могу само да се повећавају, ретко се смањују. Код тог асфалтирања, из поделе новца испали су и Легија и Душан Спасојевић. Након што је урађено асфалтирање путева кроз Србију, кренули су на преотимање асфалтирања друге траке аутопута Београд-Нови Сад од Боровице. И Боровица је на један закулисан начин дошао до тога. Ја сам се, као потпредседник владе, томе супротстављао, па смо одлучили да он не може бити члан конзорцијума који је добио тај посао, коме је тај посао поверен, него само Београдска банка. Али, онда га је Београдска банка ангажовала као неког свог партнера или потпартнера, како је то већ формулисано, а то може да се види из докумената. Тада је то отето Боровици.

Владимир Поповић Беба је формирао фирму у Бечу, сувласници те фирме су, по мојим сазнањима, и Чеда Јовановић и Зоран Ђинђић, а та фирма је онда као подизвођача ангажовала Чуметову фирму "Дифенс роуд". Онда је, у бесу, дошло до минирања и не знам да ли је до краја разрешено како је извршено минирање тог Чуметовог складишта, како је уништена та механизација. Ту је, у почетку, било више различитих верзија. Једна је била да је он сам то урадио због наплате осигурања. После се испоставило да су то урадили они који су кивни зато што су испали из комбинације, из поделе профита и сад се бечка фирма појављује као извођач, а наше домаће фирме ангажују као подизвођачи. Значи, кајмак њима, а наше домаће фирме раде за бедну зараду, за бедне наднице. Немогуће је истерати до краја борбу против криминала док се истрага не поведе против Драгољуба Марковића, власника "Крмиво продукта". Он је био све време главни шеф сурчинског клана, он, а не Чуме, а њега нико не дира. Као што не дира ни овог Миодрага Костића, афера аферу сустиже, а сви о томе ћуте. Зашто је Чеда Јовановић био у иностранству баш кад је Ђинђић убијен? Ово је озбиљно питање.

Још ћу вам једну ствар рећи. Кад су се Црвене беретке понудиле да ме штите, ја сам то рекао Чеди Јовановићу на скупштинској седници, на првој седници која је била после тога, онако у клупама. То су могли сви да чују, не знам да ли су чули, не сећам се тачно ко је седео око нас. Испред мене су седели Дејан Михајлов, Маршићанин, поред мене Гордана Поп-Лазич, Наташа Јовановић. Да ли су у том тренутку баш сви они били, али неко од њих је то могао да чује, јер сам ја гласно рекао – Чедо, Црвене беретке се нуде да ме чувају. Он ме је погледао зачуђено, али ако будете с њим разговарали претпостављам да ће се сетити, није то баш информација која би се тако лако заборавила.

То би, дакле, у најкраћим цртама, било моје изјашњење у вези тога што ми јавни тужилац приписује, а сад ако ви имате питања.

Истражни судија Вучко Мирчић: Е овако. Прво, већ сте се оградиле.

Др Војислав Шешељ: Од чега?

Истражни судија Вучко Мирчић: Од питања, да кажем. Рекли сте, одговорићете на сва питања осим на питање ко вам је пружио те податке о којима сте се овде сад изјашњавали. Разумете ли?

Др Војислав Шешељ: Разумем.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ја сам у обавези, ви сте то одмах претпоставили, да када износите одређене чињенице и податке, по основном слову закона, да вас питам како сте то сазнали, значи, од кога.

Др Војислав Шешељ: Није баш тако основно слово закона, господине судија.

Истражни судија Вучко Мирчић: Па отприлике.

Др Војислав Шешељ: Сад ћемо да видимо како је.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево, сад ћу вам рећи, видите, пошто сте се ви оградиле од...

Др Војислав Шешељ: Нисам се ја ни од чега оградио.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево, идемо редом, па ћете да видите.

Др Војислав Шешељ: Хајде.

Истражни судија Вучко Мирчић: Кажете да нећете да одговорите одакле вам те информације. Ево овако, на почетку сте рекли, колико се сећам, да је отприлике Ђинђић шеф те криминалне групе, нешто у том смислу.

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Сад је основно питање да ми кажете како сте то сазнали, да ми одговорите како вам је то познато.

Др Војислав Шешељ: Ево, видите да се нисам оградио.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не, не, оградиле сте се да одговорите ко вам је то рекао. Рекли сте, ако одговорите на питање ко вам је саопштио ово што сте рекли, плашите се да ће тај завршити, чим се сазна...

Др Војислав Шешељ: Не ко ми је рекао, мени нису усмено говорили, мени су папире давали.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, важи, изволите.

Др Војислав Шешељ: Ту су папири. Нема човека, али имам папир, важнији је папир од човека у оваквим ситуацијама. Зоран Ђинђић је 1992. године био протежиран од Милошевићевог режима да преузме вођство Демократске странке. Удба је ту операцију изводила. Ја сам сазнао да Удба спрема смену Драгољуба Мићуновића и Вука Драшковића и довођење Зорана Ђинђића и Слободана Ракићића на чело Демократске странке и Српског покрета обнове. Негде крајем августа, или почетком септембра, ја сам то саопштио на једној од конференција за штампу. И то може да се види. Све те конференције из 1992. године објављене су у једној од мојих књига. И акција је заиста кренула те јесени. Не, то је било 1993. године, крај августа, почетак септембра 1993. године. Акција је успела у Демократској странци, али није успела у Српском покрету обнове. И онда су Ракићић, и та група коју је Удба инструисала напустили Српски покрет обнове, одвојили се у Савезној скупштини и тако дали социјалистима већину до краја мандата. Паралелно с тим је ишла операција отимања наших посланичких мандата у Савезној скупштини. Одметнули су се Гламочанин, Душан Бошковић, вероватно се тога сећате. Код нас нису успели у врху странке ништа озбиљно да ураде, али су зато, кад сам ја 1994. отишао у затвор одвојили групу од седам посланика предвођену Гламочанином. Ђинђић је протежиран на изборима 1993. године, имао је огромну медијску подршку, имао је договор чак да уђе у владу са социјалистима и, да ли је то било договорено или само наговештено, да буде председник владе. Нешто се ту пореметило после избора, али те 1994. године он је социјалистима давао већину у Скупштини, чак је и изгласан чувени Ђинђићев закон о повратку приватизације у првобитно стање. Ђинђић је био веома близак Јовици Станишићу, Франку Симатовићу Френкију, Жељку Ражнатовићу Аркану, а нешто касније Милораду Луковићу Легији. То су, дакле, збивања још од пре десет година. Ти њихови односи и контакти нису престали ни онда кад је Ђинђић био у сукобу са Милошевићем. Они су и тада улазили у разне послове, у разне комбинације и Ђинђићева странка се финансирала из разних криминалних радњи. На пример, у Републици Српској један од главних криминалаца и главних ратних злочинаца, Љубиша Савић Маузер, био је председник Ђинђићеве странке за Републику Српску. Ђинђић је учествовао лично у његовој предизборној кампањи.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: Дакле, откуд сазнања да је Ђинђић главни криминалац?

Истражни судија Вучко Мирчић: Да.

Др Војислав Шешељ: Он је постао главни криминалац тек кад је постао председник владе, а до тада је био мафијашко чедо. Мафија га је неговала, финансирала, све му жеље испуњавала и спрема га за преузимање власти.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да вас питам ово. Помињали сте овде изборе од 5. октобра 2000. и отприлике сте рекли “криминална банда која је преузела власт”.

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Само да ми одговорите кратко: да ли ви сматрате да су избори били легални, што се тиче самих гласача, да ли су ти избори добијени путем гласова бирача или не?

Др Војислав Шешељ: Прво, тада је криминална банда преузела власт у целој Србији. Избори су били за савезног председника и они су били у основи регуларни, с тим што се никада неће поуздано установити, пошто је после спаљен комплетан изборни материјал, да ли је баш Коштуница имао у првом кругу педесет посто гласова или му је фалило пола процента, неки промил, итд. Али, они су били регуларни и ми смо признали Коштуници победу. Избори за Савезну скупштину су у Србији били регуларни, у Црној Гори су били покрадени, међутим...

Истражни судија Вучко Мирчић: Чекајте, мислите на савезне изборе?

Др Војислав Шешељ: Само су савезни били.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, добро.

Др Војислав Шешељ: Само су савезни били у септембру 2000. и то је оно до чега је ДОС дошао регуларно, све остало је било на криминалан начин. Банда криминалаца је упала у Народну банку Југославије. То сад потврђују и досовци, и Душан Михајловић и још неки, кад су се завадили са Динкићем, а ја сам то говорио пре три године.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: Банда капетана Драгана упала је у Савезну управу царине. Па није добро, то је веома лоше, господине судија, чекајте мало због овог снимања.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не, ви сте ми то одговорили.

Др Војислав Шешељ: Банда капетана Драгана упала, па банда упала у Београдску банку, па у разне друге институције система. То је било криминално преузимање власти. Банда је преузела контролу над полицијом, ви се сећате, нисте могли полицајца видети на улици тих дана. Полиција је била повучена. Из ових докумената можете да видите, то сам објавио и у овој књизи, како је врбована цела полиција. Полицијски генерали су врбовани и од мафије и од страних обавештајних служби.

Истражни судија Вучко Мирчић: Овде нам је било битно да не остане неразјашњено и због вас, и због суда и тужиоца, јер сте изговорили нешто што би могло да се тумачи овако и онако. Зато сам вас ја упитао како ви сматрате, да видимо, јер нисте помињали изборе, а сад сте то разјаснили, значи није потребно више. Након тога сте помињали овај случај убиства министра Павла Булатовића, ја нисам хтео да вас прекидам, јер и по закону је тако, потребно је да вас пустимо да у несметаном излагању изнесете оно што имате. Нисам хтео да вас прекинем у том излагању, али ми је дужност да вас обавестим, што се тиче тог поступка, мени је колега из нашег одељења дао захтев за спровођење истраге, који је против вас покренут још пре можда годину и нешто дана, кад сте били под имунитетом, управо за ту ствар која се тиче, колико се сећам, квалификовано је то као одавање службене тајне. Ви сте се већ изјаснили доста око тога, али ако сте ви сагласни, пошто је он хтео да га ја једноставно заменим у том делу да вас саслушам, ја сам вољан да вас саслушам кад ово завршим.

Др Војислав Шешељ: Не, то кад следећи пут дођете.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не бих ја, то није мој предмет.

Др Војислав Шешељ: Што се тиче тог одавања службене тајне, ја се никад нисам позивао на имунитет. Што нисте у Београду тражили да ме саслушате? Ја сам једва чекао да се тај процес покрене.

Истражни судија Вучко Мирчић: Шешељ, то није мој предмет, ја први пут сазнајем за тај предмет пред мој пут овамо.

Др Војислав Шешељ: Господине судија, ја се вама обраћам све време са “господине судија”, ви се мени обраћајте са докторе Шешељ.

Истражни судија Вучко Мирчић: Важи, сагласан.

Др Војислав Шешељ: А то “Шешељ” нема смисла.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: Је ли тако?

Истражни судија Вучко Мирчић: Значи овако докторе, значи предмет сам добио пред полазак и ја нисам о предмету ништа знао, јер то није мој предмет, па ме само колега замолио да вас саслушам на те околности, а ви сте то већ поменули, па ако сте сагласни.

Др Војислав Шешељ: Ма немојте тако, господине судија. Па нисмо овде на пијаци. Не може у току једног саслушања, ако сте сагласни можемо још једно. Хоћу лепо да ми се најавите овде Хашком трибуналу, хоћу лепо да се поново то закаже, хоћу по свим поступцима који се воде, осим ових приватних, за то немам времена за губљење овде.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: Али за ово одавање службене тајне хоћу, али лепо процедура да се проведе. Не могу ја данас о свим могућим кривичним пријавама овде да се изјашњавам, али не бежим ни од једне.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: Хоћу, али да се закаже посебно саслушање и да то разјаснимо.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, идемо даље.

Др Војислав Шешељ: Друго, ви сте специјални судија и специјални тужилац па немате ни формалне везе са овим. Је ли тако? Да ли сам у праву?

Истражни судија Вучко Мирчић: Па не у потпуности, зато што ми припадамо истом суду и ми смо само посебно одељење.

Др Војислав Шешељ: Али сте специјално?

Истражни судија Вучко Мирчић: Специјалан је тужилац, а ми смо посебно одељење, тако се зове.

Др Војислав Шешељ: А специјални тужилац онда не би могао у овом...

Истражни судија Вучко Мирчић: Да, идемо даље. Ви сте поменули да су сурчински и земунски клан били заједно, колико се сећам, па су се онда раздвојили. Одакле вам је познато да су се раздвојили? Јесте ли имали неке податке, да ли вам је то неко директно саопштио, односно, одакле вам тај податак о клану рецимо сурчинско-земунском, земунско-сурчинском, како се то већ зове?

Др Војислав Шешељ: Прво, за тај сурчински клан се ваљда зна годинама. Је ли тако? **Кад сам постао потпредседник владе 1998. године,** после месец дана смо извршили рацију у Земуну, односно у Сурчину. Међутим, испоставило се да је неко из полиције унапред дојавио да ће бити рација па полиција није пронашла оно што је очекивала да ће пронаћи и тако су се главне коловође извукле из свега тога. Тај клан је био јединствен и, претпостављам да ви то морате имати у списима да су заједно радили у тим криминалним активностима. И овај Љубиша Буха Чуме и Душан Спасојевић и Лимун и овај што је убијен, како му оно беше име? Не, не, онај што је раније убијен. Шијан, да. То је све био један клан и ту је за јавност неспорни вођа био Чуме, а главни вођа је био Драгољуб Марковић, власник "Крмиво продукта". Откуд информација да су се сукобили? Па то се осећало, дошло је до међусобних убијања, гинули су њихови људи у међусобним обрачунама 1992. године, а и приликом овог првог разговора, могао сам из контекста наслутити да је ту све попуцало. Попуцало је између Легије и Спасојевића и Ђинђића, а не само између њих и Чумета.

Истражни судија Вучко Мирчић: Говорили сте да вам је у јануару припремљено хапшење ради изручења Хагу – од кога сте ви сазнали да вам је то хапшење припремљено и нешто, колико се сећам ту су помињани неки енглески специјалци. Од кога сте ви то сазнали?

Др Војислав Шешељ: Прво, сви су негирали да ми је спремљена хашка оптужница, а испоставило се да сам био у праву. С обзиром да је доказано да сам био у праву, што је онда важно од кога сам сазнао. Сазнао од поузданог човека. Што се тиче енглеских специјалаца, ево Би-Би-Си је то потврдио, пре пет-шест дана, тражите снимак те емисије. Јавни тужилац можда по природи посла да зна да се ти људи налазе одавно у Београду и зашто су ту дошли. Уосталом, вама је познато да ни ова операција "Сабља" не би била овако изведена, да је њом командовао Душан Михајловић. То би било смешно. Немачки експерти су руководили том операцијом и о томе је и јавност проговорила. Чак је било питање у новинама, да ли је то било у НИН-у, где је Душан Михајловић потврдио да су били немачки експерти, али то је као нормална полицијска сарадња. Без странаца ни ова

операција хапшења, овако масовног хапшења не би успела, јер нема те полицијске структуре у Србији која није на одређен начин била повезана са мафијом и умешана у мафијашке послове. Нико овог генерала Милета Пузовића не хапси. Јесте ли њега привођили? Нисте, није вам пало на памет. Мало ту радите, видећете шта ћете све сазнати. Ја тог Пузовића помињем већ две године. Он је генерал полиције.

Истражни судија Вучко Мирчић: Кад су у питању ови материјали на које сте се позвали, писани материјали, и позвали сте се на овај број парничног предмета у Првом општинском суду, да ли у тим материјалима има, кад наводите одређене податке и позивате се на њих, да ли игде пише “то сам сазнао од тога, то сам сазнао на тај начин” итд?

Др Војислав Шешељ: Не.

Истражни судија Вучко Мирчић: Нема, добро.

Др Војислав Шешељ: Има, под шифром су та имена.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: На пример шифра “Лауфер”. Ова шифра је из искључивог разлога да се извори заштите, али то већ ради полиција. Неке од тих шифри су полицијске.

Истражни судија Вучко Мирчић: Оно што је сада битно овде за, да кажем, разјашњење ових радњи: да ли су Спасојевић и Легија, навели сте колико сте се пута са њима срели, да ли су они икада од вас тражили савет, подршку и да ли су они вама икада напоменули да ће они бити укључени или да су они заинтересовани, или да ће они на било који начин учествовати у овој завери, атентату итд? Да ли су они икада од вас тражили било какав савет у том смислу, да ли да се уради или како да се уради? Да ли су вас икада питали нешто у том контексту ако би се то десило шта би било, кога би они евентуално поставили итд.?

Др Војислав Шешељ: Не.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли сте ово разумели?

Др Војислав Шешељ: Не. Видите, пошто је тих сусрета било веома мало, углавном је то било извесно опипавање терена. Они су хтели да се открави та хладна и непријатељска атмосфера међу нама, ја сам то тако схватио. То су била свега три сусрета пре фебруара. Друго, они су желели да се искажу још моћнијим него што су били, мада ја нисам никад сумњао у ту њихову велику моћ, знајући ко све стоји иза њих. У први план су износили ту јединицу као моћну јединицу, непобедиву, овакву, онакву итд. То је био један њихов велики адут, било је неко упориште са кога они наступају, али ми никада нисмо улазили у неке конкретне активности, нити у неке облике сарадње, осим што су они нудили, ако ми некад негде затреба да могу да ме заштите, то је било 2002. године и то је отприлике било све. А што се тиче саме ситуације у Србији, као да су нешто очекивали од тих избора, али ми то нису отворено говорили. Имао сам утисак пред други изборни круг да су имали намеру да ми на неки начин сугеришу неко моје опредељење, али видећи мој став, сваки разговор на ту тему био је завршен. Дакле, никад није дошло до толиког открављивања да би се отвореније говорило о некој ситуацији.

Истражни судија Вучко Мирчић: Рекли сте да сте знали да се припрема тај крвави догађај у Србији, отприлике тако. Да ли бисте хтели да нам кажете како сте то сазнали?

Др Војислав Шешељ: То је моја анализа на основу огромног броја информација. Прво, да јачају тензије међу криминалним клановима, да јачају тензије по питању сукоба њихових интереса, да јачају притисци са Запада да се Ђинђић отараси те мафије и затим да јачају притисци са Запада у погледу испоручивања одређене личности у Хаг. Ви се сећате, кад сам ја наговестио да стиже оптужница против Јовице Станишића, да су челници режима говорили да је то измишљотина. Ево, ја имам овде неколико изјава Чедо Јовановића: “Шешељ измишља”, “Шешељ износи неистине” итд. А моје су информације биле одавде, из Хага, да стиже заједно оптужница против мене и Јовице Станишића, а да се накнадно спрема за Легију, Френкија и за још неке људе, а у тој завршној фази против Горана Радосављевића Гурија, команданта жандармерије и Сретена Лукића. То су биле моје информације. Како сам шта сазнавао, ја сам то износио и мислим да је моја дужност била да то изнесем, мада су неки можда ниподаштавали оно што сам износио. Знате, одговорност је на њима. После толико информација које сам изнео, морао је неко из

полиције да се за то заинтересује, морао је неко да ме пита, кад сам пријавио ко су убице Славка Ђурувије, Момира Гавриловића и Радована Стојчића Баце, одакле то знам. Ваљда је био интерес полиције да неко са мном обави разговор о томе. Али, никад ме нико није звао по том питању.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, да вас обавестим, добио сам цедуљу да би требало да прекинемо саслушање за минут-два, да би се променила трака за ово снимање, па ћемо констатовати да се прекида саслушање у једанаест и двадесет пет и биће настављено у дванаест часова. Да одговорите још на нека питања, ја имам још пар питања, а вероватно и тужилац и ваши браниоци и тиме бисмо завршили.

Др Војислав Шешељ: Добро.

WWW.KRIK.RS

ДРУГИ ДЕО – САСЛУШАЊЕ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА, 4. август 2003.

Истражни судија Вучко Мирчић: Након прекида, наставља се у дванаест часова и пет минута. Присутна су иста лица као и на почетку. Снимак је обележен на траци бројем један.

Постављам следеће питање. Рекли сте да је дошло до испадања, да тако кажем, из поделе новца Легије и Спасојевића, од новца који се добијао или требало да се добије асфалтирањем путева.

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Мене интересује, откуд вам информације да су они уопште били у тој комбинацији, мислим како вам је познато да су испали из те комбинације?

Др Војислав Шешељ: У тој комбинацији су били сви истакнутији чланови сурчинског клана кад је цена уговарана. Реч је о великој суми новца, о неколико стотина милиона долара или марака, ја не знам сад тачно цифру. Највећи део тог новца је из неких страних донација или кредита. Чуметова фирма “Дифенс роуд” је служила за покриће у разним криминалним пословима. Та фирма се појављује и као извозник оружја, ја сам и ту аферу изнео својевремено у јавност, чак сам навео имена људи који су путовали у Либерiju специјалним авионом. Ту је било и неких активних официра Војске Југославије и криминалаца из те фирме. Она је, дакле, служила за покриће за полулегалне или потпуно нелегалне послове, у ту сврху је и формирана. Да би се скренула пажња са Чумета, фирма је регистрована на његову жену, али она лично никад није водила фирму него је он водио. Требало је, дакле, да деле међусобно комплетан профит. Међутим, услед похлепе вероватно је то сведено на много ужи круг људи, Владимир Поповић Беба, Чуме и још неколико људи, то сад треба видети, ја не знам тачне податке, не могу ја све да знам. Дошло је до сукоба кад су ови остали без учешћа у подели новца, поготово што је у изгледу био много већи посао, изградња друге траке аутопута од Београда до Новог Сада. Ова асфалтирања су била парцијална, парцијално су рађене на аутопуту одређене деонице, на Ибарској магистралаи и још неким путевима у Србији, и ниједна грађевинска фирма није могла да добије тај посао осим “Дифенс роуда”, који се уопште тиме није бавио. Чуме је ту механизацију донео на лизинг из Немачке, одакле ли. А за асфалтирање аутопута од Београда до Новог Сада, након што сам ја направио велику гужву у јавности око ових ранијих асфалтирања, регистрована је нова фирма у Бечу. Ја сам се чак једном нашалио и рекао да су је негде на железничкој станици у Бечу регистровани и да она служи само као покриће да се сав профит на њеном рачуну концентрише. А онда су ове јадне домаће фирме ангажоване као подизвођачи, мислим да су “Иван Милутиновић” и још неке ангажоване, али је њихов профит био веома мали, тек толико да своје раднике исплате и евентуално још понешто. То је, дакле, суштина. Ја не знам све појединости, ја сам те основне контуре успео да сазнам и одмах износио у јавност. Износио сам више пута у јавност и тај податак да је дошло до сукоба око поделе плена од асфалтирања, мислим да то можете наћи на разним мојим конференцијама за штампу, у новинским чланцима, телевизијским наступима итд.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, још једно питање у вези вашег исказа, а онда бих вам поставио још пар питања која се везују за захтев тужиоца, а немам одговора. Поменули сте, односно изјавили, 12. фебруара 2003. да је био тај састанак са Легијом и Спасојевићем. Колико се сећам, чак су вам они нудили заштиту да не идете у Хаг, да ће наићи боља времена. Је ли тако? Да ли су вам они тада било шта конкретно рекли, каква боља времена, на основу чега, мислим конкретно како, на основу чега боља времена? Да ли ме разумете? Како да дођу боља времена и да ли су они вама нешто нудили у том смислу, да ли су вам било шта нудили?

Др Војислав Шешељ: Прво, није то био неки састанак. Они су дошли у моју кућу, испред моје куће је било двеста људи кад су они дошли. Да ли их је неко познао, вероватно се нашао неко ко их је познао, иако Легија баш није био тако познат, можда је неко из Земуна познао Спасојевића. Дакле, они су дошли у моју кућу и инсистирали да не идем у Хаг. Нису ништа конкретно нудили што се тиче неке перспективе у Србији, али, отприлике је атмосфера била: не могу ови дуго опстати на власти, то се осећало у том

контексту у коме се говорило. Не могу ја сваке речи сада да се сетим и немогуће је. Онај ко се може сетити сваке речи из разговора очигледно вас лаже, претпостављам да вам је то из вашег искуства јасно. Али, гарантовали су да ће ме чувати и да ћу бити обезбеђен у сваком погледу, и физички, и материјално, и безбедносно, и да долазе, то је оно што ми се највише урезало у сећање, блиндирана кола одмах из Куле да ме воде и да сам апсолутно безбедан, да још постоје људи у Црвеним береткама који су спремни да живот жртвују да би ме сачували. Отприлике је у том смеру ишао разговор.

Истражни судија Вучко Мирчић: Овде тужилац наводи, у захтеву за спровођење истраге, да су континуирано Луковић и Спасојевић новчано помагали финансирање Српске радикалне странке.

Др Војислав Шешељ: То је чиста измишљотина. Никада ниједног динара, ни ја приватно, ни Српска радикална странка, нисмо добили ни од Луковића ни од овог Спасојевића. Никада, то вам гарантујем. Ту се појављује још нека измишљотина о неком ципу. И то је чиста измишљотина.

Истражни судија Вучко Мирчић: То ћу вам касније предочити.

Др Војислав Шешељ: Да, мислили сте већ на то. Је ли?

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли сте ви икада, говорим о наступима пред средствима јавног информисања, конкретно новинарима, када сте помињали Катић Градишву и остале, да ли сте наступали на основу информација или, не знам како бих назвао, рецимо инструкција и предлога Спасојевић Душана?

Др Војислав Шешељ: Не, никада ми нису дали неку инструкцију.

Истражни судија Вучко Мирчић: Или Легије рецимо?

Др Војислав Шешељ: Не.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не?

Др Војислав Шешељ: Никад ми нису дали неку озбиљну информацију. Од њих никад то нисам добио, мада сам хтео, тражио сам да ми дају ако имају неки материјал, рачунајући да би могли да ми дају нешто о конкурентском клану. Знате, и то ми је била отприлике идеја, ако могу да извучем нешто материјала. Руководио сам се том идејом, али никад ништа нисам добио. Они су обећавали да ће ми довести Чуметову жену на конференцију за штампу да прича све што зна, и да никога нећу обавестити док она не дође, да би била сигурна да је неко не убије, јер у странци би била сигурна. Али, и то се изјаловило, и никад ми ништа нису дали од информација, нити евентуално неку документацију.

Истражни судија Вучко Мирчић: Следећа ствар која се такође наводи у захтеву тужиоца јесте да вас сумњичи да сте коментарисали догађаје од 21. фебруара 2003. код хале "Лимес". Да вас подсетим, то је оно у вези Багзија и у вези оне колоне у којој је био председник владе Ђинђић, да ли сте ви то коментарисали у штампи?

Др Војислав Шешељ: Да, ја сам чак и на оном испраћајном митингу то помињао, ја сам нападао Ђинђића – ево, сад онај његов Багзи хоће да га убије. Знате, није мени било убедљиво да је то заправо био атентат, и данас ми није убедљиво, можда је био облик застрашивања, поготово кад имам у виду да је почетком марта Легија био код Ђинђића, и не верујем да је крајем фебруара уопште сазрела идеја код Легије да се Ђинђић убије, јер је он почетком марта ишао код Ђинђића да покуша да се договоре, да се вероватно нешто нагоде итд.

Истражни судија Вучко Мирчић: А откуд то знате, извињавам се?

Др Војислав Шешељ: Откуд знам, па то вам је службена тајна Владе Србије, отиђите у владу и питајте је ли то тајно. Да ли ви знате за то?

Истражни судија Вучко Мирчић: Не.

Др Војислав Шешељ: Да ли ви то знате, господине тужиоче? Па онда ја треба да будем јавни тужилац. Легија је долазио, почетком марта, у владу и влада је одлучила да то буде најстроже чувана тајна, јер је разговарао са Ђинђићем. Посвађали су се током разговора и он је почео да туче Ђинђића. Почео је физички да удара Ђинђића и то се у влади, као најстрожа државна тајна, чува. Мислим да ће вам и то многе ствари расветлити, а то се десило после мог одласка. Овде су хтеле неке институције да изнесу да је наш опроштајни митинг био у функцији њиховог преузимања власти. То су глупости. Гарантујем вам да полиција нема никаквих индиција, то је можда био страх

Бинђића и његових људи. Апсолутно ништа није урађено да се нешто тако организује. Ми смо хтели митинг, како смо хтели, тако смо га организовали, био је апсолутно безбедан, ниједног инцидента на свим нашим митинзима није било. Није нам падало на памет то. Многи су сумњали да ја заиста идем у Хаг, многи су сумњали у разне ствари, али то је све ствар шпекулација, а не чињеница. Ово вам је поуздано да је Легија био код Ђинђића почетком марта и да, вероватно, тек после тога Легија дефинитивно одлучује да уради ово што му се приписује, ако је он то заиста урадио, не могу ни ја да га оптужујем. Ја слушам оно што сте ви званично саопштили.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, још једно питање, у вези овога за шта се окривљујете, односно тужилац вас окривљује за ове речи које су квалификоване као подстрекивање на извршење овог кривичног дела, убиства представника највиших органа власти. Да ли сте ви ове речи изговорили?

Др Војислав Шешељ: Које?

Истражни судија Вучко Мирчић: Убијте Ђинђића за мене?

Др Војислав Шешељ: Не, то никад у животу нисам изјавио, убијте Ђинђића, или убијте било кога, у животу то никад нисам изјавио.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ја сам разумео, у вашем исказу, да сте ви негирали извршење овог кривичног дела, да сте на било који начин неког подстрекивали на извршење оваквог кривичног дела.

Др Војислав Шешељ: Апсолутно никога.

Истражни судија Вучко Мирчић: При томе остајете, је ли тако?

Др Војислав Шешељ: При томе остајем, апсолутно никада никога нисам наговарао, подстрекавао, налагао да чини то или било какво друго тешко кривично дело.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, ја више питања немам, да ли ви имате питања?

Тужилац Милан Радовановић: Па ја немам питања, међутим, ја бих вас замолио, судија, да осумњиченом предочимо делове исказа људи који су до сада саслушани, који су, бар што се тиче материјалне садржине и тврдњи, супротни ономе што осумњичени говори. Па просто кад смо већ ту, да те ствари рашчистимо.

Истражни судија Вучко Мирчић: То сам и имао намеру и на почетку сам рекао да ћу му предочити све оне околности, и да има право да се изјасни на све околности које га терете и да изнесе околности које му иду у прилог. Мене сад интересује да ли ви имате неко питање.

Тужилац Милан Радовановић: Још само једно питање: да ли знате да ли су Легија и Спасојевић поред тих, како да кажем, криминалних активности, имали некаквих политичких амбиција и ако јесу имали, какве су те амбиције биле?

Др Војислав Шешељ: Не верујем да су имали у правом смислу речи политичких амбиција. Мој је утисак био да су они више бринули за своју судбину, него о неком преузимању власти, ја не могу да замислим ситуацију у којој Легија и Спасојевић преузимају власт. Знате, могуће је да су трагали за неким новим заштитником попут Ђинђића, то је врло могуће, и да је то трагање било поприлично грозничаво ако су хтели контакт са мном, јер ја сам се већ експонирао нападајући Легију, који је био најопаснији човек у Србији, ту се ваљда слажете са мном. Опаснијег од њега није било и то су сви знали, и нико други није смео никад јавно да га нападне осим мене. Тако да сам из тога извукао закључак да се осећају несигурним, угроженим и сад траже неко упориште. Наравно, ја сам хтео да сазнам, да чујем, али да она основна дистанца буде сачувана и у томе сам у потпуности успео. Не знам како би они могли уопште нешто у политици да остваре, ко би то за њих гласао, ко би за такву власт гласао. Мислим да они нису имали политичке амбиције, али су били спремни да, ако с неким направе неки договор, да се на неки начин ангажују. Немам никаквих индиција да је такав договор постигнут, и ово што сам нападао Коштуницу у предизборној кампањи за диференцирање мафије, да се једно крило сврстало уз њега, нисам имао конкретне доказе да је Коштуница с неким нешто на том плану радио.

Реч је о једном политичком нападу, који се може извести на основу индиција, може на основу сумње, може на основу претпоставки. Политички напад није исто што и изјава, тврдња у кривичном процесу или у судском процесу било које врсте. Али, у сваком

случају унутар мафије су односи били толико поремећени да се свашта могло очекивати, а мени је било индикативно и то ко се појавио на том завршном митингу итд. Ова двојица нису се изјашњавала против Коштунице, али нису ни отворено преда мном хвалили Коштуницу, хтели су мене да испипају какав је мој став о Коштуници и то је било све.

Тужилац Милан Радовановић: Имате ли било каквих сазнања да ли је побуна ЈСО-а имала, и ако јесте имала, каква је била политичка позадина?

Др Војислав Шешељ: Она прва побуна?

Тужилац Милан Радовановић: Да.

Др Војислав Шешељ: Ја сам био у Багдаду када се десила та побуна, нисам био у Београду. Она је имала политичку позадину, колико ја знам, она се десила након хапшења браће Бановић. ЈСО-вци су били преварени, речено им је било да хапсе неке тешке терористе, криминалце, ко зна кога, а онда су видели да су ухапсили два сиромашна брата који преживљавају са својим породицама тргујући на пијаци. И тада је избио незадовољство. Незадовољство је било потенцирано и сумњом да би и многе од њих могла да снађе слична судбина. То је 2001. година, време када се појавио списак осумњичених из Хашког трибунала. Вероватно се сећате великих полемика око тог списка. Мислим да је тада Легија, према мојим сазнањима и према ономе што имам у овом материјалу, направио споразум са Ђинђићем да оду Горан Петровић и Зоран Мијатовић, пошто су се они на неки начин експонирани као супротстављена струја Легији, а одраније за њих знамо да су учествовали у ликвидацији Момира Гавриловића. Момир Гавриловић је ликвидиран уз ангажовање Чуметових људи. То је, дакле, већ фаза извесних немира, сукобљавања и подметања унутар тог клана и његовог раздвајања. Почетак процеса који је, негде половином деведесет друге године дошао до краја и вероватно је ово што се десило са фирмом "Дифенс роуд" био дефинитивни разлаз међу њима. У вези са том побуном, чуо сам разговоре који су вођени и мислим да је први услов био да се смени Душан Михајловић, онда се од тог услова одустало. Ђинђић је, иначе, мислио да смени Михајловића, у више наврата сам имао такве информације, хтео је оног свог Милића да доведе на то место. Михајловић му из више разлога није одговарао. Ђинђићу је било познато да је Михајловић у дослуху са енглеском обавештајном службом већ више од десет година, није му одговарало да један човек, као експонент те врсте интереса, буде на том месту. Друго, није му одговарало што је Михајловић дошао до одређених сазнања о Ђинђићу, о његовим људима и њиховим криминалним пословима. Ви знате овог Немању Колесара, ево сад је нека афера о њему избила. Ја имам неку аферу одраније о њему. Па онда о овом Јањушевићу који је био криминалац још у Републици Српској, па прешао у Београд, радио је у Удби једно време итд. Дакле, та тензија је стално расла и кад већ није могао да смени Михајловића, онда му је Ђинђић наметнуо овог Милића, који је био заменик, водио је главне послове у МУП-у. Он је руководио том оперативом. Пошто није могао да смени Михајловића, он је одлучио да Службу државне безбедности издвоји из Министарства унутрашњих послова и подреди је лично себи. Тако је фактички шеф Службе државне безбедности био Јањушевић, а Брацановић је само фигурисао као шеф, док није дошло до свега овога до чега је касније дошло. Нисам у то време био у Београду, па не знам баш све детаље око те побуне, али, у сваком случају, она је Ђинђића уздрмала жестоко и од те побуне па надаље он није имао поверења у Легију. Нису се дефинитивно разишли, али није имао поверења у њега.

Истражни судија Вучко Мирчић: Имате ли још питања? Немате, имате ли ви питања, браниоци?

Маја Гојковић: Реците нам, господине Шешељ, од када датира ваше познанство са Зораном Ђинђићем?

Др Војислав Шешељ: Зорана Ђинђића знам од 1982. или 1983. године, из оног дисидентског времена. Он је био још увек у Немачкој, али је у Београд долазио повремено, па смо се виђали на јавним трибинама у Институту за филозофију и друштвену теорију, дружили смо се обојица са праксисовцима. Дакле, неких двадесетак година.

Маја Гојковић: Допуна би била, да ли сте од раног познанства...

Истражни судија Вучко Мирчић: Молим вас, само секунд. Нисте ме питали да ли се дозвољава директно постављање питања.

Маја Гојковић: Ја се извињавам, ја сам се само повела...

Др Војислав Шешељ: Па није вас то ни тужилац питао.

Истражни судија Вучко Мирчић: Тужιοца је требало да упозорим на исто ово, па бих вас замолио да...

Др Војислав Шешељ: Лакше је упозорити адвоката него тужιοца.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не, не, није то у питању, него једноставно кренуо је са постављањем питања, па да га не бих прекидао, а видим да ви вероватно имате пуно питања.

Маја Гојковић: Ви хоћете да прекинете браниοца, да се договоримо да ли ћете дозволити да директно постављам питања господину Шешељу или да питања иду преко вас.

Истражни судија Вучко Мирчић: Можете директно, изволите.

Маја Гојковић: Дакле, допуна би била: да ли сте од дана упознавања господина Зорана Ђинђића, до атентата, икада били у односима некакве заваде?

Др Војислав Шешељ: Ми смо били политички противници, али су нам односи били, лични односи, без обзира што смо били политички противници, коректни до 2000. године, кад је он постао председник владе. Онда су наши односи поремећени и сасвим прекинути. Кад су сасвим прекинути односи? Нису ни после оног инцидента пред Републичком скупштином, него негде пред формирање Републичке скупштине, након избора у децембру 2000. године. Ђинђић је од мене тражио да не оспоравамо те изборне резултате, да се Скупштина што пре конституише и ја сам му то обећао, под условом да он буде коректан према Српској радикалној странци, јер су се већ тада појављивали неки захтеви унутар ДОС-а да нам се одузме зграда у Земуну. И он је то обећао. Међутим, после је погазио то обећање и ја сам са њим прекинуо све контакте.

Истражни судија Вучко Мирчић: Имате ли још питања?

Маја Гојковић: Да. Да ли можда знате, у ствари по вашим неким личним сазнањима, који су то били извори прихода Демократске странке, чини ми се да сте започели у свом излагању о томе.

Др Војислав Шешељ: Приходи Демократске странке се могу поделити на оне који су били легални и оне који су нелегални. Легални приходи Демократске странке су, у прво време, ишли преко њеног жиро-рачуна, а онда, кад је остала дужна 23 милиона динара штампарии АБЦ Глас, рачун јој је блокиран и чујем да тек сад то треба да се наплати, дакле, после неких седам, осам година. Тада је Демократска странка престала да се финансира преко сопственог рачуна. Али, Ђинђић је изворе финансирања имао пре свега у мафијашким круговима. Некада му је странку директно финансирала Служба државне безбедности, а некада поједини криминалци лично, а и он сам није био гадљив од уласка у одређене пословне аранжмане, кад је реч о нафти, цигаретама и слично. Ђинђић је био један од најбогатијих људи у Србији.

Маја Гојковић: Реците ми, молим вас, пошто сте помињали одређене личности у контексту финансирања, да ли су, по вашим личним сазнањима, финансијери Демократске странке били извесни Драгољуб Марковић и Миодраг Костић?

Др Војислав Шешељ: Ја сам више пута у јавност износио имена људи који су били финансијери Зорана Ђинђића. Знате, код тог финансирања, сав новац је ишао њему и он је њиме располагао, то углавном није било преко рачуна. Драгољуб Марковић "Крмиво продукт", је финансирао и странку и Ђинђића. Ђинђићу је подигао кућу на обали Дунава, поред своје куће, у Новим Бановцима. Миодраг Костић је његов дугогодишњи финансијер, али не само Ђинђићев, него и Ненада Чанка. Затим, Станко Суботић Цане-Жабач је био највећи финансијер Зорана Ђинђића, то је краљ балканске дуванске мафије. Финансијер Зорана Ђинђића је био и Мило Ђукановић, и не само њега, него скоро свих досовских партија. Располагао сам документом који је полиција снимила како Вук Обрадовић од Вукашина Мараша тражи новац за странку, као може ли поново да му да, пошто му је нестало, а раније му је већ давао. Кад је једна безначајна странка као што је та добијала новац, можете да мислите онда колики су то износи били за ове веће досовске странке. Нисам ја у стању да све његове изворе финансирања до краја расветлим. У сваком случају, Чуме је један од главних финансијера. Али, они нису финансирали само страначке активности, него и лични животни стандард тих главних

Ђинђићевих сарадника. На пример, Чеди Јовановићу поклоне тркачког коња, који ко зна колико вреди, ја не знам тачно, али знам да му је тај коњ поклоњен. И онда му поклоне да оде на зимовање у Француску. Не може он то од своје министарске плате. Ја сам био потпредседник владе, никад нисам могао ни овде на море да одем од тих пара, од те плате не може да се оде у иностранство. Од чега је он могао таква одела да купује? Ја никада себи ниједно одело нисам могао да приуштим каква је Ђинђић непрекидно мењао, "армани" и скупље марке, ко зна какве још. Знате, мафија нема политичких идеала, па ће сад она да финансира странку да би запослени у странци добили плате. Она купује људе појединачно тако што им обезбеђује луксузан живот, а они су онда везани за њене интересе, и она на њих може да рачуна у одређеним ситуацијама или да јој помогну да се дочепа неког уносног посла, или да је заштите од полицијског гоњења, или нешто треће.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ја се извињавам, имате ли ви неко питање везано конкретно за радње за које се окривљује осумњичени?

Маја Гојковић: Наравно.

Истражни судија Вучко Мирчић: Молим вас, само један моменат. Ја бих вас замолио да се концентришете, да не губимо време.

Др Војислав Шешељ: Господине судија...

Истражни судија Вучко Мирчић: Ја сам био крајње рационалан.

Маја Гојковић: Ако ми дозволите да поставим питање.

Др Војислав Шешељ: Господине судија, ова питања до сада била су концентрисана на предмет ове истраге. Не можете ви ову истрагу привести крају док не разјасните комплетан лик главне жртве. Да бисте истрагу довели до краја, ви морате да сазнате све о жртви, то је најважније, јер по ономе што сазнате о жртви, заправо открићете и мотиве убиства, без тога не можете. Ја вас не разумем.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево, ја ћу вам објаснити, ако ме не разумете. Мене интересују под број један питања, како сам и од тужиоца чуо, прво да видимо да ли имају питања у вези овога, за шта се ви окривљујете. Значи, ви сад говорите о питањима која се односе на жртву.

Др Војислав Шешељ: Не.

Истражни судија Вучко Мирчић: А то није предмет истраге у том смислу, овде су предмет истраге радње за које се ви окривљујете, па бих ја волео да знам да ли ви имате питања која се тичу...

Маја Гојковић: Ако дозволите да постављам питања, ви ћете сазнати.

Истражни судија Вучко Мирчић: Изволите.

Маја Гојковић: Ако не дозволите, ући ће у записник да нешто нисте дозволили и идемо даље.

Др Војислав Шешељ: Ја имам још нешто да кажем, господине судија. Овде није реч о истрази која се води против мене, него о истрази која се води против свих 45 осумњичених. Је ли тако?

Истражни судија Вучко Мирчић: То је тачно.

Др Војислав Шешељ: И поводом убиства Зорана Ђинђића. Да бисте ви расветлили убиство Зорана Ђинђића, морате расветлити све што је у вези са жртвом. Ми нисмо овде говорили о некоме ко нема никакве везе са Ђинђићем, него само о Ђинђићу. Морате расветлити Ђинђићеву везу са мафијом, зашто баш њега да убије мафија. Је ли га мафија убила? Јесте, нема спора, ни између мене као осумњиченог ни између јавног тужиоца. Зашто га је убила мафија, то је кључно питање. Ко је имао мотив да се убије Зоран Ђинђић? Кад се утврди који је мотив његовог убиства, онда је лако расветлити све остало, и ко је умешан, ко је колико допринео том убиству, на који начин, и све остало.

Истражни судија Вучко Мирчић: Право да вам кажем, било би ми јасније да су вам тако питања постављена. Изволите даље.

Др Војислав Шешељ: Ја сам тако схватио ова питања.

Маја Гојковић: Ја постављам питања на основу изјаве господина Шешеља, да тако допунимо његову изјаву. Хоћете ли дозволити или нећете, или ћете прекидати браниоце после сваког одговора господина Шешеља? Чули смо у вашој изјави, господине Шешељ, да сте споменули да је Зоран Ђинђић добијао озбиљна упозорења да ће бити извршен

атентат на њега и да је та сазнања дао и одређеним европским званичницима као што су Хавијер Солана и тужиоцу суда у коме се данас одвија ово саслушање, Карли дел Понете. Да ли се сећате, да ли је он добијао упозорења и од људи из подземља који су били блиски њему и господину Чедомиру Јовановићу, потпредседнику владе, како сте то навели и који су то људи из тих криминогених структура?

Др Војислав Шешељ: Ја не знам тачно од кога је Зоран Ђинђић добијао информације, али знам које је он информације коме давао. Тако имам конкретне податке из полицијских извора да је он обавестио Карлу дел Понте да му је живот у опасности. Тај мој податак датира из децембра прошле године, само да видим да ли ћу то наћи, пошто је то неколико хиљада страна. На пример, он Карли дел Понте, сав ужаснут, ставља до знања да му прети опасност да га ликвидирају, између осталог исти они за које она инсистира да се испоруче Хашком трибуналу. Да не листам то сада, ви то можете да добијете тамо у судском спису под овим бројем. Он је то осећао, он је то очекивао.

Друго, видите шта се дешава. Кад је Багзи камионом налетео на њега, у првом моменту Ђинђић је то ниподаштавао, као “неко учи да вози на аутопуту”. Да ли се сећате те његове изјаве? Он је и сам, дакле, свестан шта је у питању, да је то облик застрашивања, који је ниподаштавао. Тек после, кад се вратио из иностранства, отвара се друга странаца и иде се јавно са тврдњом да је реч о атентату. А о овоме што се наводно десило на Копаонику, јавност је обавештена тек после Ђинђићевог убиства, као, и тамо су нешто пробали па нису успели. Дакле, Ђинђић је знао, Ђинђић је схватао, али Ђинђић је реаговао на помало чудан начин. Шта би урадио неко кад сазна да се криминална банда спрема да га убије, а он је председник владе. Да сам ја био председник владе, ја бих одмах реаговао и кренуо у акцију.

Кад сам сазнао да ми Андрија Драшковић спрема ликвидацију, ја га ниједног тренутка нисам штитио. Андрија Драшковић је био један од најопаснијих људи у Београду тог времена, и шта ја имам више да оклевам. Спремио “зољу” да ме гађа у улици Теодора Драјзера, значи то нису ствари које се прећуткују и које се ниподаштавају. Он је у први мах ниподаштавао, из тога извлачим закључак да је хтео још на неки начин да се нагоди, да то ублажи, да то промени. Зашто је Багзи пуштен из затвора, ако је то био атентат? Ко је имао толику моћ? Није га пустио судија Четвртог општинског суда зато што га је неко звао из мафије. То је немогуће. Багзи је пуштен из затвора зато што је то неко из врха режима наложио. Могуће је и сам Ђинђић, и то је највероватније. Који би се судија усудио да пусти некога из затвора ко је осумњичен да је камионом налетео на председника владе и у којој то земљи? И зато се не треба више бавити тим бајкама, Ђинђић је знао да је у опасности и знао је због чега је у опасности, али је тражио варијанту да се извуче из те опасности и у том маневрисању дошло је до тог коначног колапса између њега и Легије и завршио је како је завршио.

Маја Гојковић: Министар правде и министар полиције су износили своје оптужбе на ваш рачун да сте координисали ваш долазак у Хашки трибунал са извршеним атентатом на господина Зорана Ђинђића. Реците нам, када сте сазнали да је донета коначна одлука Хашког трибунала да подигне оптужницу против вас?

Др Војислав Шешељ: Ја сам могао само с Карлом дел Понте да координишем, а ни са ким другим. Сазнао сам крајем јануара и чим сам сазнао, ја сам одлучио да идем у Хаг и саопштио јавно да идем у Хаг и одредио 24. фебруар, јер ми је требало двадесетак дана да завршим све послове у странци. Заказали смо ванредни конгрес, заказали смо митинг, средили све у странци што је требало да се среди, обавили све припреме, дакле минимум је двадесет дана да се одржи страначки конгрес. Нема те партије која може у тако кратком року да сазове конгрес, регуларно да га сазове, са избором делегата, проласком кадровских листа кроз општинске одборе итд. Дакле, испод двадесет дана није могло. А у том периоду сам наставио и ове своје друге, нормалне активности, и све што сам сазнао да се дешава у подземљу, ја сам износио у јавност.

Маја Гојковић: Реците само од кога дана се налазите овде у притворској јединици Шевенинген?

Др Војислав Шешељ: Од 24. фебруара.

Маја Гојковић: Реците нам с ким сте провели последња два дана боравка у Београду пред ваш долазак овде, дакле тачно 22. и 23. фебруар.

Др Војислав Шешељ: Искључиво са својом породицом и својим страначким пријатељима и сарадницима: 22. фебруара смо имали конгрес Српске радикалне странке у Дому синдиката, а 23. фебруара смо имали митинг. Тог дана сам држао и конференцију за штампу. Дакле, или сам био код куће или у странци, на трећем месту нисам могао да будем.

Маја Гојковић: Кажете да сте одржали митинг 23. фебруара ове године, реците нам, која је сврха била одржавања митинга Српске радикалне странке?

Др Војислав Шешељ: То је био испраћај, митинг испраћаја и тако је и формулисан кад је заказан. То је био митинг пркоса према Хашком трибуналу, митинг патриотизма и митинг немирења са досманлијском влашћу, са издајничким Ђинђићевим режимом, али политички митинг.

Истражни судија Вучко Мирчић: Колегинице, само нешто да вас замолим: немојте са констатацијом почињати питања. Мало пре сте почели са констатацијом. Они су то и то, па реците молим вас. Је ли тако? Изволите.

Маја Гојковић: У време ванредног стања у Србији, владајуће странке су саопштавале намеру одржавања тог митинга. Реците нам да ли је икада било погинулих и повређених на митинзима Српске радикалне странке?

Др Војислав Шешељ: Не, ми никада на нашим митинзима нисмо имали инциденте, никакве инциденте. Једном су нам само полицајци режирали инцидент, кад је забрањен митинг у Ђвиглану 1995. године, кад сам ја ухапшен заједно са својим најближим сарадницима. Потпуно режирано након забране митинга, иначе никада никаквих инцидентних ситуација није било, нити их је било на овом митингу, нити је нешто планирано. Било је наговештаја из врха режима да ми спремамо нереде, насиље итд., а после Ђинђићевог убиства појавила се прича како је било планирано, ако се појави довољно људи на радикалском митингу, да крене јединица Црвених беретки да преузме власт у Србији, што су чисте глупости, јер апсолутно никаквих припрема није било, никаквих договора, никаквих индиција, никаквих намера, нити неко може било какав доказ наћи у том смислу.

Маја Гојковић: Реците, по вашој процени, колико је било људи на том митингу?

Др Војислав Шешељ: Па неколико десетина хиљада, да је то био досманлијски митинг рекли би сто хиљада, али реална је процена од тридесет до педесет хиљада, по мом мишљењу.

Маја Гојковић: Да ли је колона од тих десет хиљада...

Др Војислав Шешељ: Тридесет до педесет хиљада.

Маја Гојковић: Тридесет до педесет, извињавам се, нисам вас добро чула, дакле, да ли су ваше присталице пролазиле поред зграде Републичке владе то вече?

Др Војислав Шешељ: Не, ми смо ишли Теразијама, на Булевар, па онда Београдском улицом до Славије, Српских владара и Теразијама до Трга Републике поново. Нисмо ни имали у плану да идемо пред Владу Србије.

Маја Гојковић: Ко је предводио ту колону?

Др Војислав Шешељ: Ја сам предводио.

Маја Гојковић: Ко је одређивао маршруту пролазака?

Др Војислав Шешељ: Маршруту је одредило руководство Српске радикалне странке, она је била и у програму митинга и то су знали сви наши општински одбори.

Маја Гојковић: У време ванредног стања, повезиван је ваш одлазак у Хаг са напуштањем државе госпође Мирјане Марковић. Када сте се ви последњи пут видели са њом или имали било каквог контакта?

Др Војислав Шешељ: Апсолутно никакве везе нема између мог одласка у Хаг и њеног одласка. Који су мотиви њеног одласка ја не знам, ја сам се с њом видео неколико дана пред полазак у Хаг, имали смо неколико сусрета и протекле године, и углавном су ти наши сусрети били по питању Слободана Милошевића, његовог боравка у Хагу итд.

Маја Гојковић: Да ли је било икаквих координисаних акција са њом или са њеним супругом у вези вашег одласка у Хаг?

Др Војислав Шешељ: Апсолутно никаквих контаката по том питању није било. Разговарали смо о томе да ја идем у Хаг, одлучио сам тако, онда ми је она причала како то овде изгледа, како то Милошевићу изгледа и о тим неким најобичнијим стварима.

Маја Гојковић: Да се вратимо на део изјаве где сте споменули овај извештај поверљивог садржаја, који држите испред себе. Реците нам, мислим да је важан доста, како је он постао доступан медијима у Србији и да ли је то исти извештај који је код нас у медијима насловљен са извесним извештајем “Лауфер”?

Др Војислав Шешељ: Да, то је тај материјал од 172 стране. То су у ствари дневни полицијски извештаји, које сам ја добијао у периоду отприлике од 4. јуна 2001. па до јануара 2003. године, с тим што је за 2001. годину овај извештај мало проређен, јер највећи део тог материјала је објављен у књизи “Глогов колац у досовском срцу”. То је књига број 31 мојих сабраних дела, то ће тужиоцу вероватно бити интересантно и за неке друге ствари, па ту књигу можете у Српској радикалној странци у Београду да потражите.

Дакле, што се тиче 2001. године, углавном је било мало материјала, највише је из 2002. године, цела 2002. година, и први месец 2003. године. То је, дакле, било оно најповерљивије чим сам ја располагао, а што сам хтео на овај начин да буде доступно јавности, јер сам знао, кад одем у Хаг, дуго ћу се задржати. Ја сам тада суду предао и двадесет четири свеске личних бележака бившег министра полиције Влајка Стојиљковића, он је мени поверио ту своју личну архиву и ја сам то предао у судски депозит рачунајући да ће тамо бити сигурно, па ако неко буде и погледао, неће смети да украде, јер је записнички констатовано да је тамо. Уколико би се десило да то неко украде, мислим да би то значило потпуни слом правног поретка и правосудног система. Дакле, ово је оно што сам сматрао најосетљивијим, што сам сматрао најбомбастичнијим, што сам сматрао најсензационалнијим. Десет примерака сам поделио новинарима испред Палате правде, скоро свим новинарима који су радили за дневне и недељне листове, а дошли су тог дана тамо.

Маја Гојковић: Да ли сте ви лично правили селекцију новинара и медија којима сте то доставили?

Др Војислав Шешељ: Па нисам правио селекцију, сви су новинари позвани на конференцију за штампу, али пошто сам имао свега десетак примерака, дао сам новинарима из штампаних гласила, јер ниједна телевизија то не би читала, а могли су да покажу снимак овога и дају коментар, али не да читају. А није било за све који су се нашли пред Палатом правде, једини критеријум по коме су то добили био је ако су из штампаних медија. Добила је и агенција Бета, на пример, мислим да је и Тањуг добио.

Маја Гојковић: Овај извештај је објављен, колико је нашој јавности познато, само у листу “Идентитет”. Да ли ви знате да постоји неки посебан разлог за објаву само у том недељнику?

Др Војислав Шешељ: Владимир Поповић Беба је, чим се прочуло за тај извештај, забранио свим осталим редакцијама да објављују делове овог извештаја. Међутим, неки су новинари коментарисали некад у својим текстовима али, нико осим “Идентитета” није кренуо да у целисти објављује, “Идентитет” је почео да објављује и већ је изашао један или два наставка док сам ја био у Београду.

Маја Гојковић: Сад бих се вратила само на део ваше изјаве у вези сусрета са Душаном Спасојевићем. Реците ми, пошто то нисте споменули, да ли је било неких очевидаца тог вашег сусрета са Легијом и са Душаном Спасојевићем?

Др Војислав Шешељ: Па није било никаквих очевидаца.

Маја Гојковић: Били сте...

Др Војислав Шешељ: Па знате шта, тај први сусрет је био на лакат кривини на Новосадском аутопуту. После је Човић говорио у “Бетоњари”. Међутим, ми нисмо улазили у зграду него смо били неко време напољу на паркингу, а онда смо сели у тај њихов џип. Тада сам им рекао да нећу да се састајемо тако било где, него ако хоћете дођите код мене, некако ми је то било најједноставније, а и најсигурније, да вам кажем. Јер, ко зна, ако седнем у њихов џип, ко зна где се могу после појавити, отприлике сам тако резонувао. Нисам ја баш плашљив човек по природи, али не волим баш ни сувишном ризику да се излажем. Дакле, није било сведока, осим што је код последњег њиховог доласка код мене могло двеста људи да их види. Да ли их је неко запазио или није, ја то не знам. Нисам се ни распитивао.

Маја Гојковић: Реците нам да ли је био присутан можда и шеф обезбеђења Душана Спасојевића приликом тог сусрета?

Др Војислав Шешељ: Не, никад није био присутан ниједан његов човек.

Маја Гојковић: Рекли сте да Душан Спасојевић никад није дао некакав поклон вама, возило или новац лично?

Др Војислав Шешељ: Апсолутно никада.

Маја Гојковић: Реците да ли је он то учинио можда преко неког од својих сарадника?

Др Војислав Шешељ: Не, овде је било речи о неком џипу, тај џип је потпуна измишљотина. Џип којим сам се ја возио, држава је пренела на Српску радикалну странку почетком 1999. године, кад је рат почео, у току рата. Ја се никад раније нисам возио никаквим џипом, то је први пут и то је једини џип којим сам се ја возио. Десило се негде 1996. или 1997. године да странка добије на поклон џип, неки мали џип, био је у веома лошем стању и поклонила га је нека жена, колико се сећам, али ја тај посао нисам обављао пошто се одмах испоставило да је џип у веома лошем стању и да није за неку озбиљнију употребу. Тај џип је регистрован на Српску радикалну странку, јавни тужилац може да нађе податке које је то лице које је поклонило џип, пошто ја сада не знам. Власник је пренео џип на Српску радикалну странку, а џип је можда вредео у врх главе две хиљаде марака, и знам да смо тај џип дали на коришћење "Пинкију", једно време док нисмо изгубили власт. Вучић је био кратко време директор "Пинкија" па после њега Никола Јанковић, возио се Никола Јанковић, а сад и не знам ни где је тај џип. Али, у сваком случају регуларно је регистрован на Српску радикалну странку, на основу тога се може сазнати ко је џип поконио Српској радикалној странци. Са Спасојевићем тај џип апсолутно никакве везе нема, за неки трећи џип у животу нисам чуо, нити је био у власништву Српске радикалне странке.

Маја Гојковић: Реците нам на који начин се финансира Српска радикална странка.

Др Војислав Шешељ: Српска радикална странка се финансира, пре свега, од државних дотација из буџета, нешто мало из чланарина и од продаје књига.

Маја Гојковић: Да ли у Српској радикалној странци постоји уредна евиденција о свим новчаним донацијама које странка прима из тих извора које сте рекли?

Др Војислав Шешељ: Па тих новчаних донација годинама више није ни било, мислим од 2000. године да нисмо ни имали новчаних донација, али се води уредна евиденција и апсолутно ту никада ниједне грешке није било.

Маја Гојковић: Да ли су се издавале, односно издају још увек потврде и признанице онима који су давали те донације?

Др Војислав Шешељ: Да, али вам кажем да већ три године није било никаквих донација.

Маја Гојковић: Реците ми из којих се извора финансирала ваша медијска председничка кампања у току двехиљадите.

Др Војислав Шешељ: Прво, странка је имала веома мало новца и кампања је била најскромнија могућа, ми смо путовали кроз Србију од места до места, наши једини трошкови су били трошкови бензина, за два или три возила и што смо успут јели сендвиче, сваки дан по једну пљескавицу у лепињи. И нигде нисмо имали пара да платимо спотове на телевизији, нисмо имали пара за плакате, нисмо за постере, нисмо имали пара за било шта озбиљније у тој кампањи, кампања је била пешачка, попадасмо с ногу и готово да је прошла без трошкова.

Маја Гојковић: Кажите ми нешто друго, судија је овде предочио да сте осумњичени за удруживање ради непријатељске делатности. Колико ми се чини споменули сте две особе, Радета Булатовића и Ацу Томића, ако се не варам.

Истражни судија Вучко Мирчић: Што се тога тиче нема потребе, изјаснио се о свему томе. Тачно, споменуо сам, тако пише у захтеву тужиоца, али већ је дао исказ у том смислу, мислим не знам шта вас ту интересује.

Др Војислав Шешељ: Ја Радета Булатовића, можда је то добро да уђе у записник, никад у животу нисам срео, ни видео, нити знам како изгледа у природи, ни разговарао са њим, а Ацу Томића сам срео два пута у животу, кад сам га саслушавао као председник Анкетног одбора и једном на пријему у некој амбасади, кад смо се руковали и две-три

речи куртоазне разменили. Никакве друге сусрете с њим нисам имао. Није лоше да кажем поводом људи које познајем, а који су овде на овом списку. Борислава Микелића познајем, он је био председник Владе Српске Крајине, био сам у сукобу са њим. Прошле године сам се једном са њим срео и то је све. Са Катићем се знам дуго као с новинаром, ти наши односи су варирали, тако до неке срдачније форме, остале људе ја апсолутно не познајем.

Маја Гојковић: Спомињали сте такође господина Градишу Катића и да га познајете. Реците нам, да ли је он био члан вашег медијског штаба у току изборне кампање?

Др Војислав Шешељ: Не, он није. Кад смо формирали тај предизборни штаб, онако смо про форме формирали, ја сам имао намеру, пошто ме је Милошевић подржао на председничким изборима, Социјалистичка партија није, руководство није, хтео сам да неколико виђенијих социјалиста привучем па сам прокламовао како ми је члан изборног штаба на пример Драгољуб Милановић и још нека имена. Градиша Катић није био члан изборног штаба никада, а тај изборни штаб није никада на такав начин ни функционисао. Тај изборни штаб је био нас пет-шест, седнемо у ауто и идемо по Србији, водимо кампању, није имало шта друго да се ради у том изборном штабу.

Маја Гојковић: Да ли сте том новинару Градиши Катићу давали интервју пред сам ваш одлазак у Хаг?

Др Војислав Шешељ: Да, дао сам му интервју и тај интервју је објављен у листу "Идентитет".

Маја Гојковић: Да ли ми дозвољавате да цитирам део из тог интервјуа који је објављен у листу "Идентитет" и у склопу тога поставим питање?

Истражни судија Вучко Мирчић: Нема потребе, вероватно се сећате тог интервјуа, па директно поставите питање.

Маја Гојковић: Реците нам онда у ком контексту сте дали изјаву новинару Катићу да, када се ви вратите, сви ће бити мртви у држави. Наравно, у том контексту, јер ја заиста ако не цитирам, могу само да препричавам да сте рекли да се та најава односи и на њега.

Др Војислав Шешељ: Ја имам тај интервју овде, објављен је у књизи "Четнички војвода пред Хашким трибуналом", господине тужиоце, ако вас интересује. Нисам ја то њему рекао у интервјуу, такве изјаве у интервјуу нема. Међутим, појављивала се нека његова изјава друге садржине, да ли је то објавио "Курир" или овај "Балкан", не знам тачно. Мимо интервјуа било је неког нашег зезања, онако шала, доскочица па сам ја њему рекао, пошто су се нагомилавали догађаји и заоштравала атмосфера, знало се да нешто мора да се деси, толико је то било заоштрено, то је свако осећао у ваздуху. Знате, имам утисак да су неки људи о томе говоре, као да је све било нормално па се одједном десило убиство. Није, већ је све било толико заоштрено да се у ваздуху осећао да ће се нешто десити. Очекивао сам тај обрачун, за који сам већ имао податке, кад дође до укидања Јединице, до уништења Јединице, до хапшења Младића, до хапшења Френкија, Легије итд. знао сам да ће бити општи кркљанац. Ја сам о томе говорио у Народној скупштини. Ја сам тада рекао: "И ти ћеш погинути Катићу, али шта има везе, и наживео си се", отприлике тако некако, није то било за интервју. И онда како ће се провести Човић, како ће се провести овај, онај, али Ђинђић није поменут уопште. То је отприлике било тако, тешко је сад дословно све то рећи. То је било једно препуцавање, шта ће се десити, и најсигурније ће мени бити у Хагу, то је била поента.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да вас питам колегинице, пошто ја имам овде исказе од ових окривљених, Градише Катића, Сувајџић Миладина, Вукојевић Зорана, пошто сте њих помињали у тим питањима. Колико ви још имате питања, ако су писана питања и ако хоћете, ја могу да му предочим сад ове исказе да се не би понављао.

Др Војислав Шешељ: Па боље је то, боље је да предочите те исказе.

Истражни судија Вучко Мирчић: У реду.

Маја Гојковић: Одлично, то вам је тужилац и тражио пре сат, сат и по времена, па сте ви рекли да ћете касније.

Др Војислав Шешељ: Не нападај, Мајо, судију, није ни њему лако.

Маја Гојковић: Наравно, наравно.

Др Војислав Шешељ: А и ово што овај господин из конзулата пише ставите у спис, не сме он то да носи, он је извршна власт а није судска. Озбиљно вам то кажем, његове белешке...

Истражни судија Вучко Мирчић: Овако, окривљени Сувајџић Миладин у свом исказу каже: "Чињеница је да је Спасојевић узео велике паре од дроге и отмица, међутим, он је по мени за економију био нула", ја ћу вам ово читати пошто је повезано и са овим "Идентитетом", па нешто ћу прочитати што је можда и сувишно, не односи се уопште на вас. "Оно што ја знам, он је потрошио паре за изградњу куће, изградњу центра у Шилеровој, направио је кућу сестри итд." Затим каже овако: "Спасојевић је финансирао лист 'Идентитет' који је купио за 150.000 ДМ, купио је кућу Петровић Шаши, Калинићу, с тим што је њему прво купио стан који је касније поклоњен др Лончару итд." Он ту сад говори нешто још око станова итд, али ово што је битно, то је ово што констатује да је Спасојевић купио тај лист "Идентитет". Да ли ви имате нека сазнања о томе?

Др Војислав Шешељ: Не, ја не могу сад тачно да се сетим имена власника "Идентитета", али он је долазио једно два-три пута код мене са Катићем, па смо радили неки интервју, мислим да су једном њих двојица заједно радили интервју са мном, али се не могу сетити његовог имена. Он је био и директор, ја мислим, "Идентитета" и власник. Ако је неко од њега купио "Идентитет" онда вам он може рећи коме је продао "Идентитет". Та продаја никада јавно није проведена. Дакле, никад се није чуло, док није Ђинђић убијен, ја бар нигде нисам чуо, да је Спасојевић власник "Идентитета", апсолутно нигде.

Истражни судија Вучко Мирчић: Каже следеће: "Спасојевићу је била моћ ударила у главу, стално му је била прича да ћемо прво да убијемо овога, па онога итд. Говорио је да смо држава у држави, да смо моћнији од државе, просто је вукао неке људе у ту моћ. Овде мислим на Катић Градишу, новинара. Спасојевић је говорио да ће у часопису "Идентитет" да компромитује људе из владе, да ће сви да се боје њега. Спасојевић је креирао оквирно шта треба да се објави у том листу. Рецимо, сећам се да је лист објавио неких десет питања за премијера, то је било негде у децембру 2002. године. Због тога је дошао Легија у Шилерову и направио скандал", па даље каже, "користио је и Шешеља, коме је било довољно само да му се каже да неког пљуне, а овај какав је био, то се зна, није му било тешко".

Др Војислав Шешељ: То није било десет питања за Ђинђића него сто питања, ја се сећам тога текста. Друго, најбоље је да узмете све бројеве "Идентитета", негде од почетка августа прошле године па до краја излагања, (то је два броја месечно, мислим да је излазио на четрнаест дана), па ћете видети и текстове у којима су мене нападали. То је текст Слободана Јовића, то је текст овога из Зајечара, Оскара Клипера, па је мењао име у Витомирова. То је онај који је налазио оне хладњаче у Дунаву. Према томе, то је новина која је и мене нападала онда кад сам ја почео да ударам по људима који ваљда нису били по вољи ономе ко је стајао из новине. А сад како то стоји у позадини, ја не знам, јер сви моји контакти са редакцијом тог листа били су са Градишом Катићем и човеком који је у неколико наврата долазио са Катићем, који је представљен као власник, али тај човек је имао и функцију директора и радио као новинар. Моца, Меца, како ли се зове, ја не могу сад да се сетим његовог имена, није оно ни нарочито битно. То је један дебељушкаст црн човек. Тог Сувајџића ја никад у животу нисам видео, апсолутно никакав контакт с њим нисам имао, апсолутно.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево шта он даље каже: "У вези релације између Спасојевића и Шешеља, знам из Спасојевићеве приче, говорио је да је ишао код Шешеља кући и да је Шешељева жена добра домаћица. Спасојевић је тражио добар разлог да се активира ЈСО, права позадина и жеља му је била да се сруши власт у Србији, али је за то тражио добар разлог и као такав је смислио да су енглески агенти хтели да ухапсе Шешеља, што је и рекао Шешељу, који је то изнео у јавност. Спасојевић је мислио да ће у ту вест да поверује велики број људи у Србији, да ће онда да оправдају активирање ЈСО-а у одбрани Шешеља, да су то практично патриотске снаге које ће Шешеља да заштите". На други начин, као што видите, он говори да вам је Спасојевић то подметнуо, да су то енглески агенти итд.

Др Војислав Шешељ: Он је инструксан од некога да да такву изјаву. Ја вам предлагем да упоредите његову прву изјаву пред полицијом и ову и да видите да ли ту има неких разлика, претпостављам да сте добили те изјаве са полицијског саслушања, да су вам оне биле индикатор за вођење истраге. И да видите да ли ту има одступања. Ја нисам рекао да су енглески агенти мене хтели да ухапсе и покушали да ухапсе и то можете видети из свих мојих изјава и конференција за штампу. Наша полиција је мене хтела да ухапси. Наша полиција, ја сам непрекидно на томе инсистирао. А очигледно је да га је неко, ко није баш сасвим верзиран, сасвим прецизан, погрешно усмерио да вам даје изјаве у истрази. А што се тиче енглеских агената, па најбоље је да се утврди да ли су они заиста још увек у Србији или нису, а још увек су, пре пет дана сам на Би-Би-Сију чуо да су још увек у Србији. Енглески агенти нису дошли због мене, они су дошли, пре свега, због Младића, због ЈСО и због још некога за кога евентуално сматрају да треба да га покупе.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево шта даље изјављује: “Чуо сам када га је Спасојевић убеђивао да не иде у Хаг, међутим, када је то Шешељ одлучио, Спасојевић му је поклатио двадесет хиљада евра за породицу. Ја то нисам видео, већ је то Спасојевић причао пред нама из ове групе. Чуо сам када је Спасојевић рекао, после атентата на Ђинђића – е да ми је ту сада Шешељ. Спасојевић је рекао да је чуо од Шешеља када је одлазио у Хаг да му је овај рекао – убијте Ђинђића за мене. Ја не знам да ли је то Спасојевић слагао, али сигурно тврдим да је то рекао”.

Др Војислав Шешељ: Да ли пише од кога је то Сувајџић чуо?

Истражни судија Вучко Мирчић: Каже од Спасојевића, да је чуо то од Спасојевића да му је он то рекао. Каже: “Ја то нисам чуо али то сам чуо од Спасојевића”.

Др Војислав Шешељ: Е, значи, крив је Душан Михајловић, да није ухватио Спасојевића и убио, сад бисте могли да саслушате и Спасојевића, а не овако рекла-казала. То је чиста измишљотина и мислим да је полиција накнадно режирала ту причу.

Истражни судија Вучко Мирчић: А ових двадесет хиљада евра?

Др Војислав Шешељ: Апсолутно, ни динара, ни евра, ни марака, ни долара, никада никакав новац нисам добио од Спасојевића, ни од Легије, нити од људи из њиховог клана. То вам гарантујем. Друго, Спасојевић се никад није срео са мојом женом, моја жена је била у кухињи. Нису хтели ни кафу, тражили су киселу воду. Ја сам отишао, узео флашу киселе воде и донео. Још сам се прибојавао кад изађем из дневне собе да ми негде неки уређај за прислушкивање не подметну, пошто сам знао да имају такве могућности. А овај Сувајџић уопште није био нигде, апсолутно.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево слушајте сад шта он каже у вези виђења, ово што кажете, да се никада нисте видели. Каже овако: “Негде у току 2001. године, Спасојевић ми је дао неки материјал да однесем Шешељу, да он то објави, што сам ја и урадио. Спасојевић ми је рекао да, када дођем, кажем лозинку ‘Гвозден’. Тако сам рекао када сам дошао у седиште странке, па су ме они одвели горе код Шешеља и ја сам му лично дао тај материјал. У новинама је тада објављен један склоп информација, ја сам то повезао са овим материјалом”. Не говори се о чему се ради, али значи ово говори да је долазио једном, доносио материјал и да је лозинка била “Гвозден”. Је ли то тачно?

Др Војислав Шешељ: То је измишљотина, апсолутно никад није долазио, и треба да каже који је то материјал, шта је то било 2001. године. Апсолутно је то немогуће.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ви сте помињали овог Вукојевић Зорана, ево шта је он изјавио.

Др Војислав Шешељ: Ко је Зоран Вукојевић?

Истражни судија Вучко Мирчић: Он је био у обезбеђењу, био је некада полицајац из Земуна, после је био, према овом материјалу, шеф обезбеђења Спасојевића. Ја ово лично не знам, него из материјала, пошто сте ми поставили питање па да вам предочим ко је. Он говори: “Спасојевић је одржавао контакте са Шешељем, упознали су се 1996-1997. године, када му је Спасојевић поклатио цип који је регистрован на Српску радикалну странку. Спасојевић је одлазио код Шешеља и Шешељ је долазио у Шилерову. Знао једном да је Шешељ био са њима на аутопуту где су били новинар Катић, Легија и Душан. Душан је давао новац Шешељу за странку и за кампању за изборе, када је био онај други круг неуспелих председничких избора. Видео сам када је Спасојевић дао Катићу тридесет хиљада евра да да Шешељу. Знао да је Шешељ имао утицаја на неку

комбинацију ако је, рецимо, неки савез Земунаца имао протест, то је био савез Хрвата који тамо живе, убачени су међу њих Луковић, Кум и покојни Бранко Бећиревић, још неко је био са њима, почели су да узвикују “Хрватска до Земуна”, људи су на том скупу видели да је то опасно па су се разишли. После су Душан и Кум бацили бомбу у фотокопирницу преко пута општине, власника једног од тих који су били на митингу. Све ово је осмислио Шешељ”.

Др Војислав Шешељ: То су чисте измишљотине. Прво, **што се ципа тиче апсолутно је неистина и то можете да проверите**, то је најлакше да се провери. Ко је био власник ципа, и ко је поклонио цип? То је, дакле, најједноставније. Друго, **апсолутно никада никакав новац, ни преко Градише Катића ни непосредно, ни на било који начин нисам добио. То је чиста измишљотина.** Треће, што се тиче тога у Земуну, то је било, колико се сећам, поводом оног случаја Барбалић.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ја не знам.

Др Војислав Шешељ: Породица Барбалић је напустила Србију пре више година, па је њихов стан додељен другима и ту је било тих препуцавања. Али ја тада апсолутно никакву везу ни контакт нисам имао са Спасојевићем ни са било ким другим. А што се тиче тог бацања бомбе у штампарију, оно је временски потпуно одвојено од овог догађаја, од ових демонстрација. То су биле неке мале демонстрације где су се међусобно посвађали, па је неки циркус испао. Није било чак ни инцидента, него онако препуцавање, међусобни дуели. А временски мислим да постоји веома велика дистанца између те бомбе, која никад није расветљена, и овог догађаја. Има ли ишта што он тврди да он зна, да је чуо, да је видео? Шта значи то “мислим”? Нагађа.

Истражни судија Вучко Мирчић: “Душан је купио лист ‘Идентитет’, у њему је Шешељ објављивао разне чланке о Ђинђићу и све што је хтео, на кога год је хтео да пљуне, податке, шта би требало да изјави Душан је давао Шешељу, директно или преко новинара Катића”.

Др Војислав Шешељ: Шта вам Катић на то каже?

Истражни судија Вучко Мирчић: Па онда каже, после ћу вам ја предочити шта он каже, не могу све одједном. Каже: “Када је Карла дел Понте дошла у Београд, пре атентата, мислим да се тада састала са Ђинђићем, онда су Душан и Легија сазнали преко Микелића и Булатовића садржај тога што је Карла донела, против кога су оптужнице, те да је између осталих донета оптужница против Шешеља и Легије, то ми је рекао Душан”. Значи он говори од кога је шта сазнао. “Душан је рекао да Катић пође до Шешеља и да му то каже. Душан и Легија су сазнали да је неко тражио да Шешељево хапшење буде уз камере и слично, театарлно. Када се Катић вратио од Шешеља у Шилерову тражио је да га повежем са Душаном преко телефона специјала, што сам ја и урадио и тада сам чуо кад је Катић рекао Душану да Шешељ тражи од њега и Легије да се убију Ђинђић, Гаша Кнежевић и још један трећи, али не могу да се сетим ко. Ако не могу сва тројица, онда макар један. Мени је било чудно зашто Гашу Кнежевића, али сам сазнао да је Гаша Шешеља избацио са факултета, то се заправо знало одраније”.

Др Војислав Шешељ: Па знам, али где је онда на том списку за ликвидацију Душан Михајловић, где је Човић, где су ти други?

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево шта даље каже: “Такође знам да је Душан Спасојевић давао одређене инструкције поводом интервјуа које је давао Шешељ, о чему сам напред говорио, па и по питању случаја Маке, затим случаја ‘Лимес’, по питању случаја Гавриловић и слично. Мислим да је Шешељ додавао тридесет посто на то, он ту каже мислио. Вероватно упоређује ово што је сазнао са оним што је прочитао”. То каже Вукојевић. Да видимо шта даље каже. У погледу овог “Идентитета”, листа, каже овако: “Легија и Спасојевић су прошле године дошли на идеју да купе неки дневни лист. Новинар Катић је одраније био добар са њима и објављивао неке чланке у разним листовима, мислим ‘Блицу’ и томе слично. Зато је Катић био са Спасојевићем и Легијом када су га задужили да нађе неки лист. Он је нашао тадашњи ‘Ид’, довео је власника код Спасојевића и Спасојевић је од њега купио тај лист и то осамдесет посто, променили су му назив у ‘Идентитет’ и излазио је једном недељно. За главног и одговорног уредника су поставили Катића. Директор је био Срђан Михајловић, Легијин кум. Након што је донет овај Закон о борби против организованог криминала прошлог лета био сам

присутан када је Спасојевић разговарао са Миливојевићем”. То је адвокат, колега један. “Требало је да Миливојевић направи тим који ће то да коментарише итд”. Ево то је то око тог листа “Идентитет”. Да ли ви знате нешто о томе, да ли је купљено тада?

Др Војислав Шешељ: Ја сам вам рекао да о томе појма немам. Да је неко куповао “Идентитет”, ни по чему нисам сазнао, нити примећивао. **Веза са “Идентитетом” за мене је увек био Градиша Катић.** Што се тиче тих мојих интервјуа, најбоље је да узмете да упоредите ових претходних неколико година, и да видите да ту постоји континуитет. Ја сам за Маку обелоданио да је убица генерала Бошке Бухе пре него што сам упознао Легију и овога Спасојевића, пре него што сам се срео с тим Спасојевићем, кога сам једном давно видео пре више година па никад више. И друго, све те чињенице су биле истините и истинитост тих чињеница једном је потврдио и Душан Михајловић на телевизији, кад је ухапшена Макина група, иако сам ја то пре више од месец дана саопштио јавности. Он је рекао: “Господин Шешељ је веома информисан човек”. Претпостављам да знате за ту изјаву. Тако да ништа ту нисам могао да додајем, ако сам говорио истину, говорио сам истину. Како сам шта сазнао, то сам саопштавао на конференцији за штампу. Али, што је најгоре, знали су многи други да је Мака убио Бошка Буху па су ћутали. Ја мислим да је овде много озбиљније питање, како то да је убијен Жељко Шкрба, одмах након што сам ја обелоданио његову улогу у Макиној групи и довео га у везу са Небојшом Човићем, а Човић признаје да је баш тада био у контакту са Легијом. Звао он Легију да га пита је ли то он мене напада преко Шешеља, таква му је изјава била. Тако да знате, неко ко овако инструктише те осумњичене да дају изјаву у истрази, очигледно је нестручан и неспособан, не даје им ни дозу убедљивости на основу стварних чињеница.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ово по питању да ли вас је неко видео кад сте имали, како да их назовемо, сусрете или тамо на тој кривини. Ево шта још Вукојевић каже. “Пре покушаја убиства Љубише Бухе Чумета био сам у обезбеђењу Спасојевића када се састао са Шешељем на једној кривини код цементаре, код Галеника насеља”.

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: То је оно о чему ви причате.

Др Војислав Шешељ: То је на лакат кривини.

Истражни судија Вучко Мирчић: То је то, је ли тако? “Ми из обезбеђења смо чекали код ресторана ‘Савић’, видео сам кад је Чуме прошао”, итд. То је одговор на оно ваше питање.

Др Војислав Шешељ: А што је сад Чуме ту пролазио? Ми тада нисмо имали са Чуметом ништа.

Истражни судија Вучко Мирчић: Не, не повезује он то, нема везе са вама, него он каже кога је видео када је ту стајао из обезбеђења.

Др Војислав Шешељ: Знате шта, можда су Легија и Спасојевић имали нека кола обезбеђења на дистанци, па се та кола нису појавила кад смо се ми сусрели, та кола су можда негде била паркирана одакле су нас видели, а да их ја нисам приметио. Гарантујем вам сигурно да та кола са њиховим обезбеђењем нису била уз њих.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево шта каже окривљени Буха Љубиша, шта је њему познато у вези свега овога. “Душан Спасојевић је контактирао са Шешељем још док је Шешељ био на власти”, мисли на ову са СПС-ом. “Тада је Шешељ држао локалну власт у Земуну и његов чувар Пана и Спасојевић су доводили код мене Шешеља. Мислим да је то било 1997. или 1998. године када сам дао Шешељу за странку десет хиљада марака. У то време га је напао Вук Драшковић да је Хрват, па је Шешељ ишао у родно место да сними материјал одакле му је порекло. Пошто су били лоши путеви, ја сам му дао свој џип да се послужи”.

Др Војислав Шешељ: То је чиста лаж, и то можете тачно да утврдите. Ја сам ишао за Херцеговину тада аутом Владе Србије, нисам имао тад џип, био је “ауди” Владе Србије, ишао сам са службеним возачем. То све можете да проверите у Влади Србије. А са Чуметом сам сусрет имао много раније, 1997. године, лето је још било, ја сам обилазио радове на подручју сурчинске општине, тамо смо прво асфалтирали Виноградску улицу, па онда улицу Братства и јединства. Шетали смо кроз центар Сурчина и он нас је позвао у онај свој објект. Тамо смо на столу видели шаховску таблу, он је с неким пре тога играо шах и некако се створила идеја да одиграмо нас двојица неколико партија шаха. Ја сам

рекао – може, али по сто марака, рачунајући да ћу га са лакоћом победити. Нисам баш с таквом лакоћом, али резултат је био четири два, и прво је одбијао да ми исплати тих двеста марака, али ја сам то резолутно тражио, онако, баш био спреман на свађу и онда ми је он дао тих двеста марака, које сам добио у шаху. И лаже, никаквих десет хиљада марака није дао, апсолутно.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево управо он то говори, али видите шта каже: “Спасојевић се сретао са Шешељем, сретали су се и у кући код Пане. Право да вам кажем, ја сам играо са Шешељем шах, сећам се да ме је победио три један, а играли смо у по сто марака по партији. Дао сам му једну фалш новчаницу од двеста марака. Кад их је ставио у џеп то сам му рекао, он их је извадио, погледао и рекао да нема везе, да ће их он протурити и ако имам још да могу да му дам. Тада сам се бавио продајом бензина”. Па видите, он то тако каже, моја је дужност да вам предочим то. Каже: “Тада сам се бавио продајом бензина и неко од купаца ми је једноставно дао ту новчаницу која ми је била сумњива. Ја нисам утврдио да ли је фалш, већ ми је била сумњива”. И наводно вам је то рекао, а да ли је то шала, можда он хоће да поткрепи овај исказ нечим што се...

Др Војислав Шешељ: Не, то је потпуно измислио и без икакве потребе, али једноставно, то је у психологији криминалца да лаже и кад не мора.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ево шта каже даље: “После 5. октобра 2000. на неки начин су се пореметили односи између Спасојевића и Легије с једне стране и Шешеља с друге стране. Међутим, када су Легија и Спасојевић утврдили да Легија не може да има контакте са Ђинђићем, чак ни телефонски, онда су се Спасојевић и Легија окренули према Шешељу, тако да су почели да контактирају са њим, једноставно, кренули су да пљују садашњу власт. Пред изборе за председника Србије, који су одржани прошле године, Легија и Спасојевић су се приклонили Шешељу и Коштуници. Тада су у средствима информисања за мене писали све и свашта, да ми је помагала ова власт, да сам нелегално набавио машине за асфалтирање, да се бавим нелегално разним пословима. У то време су свашта причали о мом куму Драгољубу Марковићу из “Крмиво продукта”, а све је то било уперено на срозавање угледа Ђинђић Зорана. Тако је Шешељ у Скупштини Србије одмах почео да говори о мом тровању, наводно, криминалцима из Сурчина, потом су уследила она писма која је наводно писала моја супруга Љиља против мене, иако их она није писала”. Што се овога тиче, ви сте већ одговорили и пре овога.

Др Војислав Шешељ: Да, али морам још нешто да кажем.

Истражни судија Вучко Мирчић: Изволите.

Др Војислав Шешељ: Знате, кад се криминалац појави у улози теоретичара и развија неку теорију, то може изгледати смешно, али не може никако бити озбиљно у оквиру једног кривичног поступка. А видите у каквој је он ситуацији, он сада негира и да је био отрован. Далеко му је од свести да ви можете једноставно да проверите на ВМА да ли је он тамо био због тровања и чиме је био отрован, шта су из њега испумпали и све остало. А ја сам сазнао и како је отрован, и како му је жена подметнула неки сок и како је он приметио да је сок отрован, па није цели попио итд. Знате, а ово је измишљотина чиста да су се пореметили односи између мене и Легије, кад ја Легију нисам ни познавао. Како се могу пореметити односи између људи који нису имали никакве односе? Први мој сусрет са Легијом у животу где смо разговарали, осим оног телефонског кад ме звао, кад сам га псовао, био је негде у јеку кампање, негде половином августа прошле године, негде у то време. То је био онај део кампање, по томе се сећам, када сам још ишао на разне телевизијске емисије па нисам путовао сваки дан. Од првог септембра сам кренуо на пут и није ме било у Београду. То је, дакле, могла бити половина августа, никако пре. Сви моји напади, пазите, постоји жесток напад на Легију, су из марта 2001. године или априла 2002. године, и прошле године, поводом расправе о извештају Анкетног одбора.

Истражни судија Вучко Мирчић: Овде он изјављује и следеће, каже да је вама давао информације за објављивање Спасојевић Душан, па видите шта каже: “Шешељ је у Скупштини говорио, и у новинама да ће бити убијени Андрија Драшковић, Сколе и други”, а каже да вам је то саопштавао Спасојевић пре убиства и на тај начин намештао, боље речено подметао као да ће то неко други да уради, а не Спасојевић и његова група.

Др Војислав Шешељ: То је већ сасвим фантастично.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да ли сте ви добијали, враћамо се поново на оно питање, неке податке од њих, да ли сте ви то објављивали, ево овде их конкретизује, рецимо...

Др Војислав Шешељ: Да, апсолутно с њима никакве контакте нисам имао. То је 2000. година. После Аркановог убиства, ја сам разоткривао јавности како бих шта сазнао, ко је умешан у Арканово убиство. А дешавало се, неком коинциденцијом, како ја чије име поменем, тако га после ликвидирају. Тако сам прозивао Ђанду, прозивао сам оног Сколета Ускоковића, прозивао сам Андрију Драшковића, али је Андрија Драшковић организовао моје убиство, па није успео. И нисам имао апсолутно никакве везе, никаквог контакта.

Поменут је малопре Петар Панић. Од септембра 2000. године ја не говорим са Панићем и никакав контакт нисмо имали. Ми смо имали суђење поводом премлаћивања оног Баровића, појављивали смо се у судници више пута, седели један поред другог, ни речи нисмо разменили. Једном је била само инцидентна ситуација кад је почео нешто да псује на ходнику, али апсолутно никакав контакт с њим нисам имао. С Панићем сам и раније имао проблема. Знате, мени се није свиђало друштво у коме се он виђа. Он није, по мом мишљењу, и колико ја знам, био никада у неком озбиљнијем, крупнијем криминалу. Али, волео је да буде у том друштву, то друштво је мене компромитовало и ја сам Панића одстранио из обезбеђења Српске радикалне странке. Запослен је био у општини Земун, а после сам спречио и да се виђа у мом друштву. И кад су биле јавне манифестације, на којима се ја појављујем са обезбеђењем, њега није било и то траје тако годинама. А од септембра 2000. године до данас немамо апсолутно никакве контакте, то су чисте небулосе.

Истражни судија Вучко Мирчић: Поново морамо да направимо паузу од пола сата. Констатујем да се прекида саслушање и да ће бити настављено у четрнаест часова.

ТРЕЋИ ДЕО – САСЛУШАЊЕ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА, 4. август 2003.

Др Војислав Шешељ: Само још нешто. Немам ништа против да наш конзул буде присутан, али не може белешке да прави мимо службеног записника, одмах ће то Свилановић да има у рукама, а то значи да ћу морати ја да објављујем комплетан стенограм. Немојте се са тим играти. Прогласили сте тајним ово до почетка процеса. Је ли тако? Ако сте ви коректни, ја сам коректан, ако ви нисте коректни, има да вас бомбардујем. Знате да се не бојим и да сам у стању то, према томе, то озбиљно кажем. Немате право на те белешке.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ми ћемо узети те белешке.

Др Војислав Шешељ: Не смета ми уопште.

Истражни судија Вучко Мирчић: Сад ћу вам рећи, он зна енглески.

Др Војислав Шешељ: Не морате уопште да ми објашњавате, јесам ли правио проблем око присуства? Нисам, већ око белешки, јер ви имате могућност да то обелоданите, али имам и ја, овде смо изједначени у погледу тих могућности.

Славко Јерковић: Судија, у том смислу није ни одвише да се констатује присуство. Ништа више, присуство господина.

Др Војислав Шешељ: Ево, констатовано је већ, снимљено је.

Истражни судија Вучко Мирчић: То је већ констатовано и није проблем.

Др Војислав Шешељ: Овде човек и кад се накашље, констатује се.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да, констатујем да се наставља са саслушањем осумњиченог. Стигли смо до предочавања исказа и сада имамо исказ Пејаковић Саше. Пејаковић Саша је, да вас упознам, према подацима из списка био у обезбеђењу Легије, мислим да је био и у обезбеђењу Спасојевића. И он је из ЈСО-а. Ево шта он каже у погледу овога и мислим да се ту најближе усаглашавају око ових контаката. Каже овако: "Војислав Шешељ се сусретао са Спасојевићем у четири наврата. Једном смо ишли Спасојевић и ја возилом 'голф 3' са затамњеним стаклима, а то је једно од Спасојевићевих возила, за које је говорио да је за шуњање по граду. Питао ме је да ли знам где Шешељ станује, па сам рекао да не знам. Спасојевић је знао, отишли смо до Шешељеве куће у Батајници. Код њега је ушао Спасојевић, а ја сам остао у возилу и сачекао. Једном је ишла цела Спасојевићева пратња до Шешељеве куће, с тим што је Спасојевић из свог аута прешао у друго возило марке "пежо", у коме смо били Влада Будала и ја, а пратња је остала на путу пре Батајнице, да не би привукла пажњу. Влада и ја смо сачекали Спасојевића у возилу. Једном смо отишли 'голфом 3' на Нови Београд по Легију, који се љутио на Шкенета, то је један из пратње Спасојевића, овог Легије, јер наводно није разумео око обезбеђења, тако да је Легија остао сам на улици. Отишли смо на Новосадски пут код једне цементаре. Ту смо видели новинара Катић Градишу, који је дошао неким "реноом", чини ми се бугарских регистарских таблица. Прешао је код нас у возило, а онда смо их одвезли до Шешеља. У кућу код Шешеља су ушли Легија, Спасојевић и Катић Градиша. Не могу да се сетим колико су се задржали. Следећи пут смо исто отишли код те цементаре и тада се појавио Шешељ са својим обезбеђењем, прешао је у Спасојевићево возило, блиндирани цип 'мерцедес', па смо Шешеља довели код Спасојевића у Шилерову. Ушао је у гаражу, а где је горе отишао код Спасојевића, нисам видео. Као што сам рекао, увек сам остајао у возилу, тако да не знам због чега су ови састанци обављани, не знам о чему се причало". Ето то је Пејаковић Саша изјавио што се вас тиче.

Др Војислав Шешељ: Само што је редослед ту промењен. Први сусрет је био на лакат кривини, а онда су била два сусрета у мом стану и овај трећи из фебруара.

Истражни судија Вучко Мирчић: То се усаглашава, значи што се тога тиче. Сада имам исказ окривљеног Катић Градише. Ево шта каже Катић, он је замолио нешто да се унесе у записник пре него што је почео да одговара на питања и каже овако: "Нисам знао да је Спасојевић имао криминалну групу, ја сам чак мислио да су он и ти око њега радници ДБ-а, чак сам и сад убеђен у то. Чињенице које ми то потврђују јесу да сам ја видео да се Спасојевић виђао и контактирао са врхом државне власти још пре 5. октобра 2000. године, тако сам виђао да је био у контакту са Дачићем. Нисам их виђао да су се сретали, али сам био присутан кад је Спасојевић са њим причао телефоном или ми је Спасојевић причао да је у контакту са Дачићем. Рекао ми је да је финансирао Дачића и

странку СПС, тако да сам код Спасојевића виђао и извесног Пецонија. Његово име и презиме мислим да је нешто као Радојевић, он је у врху људи из Земуна, био је са Чуметом и Спасојевићем и Лимуном. Као новинар, у контакту са Спасојевићем и тим људима, сазнао сам да је тај Пецони финансирао последњи конгрес СПС-а, којим је руководио Дачић. То је конгрес после петог октобра, то ми је рекао онај Милинко, не могу да се сетим његовог презимена, али је он све време био пред хапшење Милошевића. Он је испричао у детаље како је изгледало хапшење Милошевића, тако ми је рекао да је Легија ишао да преговара са Милошевићем, да је шифра била 'само да однесем тетки лек', сада сам се сетио да се он зове Исаковић Милинко из Лознице. Вучинић је пуцао у Легију, промашио је јер се Легија бацио на страну итд.

Следеће, да сам мислио да Спасојевић ради за ДБ, за органе власти, закључујем и по томе што ме је на око осам дана пре 5. октобра 2000. године на мобилни телефон позвао Спасојевић и отприлике ми рекао – Катићу, видиш како је добра ова наша опозиција, а онда је додао да ће опозиција да освоји власт, то значи пре освајања Спасојевић ми је рекао, мада ја то нисам видео, да су наводно Чуме и он три дана пре петог октобра упознали покојног Ђинђића са Легијом у Спасојевићевој кући и у том разговору рекао ми је Спасојевић, то да је Ђинђић у једном моменту рекао да је то добро". То нема везе са овим. "Спасојевић је још рекао да су се наводно тада договорили да, уколико изађе народ петог октобра, да ће Легија, уколико буде таква наредба, изићи са својом јединицом на улице Београда и да неће употребити оружје против народа". Сад каже овако: "Ово све причам због тога што сам био убеђен да су Спасојевић и Легија радили за ДБ. Ја сам видео да је Спасојевић моћан, видео сам да има обезбеђење, неки из тог обезбеђења су пратили камере на улазу, неки ово, неки оно, али од свих њих ја сам имао одређене контакте са Луковићем, Милетом Кумом. Извесне контакте сам имао са Вуком, који је био полицајац и шеф обезбеђења Спасојевића и мислим са једним Пелетом, који је био из ДБ-а. Погрешио је то, овај Пеле што сам вам малочас рекао је из ЈСО-а. Ни са једним другим лицем ја нисам имао контакте чија имена су побројана", ово због овога за шта се он окривљује. "Што се тиче питања за лист 'Идентитет', да постоји три године, сувласници су били Јовановић Александар и власник, менаџер Томовић Предраг. Као власник се водила једна Катарина, свастика Јовановић Александра. Предраг је свој део, након више понуда, продао Јовановић Александру, ја не знам да ли је Јовановић у неком сродству са Легијом или Спасојевићем, па ни о томе да ли су кумови. Ја мислим да нису, јер такву информацију нисам добио..."

Др Војислав Шешељ: Тај Предраг, то био могао бити тај Пеца кога ми је представио као власника, вероватно.

Истражни судија Вучко Мирчић: Вероватно. "Пошто је продаја листа ишла веома лоше, по дванаест до тринаест хиљада примерака, Јовановић је увек желео да тај лист прода, значи због малог тиража. Спасојевић је имао контакт са Шешељем. Шешеља сам знао одраније, од 1989. године, као новинар сам пратио састанке странака, као што су Српска радикална странка, СПО итд. Када су били председнички избори, Шешељ је ишао у Неготин у моје родно место. Тако ме је питао да ли ћу да пођем са њим у моје родно место, и ја сам отишао. Успут ми је Шешељ причао да добија са разних страна разне информације, између осталог из ДБ-а. Он није директно знао, већ је само процењивао на основу облика слова штампаних, да те информације отуда потичу. Информације је добијао поштом, факсом, или је неко доносио код њега. Тако ми је рекао да је добио информацију за генерала Ђорђевића, који је био нестало у децембру 2001. године, да је убијен у Сурчину, да је тада време било јако хладно, земља смрзла, тако да нису могли да ископају раку да га закопају, да га је наводно убио Багзи и да је ту информацију добио од Тапија, да њему баш не верује, да му је сумњив јер није знао за кога Тапи ради. Мене је питао да ли знам за кога Тапи ради. Одговорио сам да не знам. Рекао сам му да ми је било познато да је раније Тапи био са Аркановом групом, али да касније не знам са ким је био.

Када су били председнички избори, отприлике у првој половини 2002. године, ако се добро сећам, Спасојевић је био једно два пута код Шешеља у Батајници. Претходно ме Спасојевић питао да ли би Шешељ дошао код њега у Шилерову, Шешељ ми је рекао да неће зато што тамо постоје камере, па је позвао Спасојевића у Батајницу. Ишао сам са Спасојевићем, пратило га је обезбеђење у којем је био и тај Вук, али је обезбеђење успут

остало да чека, а ја сам ушао у кућу код Шешеља. Спасојевић је питао Шешеља да га финансира за председничке изборе и видео сам да је Спасојевић дао Шешељу око петнаест хиљада евра, отприлике толико. Ја нисам пратио ток њиховог разговора, јер сам био са стране, а Шешељ је пустио што јачи тон на ТВ-у, тако да сам седео у другом ћошку и нисам чуо шта су причали. Колико ја знам, то је тада Спасојевић био код Шешеља, а нисам видео да је Шешељ долазио у Шилерову. Знао да је Спасојевић дао Шешељу исто толики износ новца за те председничке изборе, а за други круг или томе слично, и то у цементари на излазу из Земуна, на оној кривини према Новосадском путу. Ово знам по томе што ми је Спасојевић рекао да позovem Шешеља пре тог сусрета да му да паре за изборе, па сам ја тако урадио. Једино што знам о давању информација Шешељу јесте да је Багзи Шешељу рекао да су Гавриловића убили Нино Босанац и неки Прика. Знао да је Шешељ по том питању одржао неку конференцију за штампу и да су то пренели сви медији. Мени је, рецимо, Спасојевић дао информацију која је објављена у 'Идентитету' пре свих информација, да су ухапшена лица која су учествовала у убиству генерала Бухе и да су ухапшени здружено учествовали из МУП-а, ГСУП-а и ЈСО-а.

Што се тиче одређених навода, односно исказа Вукојевић Зорана, у неким деловима наши искази се уклапају, као што је овај сусрет на аутопуту, с тим што ја прецизирам да тада ту није био Легија. Када је у питању Карла дел Понте и оптужница, истина је да знам из контаката са Шешељом да је он стално био у страху да ће неко да га убије и једва је чекао позив од Хашког трибунала. Он је давао разне изјаве против разних криминалаца, као што су Мака, Цане Жабац и томе слично. Сећам се да ми је једном рекао да је сазнао, али не знам од кога, да ће да дође Карла дел Понте и да ће да му лично уручи позив и оптужницу и некако као да се тиме поносио. Ја сам га питао, пошто сам ја у суштини против Хага, зашто то, зашто не суде Американцима итд., него само Србима, па ми је Шешељ одговорио да је он поносан да добије позив и оптужницу и да га Карла дел Понте цени кад му је лично уручује. Рекао је да ће то да буде спас за њега, да ће цео свет да га види преко ТВ преноса. Стално је понављао да ће он да иде у Хаг и да ће бити спасен, а када се он врати после четири-пет година да ћемо ми сви бити мртви, и ја и Легија и Ђинђић. Питао сам – зашто ја, он је одговорио да сам се најживео, имам четрдесет година. Заиста те среде је дошла Карла дел Понте, али му није уручила позив и оптужницу, па је њега просто ухватила паника. Стално је говорио, само да се дочепам тог Хага”.

У погледу Булатовића, то сада нема везе. Следеће што се тиче оне изјаве за шта се окривљујете, каже: “Није тачно да је Шешељ мени рекао да пренесем Спасојевићу да за њега убију Ђинђића, Гашу Кнежевића и још некога, истина је оно што сам малопре рекао и сада понављам, дословце је рекао овако – када се вратим из Хага, пре него што се вратим, убиће Ђинђића, тебе, сви ћете бити мртви, а када би убили Свилановића, Човића или Гашу Кнежевића, било би ми срце оволико. Питао сам га зашто Гашу Кнежевића и зашто мене, па ми је он рекао зато што га је Гаша избацио са факултета, а мене пошто сам се најживео, имам четрдесет година. Шешељ није прецизирао ко ће да нас побије, и није тражио да кажем Спасојевићу да убије Ђинђића и остале. Ја ништа од овога нисам рекао Спасојевићу, нити бих рекао у лудилу, ја сам овај разговор са Шешељем испричао у редакцији 'Идентитета' и новинарима на скијању. У редакцији 'Идентитета' ради рођени брат Вукојевић Зорана као комерцијални директор, он је чуо ово што сам причао и претпостављам да је он испричао рођеном брату Вуку. Према томе, није тачно ово што Вук говори, већ ово што сам ја данас изјавио”. Ето, то би било то.

Др Војислав Шешељ: Три ствари овде нису тачне. Прво, ово потпуно измишља око новца, у два наврата да сам добио по петнаест хиљада евра од Спасојевића. То је чиста измишљотина. Друго, потпуна је измишљотина да ми је Багзи рекао ко је извршилац овог убиства. Ја с Багзијем никад у животу никакав контакт нисам имао, никад се, апсолутно никад, нисам с њим срео. То су, дакле, чисте измишљотине. А ово треће, ово није ни разговор, ово је једно препуцавање. Интерпретација је лоша, мада је у суштини било тако, кад се ја вратим, кога ћу затећи, па ћете бити мртви и ти ћеш бити мртав, најживео си се и тако. То је оно препуцавање, знате, то је као оно лицитирање – убиће овога, убиће онога. Али, то је у једној опуштеној атмосфери. Измишљотина је и да сам ја био у паници зато што није стигла оптужница. Што бих ја био паничар зато што нема оптужнице? Што се тиче опасности које су ми претиле, мени је глава годинама у торби.

Мени ништа није опаснија била ситуација почетком ове године, него прошле године или 2001, кад сам знао поуздано да се Ђинђић спрема да ме ликвидира. А 2003. године он већ није ишао на ту карту, он је већ имао другу варијанту. Е сад, знате ово ме не мучи око Чумета и овога, како се зове онај први кога сте тамо...

Истражни судија Вучко Мирчић: Вукојевић Зоран...

Др Војислав Шешељ: Бура, онај Мутава...

Истражни судија Вучко Мирчић: Сувајџић Миладин.

Др Војислав Шешељ: Да, криминалци лажу и кад нема потребе да лажу, ово ми је проблематично код Катића, откуда му то за новац уопште, кад је то потпуна измишљотина. Прво, то да смо били без новца, и данас смо без новца, то је било општепознато. Друго, то је сувише ситна сума новца да би покрила неку озбиљну кампању. Шта значи петнаест хиљада евра? Знате, нама штампање једног броја "Велике Србије" кошта више од тога, то је безначајна сума за кампању. Да је то сто или двеста хиљада евра, па да то може нешто да покрије, али нас један број "Велике Србије", у сто хиљада примерака, кошта осамсто хиљада динара. То је скоро петнаест хиљада евра, је ли тако? Један број само, а ми смо штампали четири, пет бројева у кампањи. Дакле, сувише је то мала сума да би била убедљива. Наравно, није убедљива ни сума коју лицитира Небојша Човић, тридесет шест милиона, али да је то било неких сто, двеста или триста хиљада, е већ би било убедљивије. И друго, потпуно ово измишља, није ми јасно из ког разлога, за Багзија, да ми је Багзи дао податке ко је извршио убиство, кога оно беше?

Истражни судија Вучко Мирчић: Бухе.

Др Војислав Шешељ: Бухе.

Истражни судија Вучко Мирчић: И Ђорђевића.

Др Војислав Шешељ: То апсолутно нема везе са Багзијем и никад нисам то рекао. Чуо сам од неког другог да су Ђорђевића убили или да га је Багзи убио, како оно беше тамо? Чуо сам да је Ђорђевић убијен у Сурчину, али није ми била поуздана информација и ја сам зато покушао да проверим ту информацију саслушавајући Душана Михајловића током рада Анкетног одбора по питању убиства Предрага Булатовића. Душан Михајловић је избегао да се изјасни по том питању, није хтео ништа да каже, само да вам нађем то саслушање. Пошто ја никад нисам успео да потврдим ту прелиминарну информацију, да је Ђорђевић убијен, ја нисам са њом ни наступао у јавности. Јер, настојао сам да у јавност иступим само кад се лично уверим да је информација веродостојна.

Истражни судија Вучко Мирчић: Видите шта каже Катић, да разјаснимо. Каже: "Тако ми је рекао да је добио информацију за генерала Ђорђевића, који је био нестао у децембру 2000. године".

Др Војислав Шешељ: Да га је Багзи убио?

Истражни судија Вучко Мирчић: Да, да је убијен у Сурчину, да је у то време било јако хладно, земља смрзла, тако да нису могли да ископају раку да га закопају, да га је наводно убио Багзи и да је ту информацију добио од Тапија, да сте ви рекли да сте добили ту информацију од Тапија.

Др Војислав Шешељ: Да, да, сад сам разумео.

Истражни судија Вучко Мирчић: Јесте разумели сад?

Др Војислав Шешељ: Да, разумео сам сада, мало сам пречуо онда био.

Истражни судија Вучко Мирчић: И да сте рекли да вам је Тапи сумњив, да му не верујете, јер не знате за кога Тапи ради.

Др Војислав Шешељ: Да, да. То је отприлике тачан садржај разговора, тог дела разговора, али ово друго потпуно је нетачно. Тражим сад, нашао сам овде саслушање Душана Михајловића пред Анкетним одбором, само тражим тај део за Властимира Ђорђевића. Тај рад Анкетног одбора се одвијао баш негде у то време кад сам ја дошао до информације да је Багзи убио генерала Ђорђевића у Сурчину, али нисам могао да потврдим. Али, Душан Михајловић није уопште хтео да се по том питању изјасни, него је рекао да се његова служба не бави тиме где су грађани Србије.

Ево овако: – Министре, где вам је генерал Властимир Ђорђевић? – Какве он има везе са овим? – Има велике везе, где је? – Не бавимо се ми тиме где су грађани Србије, одговара Душан Михајловић. – Није он грађанин Србије, он је бивши полицијски генерал

који је изненада нестао и ви се не бавите тиме. То ме подсећа на изјаве неких да се не баве тиме где је Иван Стамболић. То је идентично. Душан Михајловић: Бавимо се тиме где је Стамболић и то тражимо. – А што се не бавите тиме где је Властимир Ђорђевић? – Зато што нема разлога за то. – Нема разлога да се бавите тиме где је Властимир Ђорђевић, питам ја. – Нема разлога. – Па да вам набројим бар десет разлога. – Реците. – Како можете до краја да испитате случај хладњаче лешева ако се не бавите тиме где је Властимир Ђорђевић. Не бавите се, не интересује вас где је Ђорђевић. Што сте стали са лешевима, како вас не интересује где је Ђорђевић? Он одлази из земље и годину дана никога у полицији не интересује где је отишао – то ја после говорим, пошто вам на прескок читам. – Зашто је отишао и како га могу пронаћи, да ли се вратио у земљу генерал Ђорђевић? Душан Михајловић: Немам коментара на ту тему. Ја: Немате коментара. Знате, а нећете да кажете. Знате да се вратио у земљу. Знате ли тренутно где је? У земљи је, држе га у неким подрумима, тамо негде, министре, у паралелним затворима. Ја ту сад асоцирам на Сурчин, али не могу баш да кажем, јер ми није поуздана информација. Знате, сад ја њега покушавам да испровоцирам, да ми нешто више каже. Душан Михајловић се смеје. Шешел: Смејте се, није то смешно. – Хајде да идемо заједно да откријемо каже он. – Што не идете у Сурчин да га откријете, питам ја Душана Михајловића. Душан Михајловић: Хајдемо заједно. Ја њему: Када сам постао потпредседник владе, нисмо месец дана саставили у влади, била је расправа о Сурчину, после је све неко заташкао, али од када сте ви министар није било ниједне рације у Сурчину. Да ли је то чињеница? Душан Михајловић: Што би била рација, нема рације?– Шта ви правите, питам га. – Правимо рацију кад треба нешто. – Добро, не интересује вас где је генерал Ђорђевић, немате коментара да ли је у земљи, да ли је у Сурчину, немате коментара ни о чему итд. Дакле, та информација није била поуздана да бих ја изашао у јавност са тврдњом да је генерал Ђорђевић убијен у Сурчину, закопан итд. Али, ја покушавам да чачкам. Начуо сам да је Багзи убио генерала Ђорђевића и покушавам сад да натерам Михајловића да ми нешто више о томе каже и ево видите како је то изгледало. Дакле, то је разлог што нисам изашао у јавност, јер нисам веровао, информација је дошла преко Тапија и то је тачно, мада ја никад не откривам те информације. Ево, сад је Тапи мртав, тако да ми ни тај извор није био поуздан. Али, ово за новац је апсолутно измишљено, нема апсолутно никаквих могућности да се тако нешто десило. А што се тиче овог разговора, знате, то је једно обично препуцавање, претпостављам да и полиција можда има снимке тог разговора и да је на основу тога конструисала саслушање Градише Катића. А онда треба да тражите тај извештај о снимању, ако је тачно, ако има, ако постоји тај извештај и ја да га чујем, ја ћу вам потврдити – јесте, то је тако, баш тако речено. Немам никаквог разлога да ишта кријем. Али је било необавезно препуцавање ван интервјуа.

Истражни судија Вучко Мирчић: То је то што смо имали да вам предочимо, хоћете ли ви да наставите са постављањем питања? Хоћете ви, колега Јерковићу?

Славко Јерковић: Ако дозволите.

Истражни судија Вучко Мирчић: Изволите.

Славко Јерковић: Ја бих се вратио до Владе Србије, ако дозволите. Господине Шешел, да ли вам је познато да је Ђинђићев кабинет био блиндиран, са посебном заштитном опремом?

Др Војислав Шешел: Да, и ја сам јавно више пута о томе говорио.

Истражни судија Вучко Мирчић: Само да се нешто усагласимо, колега, молим вас да не постављате таква питања него да рецимо, ако ћете такво питање да, поставите, онда поставите питање “да ли вам је познато је ли било блиндирано возило”, а не да ли вам је познато, па констатација, молим вас.

Др Војислав Шешел: Па сувише су сугестивни, то сам и ја приметио, господине судија. Утичу на мој одговор.

Истражни судија Вучко Мирчић: Изволите.

Др Војислав Шешел: Да, ја сам више пута у јавности говорио да је Зоран Ђинђић у толиком страху да је блиндирао комплетан кабинет, и он је заиста блиндиран, ни с једне стране га метак не може пробити. То је урадио неколико месеци по доласку на место председника Владе Србије, што значи да се бојао, да је очигледно знао да има великог

разлога да се боји. То никад никоме раније није падало на памет да се у Влади Србије блиндира кабинет и нико од чланова владе није имао блиндирано возило осим Мирка Марјановића, све док није дошла та информација да Андрија Драшковић спрема моју ликвидацију, кад је држава доделила Српској радикалној странци блиндирани цип из ратног плена ради моје заштите.

Славко Јерковић: А да ли се можда покојни Ђинђић плашио људи који су га довели на власт 5. октобра?

Др Војислав Шешељ: Па о томе све време овде говоримо. Највећа опасност су за њега увек били они који су га довели на власт. С њима је био у спречи. Њему није опасност претила од људи са стране, него од људи који су му били блиски, који су све знали и који су могли да изведу и овакав начин убиства какав су извели. Знате, ово није могао да изведе неко ко није знао када ће се Ђинђић појавити, како то функционише пред владом, како се у владином дворишту излази из аута, како он долази на посао итд. Ту је логистика морала да укључи широк круг људи. Поготово што је и камера једна, ваљда телевизије Б92 била присутна на улици у време кад се то десило.

Славко Јерковић: А како је уопште дошло до познанства између Милорада Луковића Легије и Ђинђића, ако знате?

Др Војислав Шешељ: По мојим сазнањима они су се познавали много раније, а сад видим да многи тврде, чак и неки који су овде саслушавани, да су се упознали пред пети октобар. По мојим сазнањима они су се знали и раније, поготово се са њима раније знао Чедо Јовановић. Овде је интересно питање када Легија долази у додир са сурчинским кланом. Нисам сигуран у време кад сам ја био потпредседник владе да је Легија био с њима, никад нисам чуо нешто тако. А то је било 1998. године кад смо вршили рацију у Сурчину. Легија је тада био командант ЈСО, али није било апсолутно никакве информације да је он већ тада с њима. Чуо сам информацију да је Душан Спасојевић некада био припадник те јединице, неко краће време и да отуда датира његово познанство са Легијом. Мислим да се Легија прикључио Сурчинцима тек после петооктобарског пуча или негде ту. Али, познанство са Ђинђићем мора бити одраније, јер ако је Ђинђић био толико близак Јовици Станишићу, ако је био близак Френкију, морао је бар познавати Легију.

Славко Јерковић: А да ли је можда њиховом познанству баш допринео Јовица Станишић?

Др Војислав Шешељ: Е па сад, оно што знам, ја кажем и отворено саопштим, не могу сад да те детаље знам, чак и да сам био очевидац не бих се дословно могао свега сетити, а камоли онако из папира или рекла-казала итд. Не могу то да кажем да ли га је баш он упознао. Али да је Станишић био веома близак пријатељ Зорана Ђинђића у то сам апсолутно сигуран, уосталом, Станишић је и данас убеђен да никад не би дошао у Хаг да је Зоран Ђинђић остао председник владе, да је остао жив.

Славко Јерковић: Да ли је можда Зоран Ђинђић био сарадник Службе државне безбедности?

Др Војислав Шешељ: Да, био је сарадник, али не бих могао да кажем у којој врсти сарадње, да ли је то било као Горан Свилановић, који је био обични цинкарош Службе државне безбедности под надимком Сократ или је то био префињенији облик сарадње. Мислим да је био префињенији облик сарадње, да је он био инструмент Службе државне безбедности, да се преотме контрола над Демократском странком и да се та Демократска странка подведе под контролу режима. То је било 1993. године. Међутим, после долази до све већег раскорака између Милошевића и Станишића и како се тај раскорак продубљује, тако се Ђинђић све више премешта на Станишићеву страну. Имам овде, у неким документима, информације да је Јовица Станишић главни креатор петооктобарског пуча, да је он био главни мозак тога. Наравно, не умањујем улогу Монтгомерија и сличних. А што се тиче ове унутрашње логистике, та акција је очигледно веома, веома добро планирана и осмишљена и она није ствар тренутка, она није ствар Легијиног преласка на страну побуњеника на сам дан пуча. То је апсолутно немогуће и то је неозбиљно. Акција је унапред планирана, унапред су генерали врбовани, унапред је све договорено. Али, онда се десило то да обећања која су тада давана нису могла да се

одрже. Оно што је Ђинђић гарантовао Легији својевремено, то после више није могло да опстане.

Славко Јерковић: Да ли је можда Јовица Станишић имао већи утицај на ЈСО од Милорада Луковића и на Милорада Луковића Легију него наследник Раде Марковић? Ако сте ме добро схватили, тад у то време.

Др Војислав Шешељ: По мом мишљењу, по мојим информацијама, Раде Марковић никад није успео да овлада ни Службом државне безбедности ни ЈСО. Он једноставно није био способан да буде шеф тајне полиције.

Славко Јерковић: Која је улога Јовице Станишића у врбовању полицијских генерала пре петог октобра?

Др Војислав Шешељ: Па не бих сад могао да о томе говорим детаљно, овога на овај начин, овога на онај начин, али је сигурно био један од учесника у свему томе, јер немогуће је да издају у истом тренутку сви полицијски генерали. Ја се сећам добро да су социјалисти и Милошевић једно време рачунали да их није издао Горан Радосављевић Гури, да је он сигуран. Ево како се тога сећам. Имали смо неки разговор где сам ја нудио да се реконструише влада после петог октобра, кад је било оно стање безвлашћа, кад полиције није било нигде, и тражио сам да ја будем председник владе, а Драгана Тодоровића да поставим за министра унутрашњих послова, да заведемо ред у Србији. И мало смо о томе разговарали, а онда је Милошевић одустао. У почетку је изгледало да би прихватио, а онда је он почео на други начин да те ствари поставља, па је помињан Гури, помињан је у још неким другим разговорима с неким водећим социјалистима, јер су рачунали да он није у спрези са досовцима. Међутим, после се испоставило да се он само прикривао, да се из неког разлога прикривао, ваљда да чује намере противничке стране. Мислим да је Милошевић рачунао да може да постигне неку нагодбу, неки компромис са досовцима, кроз овај систем прелазне владе, а плашио се варијанте у којој бих ја постао председник владе и контролисао полицију. Мислим да му та варијанта никако није била у то време прихватљива.

Славко Јерковић: Хајде да узмемо пети октобар, да ли вам је можда познато да су све вође мафијашких кланова тада дошле у Скупштину града Београда, где су били на окупу сви лидери ДОС-а, да би том приликом челницима ДОС-а лично саопштили да им се стављају на располагање?

Др Војислав Шешељ: Па није то баш тако било изведено, они су већ били на располагању, него то је била једна демонстрација моћи. Знате, десило се тада да су ноћу сазвали одборнике да конституишу Скупштину града, сасвим нелегално. Ја после тога никада нисам хтео да присуствујем Скупштини града Београда, иако сам изабран за одборника, јер та Скупштина града није легално конституисана. Али су се сви окупили те ноћи у Скупштини града, тамо им је био један од штабова за акцију и одатле су кретали у конкретне акције. На пример, Чуметова банда је купила сво оружје из полицијске станице у Старом граду, а има доказа да је неким комадима тог оружја после убијала.

Славко Јерковић: А да ли вам је позната можда реакција Вука Обрадовића на том скупу?

Др Војислав Шешељ: Вук Обрадовић је деловао запрепашћено и деловао је као да протестује, као да се с тим не слаже. Нисам ја био на том скупу да могу баш непосредно о томе да сведочим, то је оно што сам ја накнадно о том сазнао.

Славко Јерковић: Поменули сте Стари град, станицу милиције у Старом граду. Да ли је можда Љубиша Буха водио ту акцију?

Др Војислав Шешељ: Да, да, то сам сад рекао.

Славко Јерковић: И где је то оружје, по вашем мишљењу?

Др Војислав Шешељ: Оружје је однесено у Сурчин.

Славко Јерковић: Завршило у Сурчину. После ког догађаја је, ако можете да се сетите, уследила акција припадника МУП-а, којом приликом је пронађено то оружје? Да ли је то било можда после убиства Баџе или, ако можете да се сетите неког конкретног догађаја кад је МУП извео акцију, и где је то оружје пронађено после годину дана?

Др Војислав Шешељ: Не може то бити после убиства Баџе, јер Баџа је убијен много раније.

Славко Јерковић: Бошка Бухе, извињавам се.

Др Војислав Шешељ: То је било негде у време Чуметовог бекства, можда се ви боље сећате кад је то било. После Чуметовог бекства полиција је ишла тамо и нашла је нешто оружја и установила да је и то оружје из полицијске станице Стари град, по серијским бројевима оружја, али је то била 2002. година. Ја не могу баш сад да памтим датуме или месеце, али то је било негде 2002. године. Чуме је прво, у договору са Ђинђићем или његовим људима, отишао у иностранство. Међутим, тамо је дошао под контролу Американаца. Један од људи који је посредовао у Чуметовом одласку у иностранство био је Станко Суботић Цане Жабац и неко време је Чуме био у његовој кући у Шпанији, по мојим информацијама. Американци су сазнали много од Чумета и о Ђинђићу, а не само о Легији, Спасојевићу и овим осталим, и то је оно што је посебно уплашило Ђинђића, што га је учинило нервозним и учинило га подложнијим да се приклони притисцима са Запада, да убрза обрачун и са ЈСО и са овим главним криминалним подземљем Београда.

Знате, треба увек имати у виду да цела та јединица није била криминализована, него један број људи у њој. Један број људи су били озбиљни борци, борили се на свим фронтима и били су одани Легији као ратном команданту, али нису, по мојим информацијама, сви били верзирани криминалци нити су учествовали у криминалним акцијама. Ти криминалци су били секта за себе.

Славко Јерковић: У овој акцији за проналажење оружја, том приликом је ухапшен Љубиша Буха Чуме. Да ли имате неког сазнања, да ли је задржан у притвору или је пуштен одмах следећег дана?

Др Војислав Шешељ: Не, он је одмах пуштен.

Славко Јерковић: Имате ли сазнања да је Душан Михајловић уопште дао у јавност икакву информацију везану за ту акцију?

Др Војислав Шешељ: Они су то покушали да заташкају али мислим да смо ми први о томе проговорили.

Славко Јерковић: Зато и питам.

Др Војислав Шешељ: Да, и то на конференцијама за штампу. То све можете да нађете, то смо објавили у "Великој Србији", колико ме сећање служи.

Славко Јерковић: Да ли вам је можда познато, ко је користио пословни простор под називом "Котобања" у Сурчину?

Др Војислав Шешељ: То је био пословни простор, пре свега Чуметов, али тамо је део власништва имао и Драгољуб Марковић, власник "Крмиво продукта", али прикривени део власништва.

Славко Јерковић: А у ком односу су Драгољуб Марковић и покојни Ђинђић?

Др Војислав Шешељ: Они су дугогодишњи пријатељи и мислим да су и кумови, вероватно су и кумови.

Славко Јерковић: А где је Ђинђић, ако можете да се изјасните, боравио после изручења Милошевића Хагу?

Др Војислав Шешељ: Био је дуго времена у Сурчину, код Драгољуба Марковића. Бојао се за себе и своју породицу.

Славко Јерковић: А да ли знате како је и на који начин Драгољуб Марковић ангажовао Љубишу Буху Чумета приликом куповине земљишта од грађана Сурчина?

Др Војислав Шешељ: То је било прво уцењивање, после притисци, завртање руку за леђа, чак је било и неких пребијања сељака. Људи су просто присиљавани да продају своју земљу иако то нису намеравали, и још су морали да је продају по много нижој цени од оне која је реална, која је тржишна.

Славко Јерковић: Ко су све били редовни гости на ранчу Драгољуба Марковића, да ли су то били Чедомир Јовановић, Беба Поповић, генерал Павковић и Гури?

Др Војислав Шешељ: Тамо се појављивао и Зоран Живковић, не тако често као ови које сте навели, а Гури је био малтене послушник, и Гури и Павковић, малтене Чуметови послушници. Ја сам имао неки полицијски материјал који сам дао новинарима на конференцији за штампу, а после сам га објавио и у књизи "Мафијашка пудлица Небојша Човић", где се говори о том Гурију, како је уцењивао Милета Драгића из Зрењанина, који производи опрему за полицију и који је био највећи испоручилац опреме за полицију пре него што је Душан Михајловић постао министар, а онда је сам министар преузео монопол над тим набавкама, за своју фирму. Удба је снимила Гурија како разговора са својом

женом и његова жена тражи од тог Милета Драгића у погледу набавки оружја да и њему нешто да, да му да одређен проценат итд. Мислим да је то оперативна акција “Мачва”, и кад сам ја изнео то у јавност, онда је Душан Михајловић рекао да документи нису аутентични, што је била чиста лаж. Документи су аутентични, из полицијских досијеа.

Славко Јерковић: Како уопште објашњавате чињеницу да високи функционери, како војни тако и полицијски, долазе Драгољубу Марковићу и Чумету на ноге?

Др Војислав Шешељ: Па они су имали послове извоза оружја заједно са њим. Ви се вероватно сећате да су својевремено ишле лажне оптужбе да сам се ја бавио извозом оружја за Ирак. То је све измишљотина, ови кланови су се бавили извозом оружја и ја сам једном у јавност изнео конкретне податке ко је све путовао из фирме “Дифенс роуд” и ко је био од официра Југославије у том авиону, ко је ишао у Либерiju да уговара испоруке наоружања. Рад у Анкетном одбору поводом убиства Павла Булатовића омогућио ми је да много боље упознам ту ситуацију, свуда тамо где су сфере набавке оружја у питању, где се располаже великим буџетским новцем. Тамо је бујао криминал и код нових полицијских набавки. И никад нисмо успели, док сам био у Влади Србије, да натерамо Министарство унутрашњих послова да поднесе конкретан извештај о свим својим трошковима. Увек је на једном листу папира, на пола листа, изношен оквирни план за одређену годину, или реализација тог плана у најопштијим ставкама. Никад се није сазнало, а слично је било и код војске, у погледу војног буџета. Ми смо то сваке године критиковали у Савезној скупштини. Око војног и полицијског буџета концентрисала се мафија.

Славко Јерковић: А ко је финансирао, ако имате сазнања, куповину и реновирање огромне куће у Котору за генерала Павковића?

Др Војислав Шешељ: То је радио Чуме, а та вила је регистрована ваљда на жену Павковићеву, није лично на Павковића. И сад је сироти Павковић, оставила га жена и однела вилу, остао и без жене и без виле. Некако се без жене поднесе, али без виле тешко.

Славко Јерковић: Да ли је можда куповином ове непокретности коју сам поменуо сада, Ђинђић купио Павковића као тадашњег начелника Генералштаба у обрачуну са својим политичким ривалом Војиславом Коштуницом?

Др Војислав Шешељ: Да, Чуме је добио налог од Ђинђића да набави ту вилу за Павковића, како би га купио, јер Павковић је до тада фигурисао као Коштуницин човек. Ја и ту имам доста докумената који сведоче и о Павковићевим ставовима и о његовом понашању у фази кад је био чврсто уз Коштуницу. Није то био једни разлог што је Павковић прешао на другу страну. Он се уверио да је Коштуница сувише млитав и да неће стати у његову заштиту у одлучном моменту. Са Ђинђићеве стране су га уцењивали неким другим стварима које су знали из његовог живота, што је такође било компромитантно. Реч је о неколико станова које је на нелегалан начин прибавио себи и читавом низу других ствари. Али, Павковић нам сад није на тапету.

Славко Јерковић: Да ли је Ђинђић тада знао да је Павковић обезбедио војне хеликоптере за извлачење атентатора на Вука Драшковића у Будви?

Др Војислав Шешељ: Ђинђић је знао ко је планирао, ко је организовао, ко је извео атентат на Вука Драшковића на Ибарској магистрали и у Будви. Нисам сигуран да је стопроцентно знао да је Павковић обезбедио хеликоптер, али је нешто нагађао, и то је био један од елемената притиска на Павковића. Не бих могао да кажем детаље, али Ђинђић је знао и ко је убио Ивана Стамболића. Ђинђић је сам организовао убиство Момира Гавриловића преко Горана Петровића и Зорана Мијатовића. Ђинђић је знао ко је убио Славка Ђурувију, а спутавао је истражне органе и спречавао јавну расправу по том питању. Ми, српски радикали, више пута смо подносили иницијативу да се формирају анкетни одбори да се то истражи, али сваки пут је Ђинђић то спречавао. Индикативно је да се сад, у овој операцији “Сабља”, једноставно те ствари не разјашњавају. Још нико није разјаснио убиство Ђурувије или Момира Гавриловића. Једноставно, као да то никога не интересује. Кад сам изнео податке за Момира Гавриловића и за Ђурувију, и то писано послао полицији, нико није сматрао за потребно да са мном по том питању разговара. А требало је да ме бар неки потпоручник полиције позове и да каже – да видимо да ли

нешто знате о томе, и шта је то. Да сам на њиховом месту и да сам умешан у то, ја бих бар одглумио да желим да сазнам и да нешто саслушам. Не, апсолутно не.

Славко Јерковић: Да ли је, по вама, индикативно пуштање Љиљане Бухе на слободу после промене њеног исказа?

Др Војислав Шешељ: Очигледно је да се сада свесно планира ослобађање и Љубише Бухе и свих оних којих су остали присни са Ђинђићем, и да се цео процес сведе на обрачун са реалним Ђинђићевим противницима из криминалног подземља и са политичким противницима. То је у овом случају више него очигледно. Видите, ја то нисам знао, рекоше ми адвокати у паузи, да и Љубиша Буха Чуме и овај Сувајџић Мутави имају статус заштићеног сведока.

Истражни судија Вучко Мирчић: Немају.

Др Војислав Шешељ: Немају?

Истражни судија Вучко Мирчић: Они су у овом својству окривљени обојица и у притвору су.

Др Војислав Шешељ: Знате шта, оно што они могу да изјаве у истрази, сувише је мало према ономе у чему су све они учествовали директно. Према томе, било би страшно да такви људи избегну кривицу. Што се тиче Момира Гавриловића, убили су га Чуметови људи, то је поуздано стопроцентно, то и полиција зна. Сви озбиљни полицијски официри у Београду то знају, а налог да се ћути, да се ништа не предузима и да је убијен по налогу Горана Петровића и Зорана Мијатовића, издавао је Ђинђић. Он је њима рекао да то ураде, јер је Момир Гавриловић много тога већ испричао Коштунициним људима, а имао је тек много тога да исприча.

Славко Јерковић: Ко је спречавао, по вашем мишљењу, министра полиције Душана Михајловића да пре убиства Зорана Ђинђића крене у обрачун са познатим мафијашким клановима у Србији?

Др Војислав Шешељ: По мојим информацијама, акција обрачуна са тим мафијашким клановима је раније планирана. Али, планирано је да буде селективна, а Ђинђић је трпео жестоке притиске из иностранства по том питању. Он је тражио варијанту да удовољи Западу, а да заштити своје главне пријатеље, понеког и да жртвује, ако баш мора да га жртвује, као Легију на пример. Та акција је кренула само можда неки дан раније због Ђинђићевог убиства, а ви би то требало да знате боље од мене. Акција је планирана можда месец-два пре тога и планирана је уз помоћ страних инструктора. Странци су преузели извођење те акције, јер је на Западу процењено да су наша полиција и наша власт толико корумпирани да сами не могу да изађу на крај са тим. Да није било тих странаца који су водили акцију, ко зна какав би био исход свега овога што се дешавало у Србији.

Славко Јерковић: А на кога је Душан Михајловић мислио кад је, одговарајући појединим лидерима из ДОС-а који су критиковали његов рад и рад МУП-а Србије, дословно поручио: "Уколико не прекину напад на мене и МУП Србије, јавно ћу обелоданити ко спречава полицију да крене у одлучан обрачун са криминалом".

Др Војислав Шешељ: Мислио је на Ђинђића. Али, то је било пре Ђинђићевог убиства, то је било прошле или претпрошле године, кад се говорило о предстојећој Михајловићевој смени.

Славко Јерковић: Значи, Ђинђић је спречавао Михајловића и МУП Србије да обављају свој посао?

Др Војислав Шешељ: Није Михајловић баш толико чезнуо и желео да обави свој посао до краја, и он је то хтео селективно да уради, јер и његове руке нису биле чисте у свему томе. Али, није био толико огрезао у криминал као Ђинђић. Нисам никад чуо за Михајловића, на пример, да је умешан у послове са дрогом. Али, око ових набавки које се тичу мешетарења буџетским парама, томе је увек био склон, а и око трговине оружјем нису му чисте руке. Овај његов, како се зове, Тахи Хасановић, био му је главни човек за извоз оружја, нелегални извоз оружја.

Славко Јерковић: Чули смо малопре да сте поднели тужбу суду ради јавно обећане награде. У којој фази је тај поступак?

Др Војислав Шешељ: Па ја сам то поднео одмах по истеку рока, негде крајем августа или почетком септембра 2001. године, након што је расписана награда за оне који

помогну да се открију убице људи. Поднео сам доказе за три случаја, за Радована Стојчића Бацу, Славка Ђурувију и Момира Гавриловића. То је било непосредно после убиства Гавриловића, мислим да је тад расписана јавно обећана награда. Али, Министарство је ћутало. Ја сам поднео тужбу и тај процес траје већ више од годину дана. Нико из Министарства није хтео да дође на парницу, иако је тај процес проглашен затвореним за јавност, дакле, није постојала опасност да буду изложени неким непријатностима. Не знам шта се сад дешава са процесом, можда мирује због мог одсуства или шта се већ тамо ради. То је грађанска парница, али, у сваком случају, ја ћу то истерати до краја. А надам се, ако ови до краја мандата спрече откривање убица Радована Стојчића Баце, чије је убиство организовао Станко Суботић Цане Жабац, као и убиство Момира Гавриловића и Славка Ђурувије, да ће то нека следећа власт истерати.

Славко Јерковић: Да ли сте у том предмету предали белешке Влајка Стојиљковића?

Др Војислав Шешељ: Да, да, предао сам. Било ми је zgodно да те белешке остану у судском спису. Ја нисам хтео да ништа остане у странци од поверљивог материјала. Нисам хтео ни у мојој кући. То је ипак била једна количина, а хтео сам сву ову документацију да пласирам, тако да сам, ово што нисам стигао да сложим у књигу, предао суду и поделио новинарима, остало сам сложио у књигу “Глогов колац у досовском срцу”. Она је изашла два-три дана по мом одласку у Хаг, а пре Ђинђићевог убиства. И оно што је интересантно из свега овога, може се видети по природи ових докумената којима сам располагао, по њиховом облику, по њиховој форми, бар то из времена у коме ја нисам познавао Легију – Легију сам упознао прошле године, а ја већ годинама добијам материјале истог типа. Мислим да никада неће открити изворе из којих добијам.

Славко Јерковић: Поменули сте Жељка Максимовића Маку. Ако можете да се изјасните, ко му је омогућио бекство из земље?

Др Војислав Шешељ: Жељко Максимовић Мака је био близак људима Небојше Човића и самом Човићу, а имао је везе и са другим неким политичарима. Ја сам то објаснио у овој књизи “Мафијашка пудлица Небојша Човић”. Ту је на неких скоро триста страна речено све што сам тада знао о мафијашким аферама Небојше Човића, а и његовој спрези са овим мафијашким кланом. Што се тиче тог Маке, он је раније био близак са Јовицом Станишићем и то у време убиства оног полицајца и рањавања другог, пред Пионирским парком у Београду, 1994. или 1995. године, не могу тачно да се сетим.

Славко Јерковић: Пошто сте дали информације у јавност око ових криминалаца, да их тако назовемо, да ли сте доживљавали неке непријатности?

Др Војислав Шешељ: Да, највише је било после ове седнице Савезне скупштине о извештају Анкетног одбора око убиства Павла Булатовића. Непрекидно су ми претили преко телефона. Наравно, увек сам на то узвраћао псовкама. Мене то никада није поколебало, али мало ме учинило опрезнијим у то време.

Славко Јерковић: А да ли сте ви подносили неке кривичне пријаве против појединих функционера, укључујући и Душана Михајловића, одређених судија и тужилаца, кривичне пријаве у смислу злоупотребе службеног положаја?

Др Војислав Шешељ: Тек кад сам отишао овамо, онда кад су почели лажно да износе неке тврдње у јавност, мислим да сам поднео кривичну пријаву, или тужбу против Небојше Човића, Душана Михајловића и још неких. Ја то раније нисам радио.

Славко Јерковић: Интересују ме приватне тужбе.

Др Војислав Шешељ: Приватне кривичне тужбе, то је прилично ћорав посао, међутим, пошто сам се нашао овде и пошто одавде немам онаквих могућности јавног деловања као у Београду, то је био једини начин да узвратим на то и видим да сад сви беже од тих процеса, позивају се на имунитет.

Славко Јерковић: Како коментаришете чињеницу да је полицијска акција “Сабља” заобишла шефа дуванске мафије Станка Суботића, званог Цане Жабац?

Др Војислав Шешељ: Па не може баш режим самог себе да уништи кроз ту акцију. Ако режим удари на Станка Суботића Цанета Жапца, ако удари на Филипа Цептера, па шта онда остаје? Или на овог Миодрага Костића или на Драгољуба Марковића, одоше онда сви. То је та финансијска мафија против које нико не сме да удари.

Славко Јерковић: А јесте ли јавно жигосали Станка Суботића као организатора или непосредног извршиоца убиства полицијског генерала?

Др Војислав Шешељ: Па није он непосредни извршилац, он је финансијер, налогодавац. Ко је непосредни извршилац не знам поуздано, али није немогуће да је Мака, Жељко Максимовић Мака.

Славко Јерковић: А да ли је Станко Суботић подносио приватно тужбе против вас?

Др Војислав Шешељ: Једно четрнаест, петнаест.

Славко Јерковић: А је ли се појављивао на тим суђењима?

Др Војислав Шешељ: Не, никад се није појавио, и никад му суд није успевао ући у траг.

Славко Јерковић: А јесте ли ви можда дали његову адресу суду?

Др Војислав Шешељ: Да. Тражио сам га, тражио сам га у Обреновцу, тражио сам га у Кнеза Милоша.

Славко Јерковић: А да ли вам је познато да је Станко Суботић недавно постао власник фирме "Дуван", која има широм Србије развијену продајну мрежу?

Др Војислав Шешељ: Да, а мислим да се сад појављује и као купац фабрике "дувана", да ли у Врању, да ли у Нишу, не могу тачно да се сетим.

Славко Јерковић: А у каквом су односу били Станко Суботић и Јовица Станишић?

Др Војислав Шешељ: Веома, веома блиском.

Славко Јерковић: А можете ли ишта рећи о сину Јовице Станишића?

Др Војислав Шешељ: Био је лични пилот Станка Суботића Цанета Жапца.

Славко Јерковић: Да ли је против Станка Суботића пре петог октобра била расписана потерница?

Др Војислав Шешељ: Да, ја сам био потпредседник Владе Србије и службено сам информисан о томе. Расписана је потерница и због убиства Радована Стојчића Баџе. Али, да би се прикрио прави разлог, наведено је нешто друго, као неки порески или царински прекршај, не знам тачно. Док сам саслушавао Радомира Марковића у оквиру рада Анкетног одбора Савезне скупштине, он ми је потврдио расписивање те потернице против Станка Суботића Цанета Жапца, и рекао за генерала Баџу да су га убиле цигарете.

Славко Јерковић: Ко је од челних људи ДОС-а омогућио Станку Суботићу да се несметано креће по Србији и да се бави нелегалним шверцом цигарета?

Др Војислав Шешељ: Станко Суботић Цане није смео да дође до петог октобра у земљу, а онда је повремено долазио у заштиту Зорана Ђинђића, свог најближег пријатеља.

Славко Јерковић: А ко је пратио конвоје његових цигарета по Србији?

Др Војислав Шешељ: Пратила је полиција. Имао је потпуну заштиту.

Славко Јерковић: Зашто покојни Зоран Ђинђић скоро никада није одговарао на ваше оптужбе упућене на његов рачун, посебно на оне које су се односиле на његове блиске односе са Цанетом и другим особама које су се бавиле нелегалним пословима?

Др Војислав Шешељ: Није смео, зато нас је и медијски блокирао. А друго, и кад су подносили ове кривичне пријаве, никада судови по њима нису поступали. Ја се никад нисам позивао на посланички имунитет, али никад нису одмакли ни у једном поступку од почетка. Само саопште јавности – поднета кривична пријава, или тражи истражни судија да ми се одузме имунитет у Републичкој или Савезној скупштини, онда то све стане. Ја дођем на седницу Административног одбора и кажем – не позивам се на имунитет, али никад ништа.

Славко Јерковић: Да ли сте имали најаву да Станко Суботић Цане припрема атентат на вас?

Др Војислав Шешељ: Таквих најава је било.

Славко Јерковић: А да ли сте имали дојаву да Љубиша Буха Чуме припрема атентат?

Др Војислав Шешељ: И та је најава била.

Славко Јерковић: Да ли је истина да је Небојша Човића разговарао са Жељком Шкрбом у вези ваше ликвидације?

Др Војислав Шешељ: Да, и то има полиција снимљено. Ја мислим да је због тога Шкрба ликвидан. Шкрба је ликвидан да би се трагови прикрили. Полиција има

снимљено да је Човићу предлагао моју ликвидацију, а да му је Човић одговорио – сачекај, није још време. То полиција има снимљено.

Славко Јерковић: Шта је, по вашем мишљењу, Драгољуб Марковић “Крмиво продукт” значио у подземљу?

Др Војислав Шешељ: Он је покушавао да се држи по страни, да се не експонира. Он је одржавао везу само са Чуметом и још двојицом, тројицом из Сурчина, а овамо са Ђинђићем и његовим људима. Избегавао је да се упознаје са озлоглашеним криминалцима, а и са Чуметом није волео јавно да се виђа.

Славко Јерковић: Шта знате о споразуму између Ђинђића и Легије и о њиховом договору након изручења Милошевића Хагу?

Др Војислав Шешељ: Тада је Ђинђић обећао да ће Милошевић бити последњи Србин који ће бити испоручен, то му је чврсто обећао. Међутим, после је дошло до испоруке још неких људи и тада је Легија почео да губи поверење у Ђинђића. Још ћу вам један детаљ рећи, који ми је малопре промакао. Приликом мог првог сусрета са Легијом и са Спасојевићем, у том разговору који је, рекох већ, требало да служи као неко отопљавање у тој међуљудској комуникацији, они су ми, као кроз полусхалу, замерили што сам их оставио без пет милиона долара. Јер, у првом покушају да се отме Милошевић, крајем марта 2001. године, није учествовала полиција, него криминалци, јединствени Сурчинци и Земунци. Они су хтели да га отму и испоруче и узму пет милиона долара. Кад је то пропало, онда је дошла полиција, специјална јединица полиције, да хапси Милошевића. Значи, било је планирано да га отму, да режим води истрагу ко га је то отео, како је могуће да га отму, а да **ови добију пет милиона долара**. И криминалци су били на Милошевићевој капији, они са чарапама преко главе и са капама фантомкама, шта су све имали.

Славко Јерковић: На ТВ “Кошава” Човић је напао Душана Михајловића и питао га отворено: ко је пустио Душана Спасојевића из затвора. Човић пита Михајловића као министра да му одговори на то питање. Да ли знате нешто о томе?

Др Војислав Шешељ: Душана Спасојевића је пустио Ђинђић, а не Душан Михајловић. Душан Михајловић је, евентуално, учествовао у провођењу те одлуке, али Ђинђић је био главни за пуштање. Друго, знам поуздано, и то са стопроцентном сигурношћу, да је Чедомир Јовановић посеђивао у затвору Душана Спасојевића и да је доводио кћерку Душана Спасојевића у затвор да види оца, лично је Чеда Јовановић доводио. А они због тога сада суспендују и отпуштају затворске стражаре и заводе страховладу, али то је истина.

Славко Јерковић: По чијем су налогу уклоњени лежећи полицајци на улици испред ваше куће у Батајници?

Др Војислав Шешељ: То је урађено негде месец дана уочи те планиране моје отмице. Ђинђић је наложио да се то уклони. Била су два лежећа полицајца, која су постављена пре више година, такође из разлога безбедности, на прилазу мојој кући и на одласку од моје куће, и уредно су фарбана. Овај градски пут, како се зове то градско предузеће, је то офарбало, а онда је наложено да се то уклони негде можда крајем децембра, почетком јануара, не знам тачан датум. Јер, они су ометали брзу акцију упада у моју кућу.

Али, имајте у виду, све до Ђинђићевог убиства нико није уклањао лежеће полицајце испред резиденције Душана Спасојевића. Питање је да ли су и данас уклоњени. Срушена је резиденција, а остали полицајци, може и то да се деси. Ја нисам одавно шетао тамо.

Славко Јерковић: Који су мотиви људи из врха Контраобавештајне службе Војске Југославије, СДБ-а да вама достављају поверљиве службене податке?

Др Војислав Шешељ: Па то нису људи само из Војске Југославије него и из полиције и они су искључиво руковођени патриотским мотивима. Ја немам новца да то платим, свако од њих много ризикује што ми даје те информације, али ја строго водим рачуна да никога од њих не излажем неком додатном ризику, да их не офирам. Једном се десило, и то исто описујем у овој књизи “Глогов колац у досовском срцу”, 1993. године имао сам једну групу пензионисаних официра који су радили на прикупљању информација, који су ми у томе помагали, и ја одем у затвор, а њих полиција открије. Овде сам објавио и шта је, једном од тих пуковника, зове се Миша Димитријевић, шта је све полиција тражила,

каква му је све питања постављала. Тада су ми разбили ту групу. После сам био са много више искуства и паметнији, више се никад није десило да их полиција открије. А срећом и тада је прошло без неких тежих последица по те људе.

Славко Јерковић: Да ли је тачно да је у време Горана Петровића и Зорана Мијатовића из центра републичког ДБ-а нестала једна веома скупа прислушна централа?

Др Војислав Шешељ: Да. То је тачно и та централа је отишла у криминално подземље. Ја сам тада иступао у јавност са информацијом да политичке противнике режима не прислушкује само режим, односно полиција, него да прислушкује и мафија. Једна централа је била у Сурчину, једна негде у Београду, у неком јавном предузећу, била је поред ове коју је држао у "Југопетролу" Владимир Поповић Беба, у улици Српских владара. Сурчинци су могли да прислушкују кога год су хтели у земљи.

Славко Јерковић: Шта можете рећи о вези Небојше Човића и Жељка Шкрбе?

Др Војислав Шешељ: Па били су нераздвојни, сваки дан му је висио тамо у ФМП-у. Шкрба му је служио за прљаве послове, криминалне природе. Међутим, симптоматично је на који је начин ликвидирао Шкрба. Ликвидирао је кад сам ја у јавност изнео податке о његовој блискости са Човићем и повезаности са Жељком Максимовићем Маком и уз њега је ликвидирао и овај полицијски функционер Баточанин, који је страдао потпуно невин. Колико ја знам, никад ни у каквом криминалу није био, али случајно се затекао у друштву с овим и тако погинуо.

Славко Јерковић: Шта знате о тајном агенту СДБ-а коме је псеудоним Сократ?

Др Војислав Шешељ: Горан Свилановић је то, то зна цела Србија, а знате и ви господине судија.

Истражни судија Вучко Мирчић: Ја нисам овде да ми се постављају питања.

Др Војислав Шешељ: Не, ја само желим да потврдим. Изволите даље.

Славко Јерковић: Да ли је Зоран Ђинђић уживао специјалне привилегије код Душана Спасојевића у Шилеровој?

Др Војислав Шешељ: Он је долазио тамо, не толико често као Чеда Јовановић на пример, али прилично често.

Славко Јерковић: Али је ишао на рођенданске прославе?

Др Војислав Шешељ: Да, да, били су кућни пријатељи.

Славко Јерковић: Да ли је можда био и на последњем рођендану?

Др Војислав Шешељ: Њихово ословљавање је било "брате-брате".

Славко Јерковић: А да ли је присуствовао и Милорад Луковић Легија том рођендану Душана Спасојевића?

Др Војислав Шешељ: Да.

Славко Јерковић: Е сад, можда се и понављамо, али само у овом делу, под којим околностима је подигнута оптужница против вас?

Др Војислав Шешељ: Која оптужница?

Славко Јерковић: То је хашка оптужница, под којим околностима?

Др Војислав Шешељ: Хашка оптужница против мене је подигнута због 1,070.000 гласова које сам постигао на последњим председничким изборима и због тога што сам Зорану Ђинђићу, Небојши Човићу и Горану Свилановићу постао неподношљив у Србији. Они су вукли за рукав непрекидно све емисаре са Запада и инсистирали да ме шаљу како знају и умеју. А имам информацију да је у томе учествовао и Монтгомери, јер је ова оптужница празна. Ја сам добио неких шест фасцикли као подупирући материјал уз оптужницу, али у њима нема ништа, апсолутно ништа. И то ће једном морати да падне, али док то падне проћи ће четири, пет, шест, осам година ко зна колико.

Славко Јерковић: Како коментаришете изјаву Миролуба Лабуса, дату медијима, неколико дана после убистава Зорана Ђинђића, у којој Лабус на питање да ли је Ђинђићево убиство политички мотивисано, одговара – то не могу да тврдим, међутим, чињеница је да је др Шешељ добијао поверљиве информације из БИА које нису долазиле до премијера Ђинђића?

Др Војислав Шешељ: Можда су те информације долазиле до Ђинђића, али није имао времена да их чита, ко зна. Ја не знам да ли су те информације долазиле до Ђинђића, или су неке долазиле, неке нису. Али, све те информације су прилично високог степена поузданости. Знате, ниједна полицијска информација ове врсте не може да претендује на стопроцентну истинитост, али мислим да се негде у просеку на око

седамдест до осамдесет посто истинитости може рачунати. А што се тиче Лабуса, он је био повезан са једним човеком из Макине групе код кога је поправљао ауто, не могу сад да му се сетим имена. Био је раније “аркановац”, био је ухапшен заједно са Макином групом.

Славко Јерковић: Како уопште објашњавате напредовање Драгана Карлеуше?

Др Војислав Шешељ: Драган Карлеуша је у полицији био задужен за заштиту археолошког блага Србије. Међутим, уместо да штити то благо, он се повезао са криминалцима и илегално извозио много тога што је ископавано на археолошким налазиштима. Биле су и афере везане уз његово име око нестанка злата, негде тамо код Владичиног Хана које је пронађено, па затим афера око нестанка неких драгоцености код Новог Пазара. Као такав, он је служио и ДОС-у за прљаве послове. Један од тих прљавих послова је откопавање ових гробница у Батајници, јер те гробнице у Батајници је правио неко ко је планирао да једног дана буду откопане. Оне апсолутно не могу имати никакво рационално објашњење. Нема рационалног објашњења да се натовари гомила лешева на хладњачу и да се вози за Београд и за Батајницу. То апсолутно не може рационално да буде. То је планирао неко ко је хтео да се то у погодном тренутку нађе у Батајници.

Славко Јерковић: Шта знате у вези његове тврдње да је Момир Гавриловић, као функционер СДБ-а, имао притворе, приватне затворе у Београду?

Др Војислав Шешељ: Он је то изјавио непосредно по убиству Момира Гавриловића, никад није рекао док је Момир Гавриловић био жив. Ја не могу да тврдим, ја не познајем Момира Гавриловића и не могу да тврдим да ли је то истина или не, али је симптоматично, јер уместо да се бави тим ко је убио Момира Гавриловића, он се сетио да је Момир Гавриловић био прекршилац закона на тај и тај начин. Знате, мени такве ствари не падају на памет. Ја сам Аркана нападао док је Аркан био жив и на врхунцу моћи због криминала, а кад је Аркан погинуо, почео сам да нападам и разоткривам његове убице. То је ваљда нешто природно. Момира Гавриловића је требало, ако је заслужио, нападати док је био жив за то и то, а не кад је погинуо.

Славко Јерковић: Шта знате о ранијим сукобима између Момира Гавриловића и Горана Петровића?

Др Војислав Шешељ: Ти сукоби су били веома интензивни и Горану Петровићу се Момир Гавриловић гадно замерио. Међутим, кључни разлог његове ликвидације је то што је он почео да даје информације Коштуницином клану. А што се тиче Карлеуше, Карлеуша је био повезан са Ђандом, и то преко своје кћерке својевремено, и он је Ђанди у неколико наврата дао веома добре информације које су га спасавале, извучиле из критичне ситуације, а посебно поводом убиства Ђурувије, да се боље заштити и да избегне откривање итд.

Славко Јерковић: Шта нам можете рећи о тајном састанку између Горана Петровића, Радета Терзића и Петра Панића?

Др Војислав Шешељ: Тај састанак је био смишљен да се Петар Панић инструментализује да у јавност износи лажне оптужбе против мене, и тад су лансиране те лажне оптужбе да сам украо између тридесет и педесет милиона марака, да сам својим љубавницама делио станове, и читав низ других ствари, не могу више свега ни да се сетим. Негде у лето прошле године, Панић се покајао и све то демантовао у истим новинама, држао је конференцију за штампу. Али, интересантно је да су се први пут такве ствари штампале у “Телеграфу” и “Идентитету”, да су први пут те лажне оптужбе пласиране 2000. године.

Славко Јерковић: Како коментаришете изјаву Петра Панића дату на суђењу пред Четвртим општинским судом у Београду у предмету Баровић, да специјални тужилац врши притисак на њега да промени свој исказ на вашу штету. Том приликом му је обећао помоћ у више кривичних поступка против њега, као и новчану награду.

Др Војислав Шешељ: Јесте ли ви тај специјални тужилац?

Тужилац Милан Радовановић: Не, ја сам заменик.

Др Војислав Шешељ: А, заменик, да. Па, очигледно је да режим има веома јаке разлоге да било шта инсконструише што би могао против мене да употреби. Режиму је неизвесно кад бих ја могао да се вратим у Београд, режим се љуља, ускоро ће пасти, и жели нешто да учини, али то чини крајње неспретно и глупо. Они могу сад да ми

припишу све злочине који су се у протеклих двадесет година десили у Београду, али не могу да нађу ниједан доказ и не могу ником живом да буду убедљиви. Апсолутно је то немогуће, јер ја сам увек играо чистих и отворених карата. А многе ствари знам о том истом режиму и његовим челницима, то је суштина.

Што се Петра Панића тиче, знате, иако се он покајао због тих лажи, ја сам с њим дефинитивно прекинуо све људске односе. Иако је то мени користило прошле године кад се он јавно покајао и изнео како су га присиљавали, то за мене није било довољно да с њим успоставим чисто људску комуникацију.

Славко Јерковић: Да ли је, по вашем сазнању, Раде Терзић сарадник Службе ДБ-а?

Др Војислав Шешељ: Па очигледно је тада сарађивао заједно са Гораном Петровићем, а он би, као носилац највише тужилачке функције на окружном нивоу, морао да буде независан од полиције и да се поставља изнад полиције, а не заједно са шефом тајне полиције да ради на јавном дезавуисању и дисквалификавању политичких противника на основу клевета.

Славко Јерковић: Да ли је специјални тужилац Јован Пријић сарадник БИА?

Др Војислав Шешељ: То не бих могао да кажем, о Јовану Пријићу ја не знам много. Знаш једино да се у оној афери "Мерцедес бенц" поставио принципијелно и да је наложио да се истражне радње проведу, иако је то режим спутавао. Аферу "Мерцедес бенц" сам такође потенцирао својевремено. То је једна велика афера око Инексове ауто-куће и отмице представништва "Мерцедес бенца" у Београду, то је била једна велика пљачка, на десетине милиона долара. Он је тад имао тај документ у рукама и наложио је да се предузму истражне радње. Шта је било после тога, ја не знам. Али, лично га не знам, не могу ништа о њему да кажем, никад га у животу нисам срео ни видео.

Славко Јерковић: А због чега је тужилац Окружног суда у Београду, Раде Терзић, поднео оставку?

Др Војислав Шешељ: Он је оставку ваљда поднео после мог доласка овамо, кад ли?

Славко Јерковић: Ту негде.

Др Војислав Шешељ: Па не знам тачно који су били конкретно разлози за његову оставку, али очигледно је ДОС кренуо у неку чистку у судству, јер није био задовољан степеном послушности.

Славко Јерковић: Да ли знате можда ко је председник Четвртог општинског суда у Београду?

Др Војислав Шешељ: Нови председник?

Славко Јерковић: Да.

Др Војислав Шешељ: Не. Ко је?

Славко Јерковић: Анте Бошковић, јесте ли чули за Анту Бошковића, он је био адвокат.

Др Војислав Шешељ: А, из Батићеве странке?

Славко Јерковић: Да, да.

Др Војислав Шешељ: Па како да не, тај Бошковић је Батићев човек и он је тамо доведен да у Батићево име мешетари. Не знам ни за један случај из раније праксе да је адвокат доведен за председника суда, онако с неба па у ребра.

Истражни судија Вучко Мирчић: Колега, имате ли још питања?

Славко Јерковић: Ево има још седам-осам минута.

Др Војислав Шешељ: Чекајте, имамо до шест сати још три и по сата.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро.

Др Војислав Шешељ: Шалим се.

Славко Јерковић: Како коментаришете чињеницу да актуелни министар правде Владан Батић поставља своје људе из странке на кључне функције у скоро свим затворима по Србији?

Др Војислав Шешељ: Па знате, ту сад постоји принципијелна равн, а постоји и професионална, стручна равн. Принципијелно онај ко освоји власт поставља своје кадрове на кључне функције. Управници затвора обављају управне функције у структури управне власти и није проблематично што поставља људе из своје странке, али је проблематично што су то најгори могући људи у професионалном и у моралном погледу и што се дешавају такве ствари какве су се дешавале у затвору у Сремској Митровици, у

Централном затвору у Београду итд. Где се у свету десио случај да управник затвора објави књигу успомена о робијашу кога је чувао неколико месеци, а који је још жив и још није ни осуђен. Апсолутно несхватљиво.

Славко Јерковић: А због чега су проговорили затворски чувари?

Др Војислав Шешељ: Па ваљда им је више неподношљиво да их тако омаловажавају и не могу да подносе јавне лажи. Виђали су толико пута Чеду Јовановића у затвору како обилази Спасојевића, обилази Легију, а онда он јавно лаже како то није истина. Знате, дође човеку у једном тренутку до оне границе издржљивости кад више не може да поднесе то што се око њега дешава, кад мора да проговори, па макар умро после тога.

Славко Јерковић: Да ли је могуће да специјални тужилац сврста претходну власт у злочиначку организацију само зато што сте ви једини политичар у Србији који је свих протеклих година имао храбрости да отворено говори о организованом криминалу?

Др Војислав Шешељ: А не, није мене ту јавни тужилац сврстао, него режим, досовски режим, Душан Михајловић, Влада Србије итд. Јавни тужилац сад проводи њихову вољу па да видимо докле ће, до истражног судије, или до процеса, или до жалбеног поступка итд. То се не зна унапред. Али, мени то не смета, мени је драгоцен и ова могућност да један цели дан проведем овде у разговору са истражним судијом, јавним тужиоцем и вама. Према томе, не бих се тог задовољства ни за шта на свету одрекао.

Славко Јерковић: Да ли су тачне анализе људи који прате организовани криминал као појаву, и највеће зло у једној држави као што је Србија, да су доласком ДОС-а на власт мафијашки кланови стекли неупоредиво веће богатство за две до три године, него што су то успели да остваре уназад десет година.

Др Војислав Шешељ: То је тачно, јер је и у Милошевићево време било мафије, било је и спреге мафије са влашћу, било је и спреге мафије са полицијом, али то никад није било тако отворено као под досовском влашћу. Ја се сећам кад је Драгана Томића, ваљда није могао да избегне, Аркан одликовао медаљом Обилића, па је све чупао косе јер није успео да избегне камере које су га снимиле како од Аркана добија одликовање. Можда су се они знали и виђали и дружили, али било је срамота то јавно показати. Међутим, овде су се сви бусали у прса, Ђинђић се заклињао Легијом, Легија је био легенда петооктобарског пуча.

Славко Јерковић: Да ли је елиминација Ђинђића са чела Демократске странке створила услове да ДС буде заштитник интереса неке друге државе, а не Немачке?

Др Војислав Шешељ: То је могуће, ја сам о томе размишљао, мада не бих могао никакве доказе да изнесем и никакве тврдње, али могуће је да је страни фактор у све ово умешан. Поготово што се сада компликује и сама истрага, по мојим сазнањима, и што све оно што је раније обелодањивано, да је полиција успела да разоткрије убице, сада доводи под знак питања у одређеном смислу.

Славко Јерковић: Да ли су Зоран Ђинђић и Вук Драшковић били у сукобу, ако јесу, која је суштина била тих сукоба?

Др Војислав Шешељ: Па они су се час мирили, час удруживали итд. Драшковић сад говори о суштини њихових односа. Ја не бих могао у то да улазим, јер ја сам био у сукобу и са једним и другим.

Славко Јерковић: Чули сте за невероватни сценарио да сте 23. фебруара, док сте одржавали митинг, хтели да усмерите масу према Влади Републике Србије и њеним институцијама ради преузимања власти уз прикључење ЈСО и постављање Душана Спасојевића за председника владе. Ко је могао да смисли такав сценарио и да данима оптерећује јавност, како то тумачите?

Др Војислав Шешељ: То је смишљено после Ђинђићевог убиства, мада ја имам информације да је у ДОС-у постојао страх од тог нашег митинга 23. фебруара, да они нису знали шта је наша намера, као да су сви сумњали да ја заиста идем у Хаг и да је, укључујући и Ђинђића, постојала одређена бојазан да се не деси нешто у Београду.

Славко Јерковић: Ко ме у ДОС-у највише одговара што нема Ђинђића?

Др Војислав Шешељ: Па сад коме највише одговара – одговара многима. Многи који мисле да им то одговара заправо се варају, јер ће следећи избори показати да без њега не могу ништа да постигну. Али, у сваком случају, многи су потрчали одмах после његовог

убиства да покушају да обезбеде контролу над владом, укључујући и Небојшу Човића. И ту је први сукоб избио, јер је Небојша Човић хтео овим системом ротације потпредседника владе на месту главног у влади да избегне избор новог председника, а ови из Демократске странке то нису дозволили. Међутим, то је сад више политичко питање, видећемо какав ће исход свега тога бити. Међутим, не може се истражити у целости позадина Ђинђићевог убиства ако се у потпуности не раскринка мафија, а овде је очигледно само једно крило мафије на тапету, и то мање крило. Можда сада тренутно најопасније, не кажем, али мање крило мафије.

Славко Јерковић: А да ли постоји мафијашка организација на југу Србије у ове три српске општине доле?

Др Војислав Шешељ: А то је Човић доле развијао, и он је развио велики шверц са шиптарским криминалцима.

Славко Јерковић: А да ли постоји могућност да су и они на неки начин умешани у убиство?

Др Војислав Шешељ: Не бих хтео да нагађам о томе, заиста.

Истражни судија Вучко Мирчић: Морамо да прекинемо.

Славко Јерковић: Ја сам имао толико питања и хвала вам.

Истражни судија Вучко Мирчић: Немате више питања, је ли?

Славко Јерковић: Немам више питања.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, овако примерак ових снимака ће бити прикључен спису предмета, то сам вам рекао на почетку и то ће у ствари заменити записник, с тим што ћемо ми извршити препис ових снимака, ви можете да захтевате да се репродукује овај снимак након вашег саслушања, а можете то да не захтевате.

Др Војислав Шешељ: Ја сам то већ захтевао.

Истражни судија Вучко Мирчић: Већ захтевали.

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, онда ћемо овако. Чуо сам од технике да може један примерак вама да се да, и да ви то прегледате у притвору да не бисмо оволико времена губили, јер то траје онолико колико је трајало саслушање и постављање питања. Да ли сте ви сагласни да узмете један примерак касете да је прегледате, па да онда закажемо за сутра у одређено време рочиште за евентуална објашњења или неке примедбе на тај снимак?

Др Војислав Шешељ: Може.

Истражни судија Вучко Мирчић: Захтевате, значи, да прегледате то, је ли тако? То је отприлике трајало, ми смо имали паузе по пола сата, па мислим да није више од четири, у ствари четири сата је то трајало.

Др Војислав Шешељ: Четири сата.

Истражни судија Вучко Мирчић: Значи, вама треба толико времена да то прегледате и преслушате. Да ли то можете да прегледате за ујутру за девет сати?

Др Војислав Шешељ: Господине судија, ја овде имам и телевизор и видео.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, значи можемо ујутро у девет сати да закажемо, је ли тако?

Др Војислав Шешељ: Може.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, констатујем да је саслушање завршено у петнаест и тридесет.

Др Војислав Шешељ: Ја бих вам још предложио да узмете ово из списка да направите копију ових списка Првог општинског суда, и ове четири књиге исто тако да узмете на увид. Дао бих вам ја ове, али су ми једини примерци.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, то је што се тиче предлога, што се тиче решења суда с обзиром на овај ваш исказ и видели сте, да то сад не објашњавам, да не образлажем, ја ћу донети решење о спровођењу истраге, ви знате која је сврха тога решења и смисао. Имате право на писани отправак тога решења. Ако тражите писани отправак и право жалбе, да ли сте сагласни да то уручимо вашим браниоцима.

Др Војислав Шешељ: У Београду, и они се могу жалити на то.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да, да ли треба вама да достављамо?

Др Војислав Шешељ: Не, довољно је њима.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, значи завршили смо. Видимо се сутра у девет сати и да видимо да ли имате неке примедбе на ово што је данас урађено, да ли је то техника добро одрадила.

WWW.KRIK.RS

ЧЕТВРТИ ДЕО – ПРИМЕДБЕ НА ЗАПИСНИК, 5. август 2003.

Истражни судија Вучко Мирчић: Констатујем да настављамо данас, 5. августа 2003, са почетком у 9.20 часова, присутна су иста лица као и јуче. Ми смо већ јуче одредили због чега данас ово настављамо, па да вас питам – јесте ли прегледали овај снимак и да ли имате каквих исправки или објашњења?

Др Војислав Шешељ: Да, прегледао сам снимак и имам четири примедбе, четири исправке, односно објашњења. Прво, десио се један лапсус тамо, уместо Момир Гавриловић ја кажем Момир Булатовић на једном месту. Друго, имам исправку поводом тврдње овог криминалца Чумета да сам његовим џипом ишао у Херцеговину, ја сам одговорио да сам ишао возилом Владе Србије, није тачно то. Ја сам тада ишао три пута у Херцеговину у кратком временском периоду: крајем 1997, почетком 1998. и средином 1998. године, па је до забуне дошло због тога. Ишао сам возилом општине Земун, то је онај чувени Ле Пенев “пежо”. То су досовци назвали Ле Пеневим “пежоом”, тврдили су да ми је то Ле Пен поклатио, што је, наравно, била неистина. Али, то сам хтео да исправим стављајући вам до знања да ја никада никакве сусрете више нисам имао са Чуметом, осим оног дана кад само играли шах, а то је било у лето 1997. године, а он све остало лаже. Једну сте забуну ви створили јуче кад смо разговарали о наводној информацији коју сам добио од Багзија. Та се информација односила на убиство Момира Гавриловића. Извршилац је био Нино Босанац и још неки, ја сад имена немам записана, није то ни битно. Ту информацију ја нисам добио од Багзија, из једноставног разлога што никад у животу нисам имао никакав контакт са Багзијем, нити смо се среди, нити разговарали телефоном, ни преко посредника, ни на који начин. Та информација је мени дошла из других извора, полицијских, о директним извршиоцима убиства Момира Гавриловића, које је организовао и спровео Чуме по налогу Горана Петровића и Зорана Мијатовића, а иза свега тога стоји Ђинђић.

Истражни судија Вучко Мирчић: Извињавам се, је ли то јуче било кад сам вам ја предпочавао исказ неког од ових који говоре да сте добили информацију?

Др Војислав Шешељ: Да, да, па сте ви мало допринели тој забуну, знате оно кад смо говорили да ли је Багзи убио или је Багзи рекао ко...

Истражни судија Вучко Мирчић: Можда сам пермутовао овај редослед. Добро, прихвата се исправка.

Др Војислав Шешељ: Сећате се кад смо имали око тога забуну.

Истражни судија Вучко Мирчић: Јесте, добро, прихвата се исправка.

Др Војислав Шешељ: И четврто, што ми јуче није упало у очи, накнадно ми је упало гледајући снимак. Ово је лаж све што је говорио Градиша Катић да сам у два наврата добио по петнаест хиљада евра, а ево сад ћу вам дати један детаљ који доказује ту лаж и потпуно депласира његову изјаву, јер то је оно што ми је, да вам искрено кажем, најнепријатније у свим тим лажним оптужбама, да сам добијао новац. Мада то и нема никакве везе са самим кривичним делом око кога се води истрага, али то је оно што би ми баш било од свега тога најнепријатније ако то не бих успешно и ефикасно демантовао. Градиша Катић каже да сам у два наврата добио по петнаест хиљада евра, једном у његовом присуству, а други пут да ми је он дао. И каже да је једном било за први изборни круг као помоћ за председничку кампању, а други пут за други изборни круг. У другом изборном кругу ја нисам ни учествовао, у други изборни круг су ишли Коштуница и Лабус. Ево, то вам је доказ јер је апсурдно да ми неко даје за други изборни круг као помоћ за предизборну кампању, а ја не учествујем у другом изборном кругу. Што се тиче другог изборног турнуса, уопште никакве контакте с њима нисам имао тада, последњи контакт је био након хапшења Макине групе, кад су ме убеђивали да сам и ја био на списку за ликвидацију коју је правио Жељко Максимовић Мака. Никаких контаката, дакле, није било у време предизборне кампање у другом изборном турнусу ни с једним од њих. Мислим да је веома битно ради разјашњења да се све ту уведе, а ја сам спреман и на суочавање по питању ових лажних оптужби.

Истражни судија Вучко Мирчић: Добро, то су све исправке и објашњења која сте имали.

Др Војислав Шешељ: Да.

Истражни судија Вучко Мирчић: Да вас обавестим, све вас, ко што сам вам рекао и јуче: по закону, ове касете ће се чувати у суду, колико се буде по закону чувао и спис предмета. Биће извршен препис тога, и сада констатујем да смо завршили саслушања.

Др Војислав Шешељ: А и ове папире сте узели?

Истражни судија Вучко Мирчић: Још и то да констатујем.

Др Војислав Шешељ: Јесте ли то узели?

Истражни судија Вучко Мирчић: Констатоваћемо још и то. Јуче сам у присуству ваших бранилаца затражио од господина из наше амбасаде да погледам службену белешку заједно са вашим браниоцима, у вези које сте ви дали одређену примедбу и он је нама показао ту службену белешку и предао ју је мени. Ево је та службена белешка.

Др Војислав Шешељ: Без фотокопирања?

Истражни судија Вучко Мирчић: Она ће бити у спису предмета, иначе белешка...

Др Војислав Шешељ: Е добро. А он свој извештај нека пише на основу сећања.

Истражни судија Вучко Мирчић: Јесте, тако је. Јер се односи само на констатацију имена која су присутна да би он обавестио надлежне, да је ово што смо урадили, урађено.

Др Војислав Шешељ: Уопште ме не интересује садржај.

Истражни судија Вучко Мирчић: У сваком случају, биће у спису предмета.

Др Војислав Шешељ: Добро.

Истражни судија Вучко Мирчић: Значи, констатујем да је завршено саслушање.

Др Војислав Шешељ: Добро.